



CE ESTE O BISERICĂ SĂNĂTOASĂ?



MARK DEVER

„Planul instituțional al lui Hristos pentru lume este biserică, și nu există niciun plan B. Orice păstor și orice creștin ar trebui să fie preocupat să cunoască cum arată o biserică sănătoasă și cum să facă biserica lor pe cât de sănătoasă este posibil. Această carte clară și călduroasă scrisă de Mark Dever te va ajuta în atingerea acestui țel. Lumea are nevoie disperată de Isus Hristos și de Evanghelia Lui, ceea ce înseamnă că lumea are nevoie disperată de biserici sănătoase. Și dacă nu ești sigur cum se conectează cele două jumătăți ale acelei fraze, atunci ai nevoie disperată de această carte”.

Kevin DeYoung, păstor senior, Christ Covenant Church, Matthews, Carolina de Nord; profesor asociat de teologie sistematică, Reformed Theological Seminary, Charlotte

„În egoismul nostru, noi suntem obișnuiți să modelăm biserica după chipul nostru. Dar Mark Dever ne provoacă să ne concentrăm în schimb pe ceea ce Dumnezeu vrea ca biserica Lui să fie. Fiecare biserică ar trebui să aspire să fie sănătoasă, așa cum este definit de Cuvântul lui Dumnezeu, și fiecare creștin ar trebui să caute să cultive sănătatea bisericii sale locale. Această carte este o resursă extrem de utilă pentru echiparea credincioșilor spre zidirea de biserici care ilustrează caracterul și slava lui Dumnezeu”.

Eugene Low, păstor principal cu învățătura, Grace Baptist Church, Singapore

„Lectura acestei cărți este ca un pahar cu apă rece într-o zi caniculară! Îmi place tot ce conține ea – concizia, caracterul practic, învățătura și concentrarea pe misiune. O recomand cu plăcere și din toată inima atât păstorilor, cât și membrilor bisericilor locale”.

Clint Pressley, păstor, Hickory Grove Baptist Church, Charlotte, Carolina de Nord

„Eu sunt veșnic recunoscătoare pentru această carte și pentru autorul ei. Faptul că am avut parte de predicare ex-pozitivă și am devenit membră într-o biserică sănătoasă mi-a schimbat viața. Apoi am văzut principiile din această carte transformându-mi biserica. Nu contează în ce țară sau cultură trăiești – dacă vrei să fii un creștin sănătos, ai nevoie de o biserică sănătoasă. Citește această carte cu totul practică și crește în dragoste față de biserica locală”.

Keri Folmar, autoare; gazda emisiunii *Priscilla Talk*

„*Ce este o biserică sănătoasă?* este o carte care îi reconectează pe creștini la convingerile biblice despre ce ar trebui să fie biserica. De la predicarea expozitivă la rugăciunea comună, de la învățătura Evangheliei la calitatea de membru al bisericii, și multe altele, această scurtă carte constituie un ghid fidel despre esența și lucrarea bisericii. Fă rost de mai multe exemplare, pentru toți membrii bisericii tale, și aliniați-vă viziunea pentru biserică la Cuvântul lui Dumnezeu”.

Geoff Chang, profesor asistent de teologie istorică și curator la Spurgeon Library, Midwestern Baptist Theological Seminary; autorul cărții *Spurgeon the Pastor*

„Marile adevăruri trebuie transmise în modalități simple. Asta este ceea ce ții în mâinile tale – o carte simplă despre o înțelegere biblică a bisericii. Mulți dintre membrii familiei, prietenii, vecinii și colegii noștri au o înțelegere inadecvată despre biserică, în detrimentul credinței. Citește această carte, fă rost de mai multe exemplare pe care să le ai la îndemână, și împarte-le cu generozitate. Multe lucruri bune din Evanghelie pot veni pentru oameni și bisericile locale din adevărurile pe care Mark Dever le împărtășește în această carte. Fie ca Domnul să-l folosească în aceste scopuri, spre lauda slavei Sale în biserica Sa”.

Kenneth Mbugua, păstor senior, Emmanuel Baptist Church, Nairobi, Kenya

Ce este o biserică sănătoasă?

MARK DEVER

CE ESTE O BISERICĂ SĂNĂTOASĂ?



MAGNA GRATIA

CE ESTE O BISERICĂ SĂNĂTOASĂ?

Mark Dever

Copyright © 2025 Editura MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate.
Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

What Is a Healthy Church?

© 2005, 2007, 2024 by Mark E. Dever and 9Marks

Published by Crossway

a publishing ministry of Good News Publishers

Wheaton, Illinois 60187, U.S.A.

This edition published by arrangement with Crossway. All rights reserved.

Traducerea în limba română: Ninel Lazăr. Corectura: Monica Lazăr. Tehnoredactare și DTP: MG Studios. Design copertă: Jordan Singer

9Marks ISBN: 979-8-89218-161-7

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune. Referințele biblice notate cu NTR sunt preluate din Biblia, Noua Traducere Românească (NTR). Copyright 2007, 2010, 2016 de Biblica Inc. Toate drepturile sunt rezervate. Folosit cu permisiune. Referințele biblice notate cu SBB sunt preluate din Biblia Societății Biblice Britanice, ediția 1921 (domeniul public). Referințele notate cu GBVN sunt preluate din Biblia, traducerea GBV 2001. Toate drepturile sunt rezervate. Folosit cu permisiune.

Editura MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi publică.

„Să nu furi” (Exod 20:15).

Respectă drepturile de autor și efortul depus pentru publicarea acestei cărți! Cerințele MAGNA GRATIA privind drepturile de autor pot fi consultate la adresa de internet magnagratia.org/copyright.html.

Editura MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

Cu mulțumiri lui Dumnezeu
pentru păstorii credincioși pe care i-am cunoscut:

Harold Purdy

Wally Thomas

Ed Henegar

CUPRINS

Prefața seriei 11

Prefață. O pildă 13

Introducere. Ce anume cauți la o biserică? 17

PARTEA ÎNTÂI. CE ESTE O BISERICĂ SĂNĂTOASĂ?

Capitolul 1. Creștinismul tău și biserica ta 25

Capitolul 2. Ce este și ce nu este o biserică 39

Capitolul 3. La ce ar trebui să aspire orice biserică – sănătatea 47

Capitolul 4. Ghidul practic suprem – cum să arătăm slava lui Dumnezeu
61

PARTEA A DOUA. SEMNE ESENȚIALE ALE UNEI BISERICI SĂNĂTOASE

Introducere 75

Capitolul 5. Predicarea expozitivă 79

Capitolul 6. Doctrina Evangheliei 87

PARTEA A TREIA. SEMNE IMPORTANTE ALE UNEI BISERICI SĂNĂTOASE

Introducere 101

Capitolul 7. O înțelegere biblică a convertirii și evanghelizării 103

Capitolul 8. O înțelegere biblică a membralității 113

Capitolul 9. Disciplina biblică a bisericii 123

Capitolul 10. Ucenicizarea și creșterea spirituală biblică 131

Capitolul 11. Conducerea biblică a bisericii 139

Capitolul 12. O înțelegere biblică și o practică a rugăciunii 147

Capitolul 13. O înțelegere biblică și o practică a misiunii 155

Încheiere. Când teoria se întâlnește cu practica 163

Anexă. Un model de legământ al unei biserici sănătoase 169

Mulțumiri speciale 171

PREFAȚA SERIEI

Crezi că este responsabilitatea ta să ajuți la zidirea unei biserici sănătoase? Dacă ești creștin, credem că da.

Isus îți poruncește să faci ucenici (Matei 28:18-20). Iuda spune să ne zidim unii pe alții în credință (Iuda 20-21). Petru te cheamă să îți folosești darurile, slujindu-i pe alții (1 Petru 4:10). Pavel te îndeamnă să spui adevărul în dragoste, astfel încât biserica ta să se maturizeze (Efes. 4:13, 15). Poți vedea direcția către care se îndreaptă aceste lucruri?

Indiferent dacă ești un simplu membru în biserică sau un lider al ei, seria de cărți „Zidind Biserici Sănătoase” are scopul să te ajute să împlinești astfel de porunci biblice și, în felul acesta, să joci rolul pe care îl ai de jucat în zidirea unei biserici sănătoase. Dacă ar fi să exprimăm acest deziderat în alt fel, sperăm că aceste cărți te vor ajuta să crești în dragoste față de biserica ta, iubind-o așa cum Isus o iubește.

În această serie, 9Marks a publicat cărți scurte, ușor de citit, pentru fiecare din ceea ce Mark Dever a denumit *cele 9 semne ale unei biserici sănătoase*, plus încă vreo câteva. Acestea includ cărțile pe tema predicării expositive, a teologiei biblice, învățaturii sănătoase, a Evangheliei, convertirii, mem-

bralității în biserică, disciplinei bisericii, ucenicizării și creșterii spirituale, a conducerii bisericii prin prezbiteri și diaconi, a rugăciunii, misiunii și închinării comune.

Bisericile locale există pentru a arăta slava lui Dumnezeu înaintea popoarelor. Noi facem acest lucru ațintindu-ne ochii asupra Evangheliei lui Isus Hristos, punându-ne credința în El în ce privește mântuirea și apoi iubindu-ne unii pe alții în sfințenia lui Dumnezeu, în unitate și dragoste. Ne rugăm ca această carte să te ajute în acest sens.

Cu speranță,

Mark Dever și Jonathan Leeman

Editorii seriei

Prefață

O PILDĂ

Acum dar Dumnezeu a pus mădulele în trup, pe fiecare așa cum a voit El. Dacă toate ar fi un singur mădular, unde ar fi trupul? Fapt este că sunt mai multe mădule, dar un singur trup. Ochiul nu-i poate zice mâinii: „N-am trebuință de tine”; nici capul nu le poate zice picioarelor: „N-am trebuință de voi” (1 Corinteni 12:18-21).

Dl. Nas și Dl. Mână stăteau pe băncile din biserică și vorbeau. Slujba de dimineață, condusă de Ureche și Gură, tocmai se încheiase, iar Mâna îi spunea Nasului că el și familia sa au decis să caute o altă biserică.

„Serios?”, a răspuns Nasul la vestea dată de Mână. „De ce?”

„O, nu știu”, a spus Mână, uitându-se în jos. De obicei, el vorbea mai încet decât alți membri ai bisericii. „Păi... pentru că biserica nu are ceea ce căutăm eu și doamna Mână”.

„Ei bine, dar ce cauți într-o biserică?”, întrebă Nasul. Tonul în care rostise aceste cuvinte era compătimitor. Dar chiar

în timp ce rostea cuvintele, el știa că va anula răspunsul lui Mână. Dacă familia Mână nu putea înțelege că Nasul și restul conducerii bisericii îndreptau trupul bisericii în direcția corectă, trupul putea să se descurce fără ei.

Mână a trebuit să se gândească înainte de a răspunde. El și doamna Mână îl plăceau pe păstorul Gură și familia lui. Și slujitorul cu muzica, Dl. Ureche, avea intenții bune. „Ei bine, cred că o să căutăm un loc în care oamenii să semene mai mult cu noi”, s-a bălbăit Mână în cele din urmă. „Am încercat să petrecem timp cu Picioare, dar nu ne-am prea conectat cu ei. Apoi ne-am alăturat micului grup cu toți cei din familia Degete. Dar ei au continuat să vorbească despre șosete, pantofi și mirosuri. Și asta nu ne-a interesat”.

Nasul l-a privit de data aceasta cu o consternare sinceră: „Nu te bucuri că sunt preocupați de mirosuri?!”

„Ba da, sigur. Dar nu este un lucru interesant pentru noi. Apoi am mers la școala duminicală unde să învățăm despre toate trăsăturile feței. Îți mai aduci aminte cum era acolo? Am fost acolo câteva duminici, în urmă cu câteva luni”.

„A fost minunat să veniți acolo”.

„Mulțumesc. Dar toată lumea voia doar să vorbească, să asculte, să miroasă și să guste. Simțeam că nu ați vrut nicio dată să vă apucați de muncă și să vă murdăriți mâinile. Oricum, doamna Mână și cu mine ne gândeam să vizităm acea nouă biserică din partea de est a orașului. Am auzit că ei

aplaudă și ridică mâinile, ceea ce este mai aproape de ceea ce avem noi nevoie acum”.

„Hmmm”, a răspuns Nasul. „Înțeleg ce vrei să spui. Nu ne-ar plăcea să te vedem plecând. Dar cred că trebuie să faci ceea ce este bine pentru tine”.

În acel moment, doamna Mână, care fusese prinsă într-o altă conversație, s-a întors să se alăture discuției dintre soțul ei și Nasul. Mână a explicat pe scurt despre ce vorbiseră el și Nasul, după care Nasul și-a exprimat iar tristețea la gândul de a pierde familia Mână. Dar el a spus din nou că înțelege, deoarece părea că nevoile lor nu erau împlinite.

Doamna Mână a dat din cap în semn de accept. Ea a vrut să fie politicoasă, dar, dacă ar fi spus adevărul, nu era prea tristă că plecau. Soțul ei făcuse suficiente remarci critice despre biserică de-a lungul anilor, așa că inima ei a început să o oglindească pe a lui. Nu, ei nu izbucniseră niciodată într-o tiradă deschisă împotriva trupului. De fapt, de obicei își cereau scuze pentru că „au fost atât de negativiști”, cum spunea el. Dar micile lor plângeri, pe care le-a lăsat să scape ici și colo, au avut un efect. Grupurile mici erau puțin repetitive. Muzica era puțin demodată. Programele păreau puțin prostești. Învățătura nu era în întregime pe placul lor. În cele din urmă, le-a fost greu celor doi să pună punctul pe i, dar au decis în final că biserica aceasta nu era potrivită pentru ei.

În plus, doamna Mână știa că fiica lor, Degetul Mic, nu

se simțea confortabil în grupul de tineri. Toată lumea era atât de diferită de ea, așa că se simțea izolată.

Doamna Mână a spus apoi ceva despre cât de mult îl aprecia pe Nas și conducerea bisericii. Dar conversația durase deja prea mult pentru Nas. În plus, parfumul ei îl făcea să strănute. Așa că i-a mulțumit doamnei Mână pentru încurajare, a repetat că îi pare rău să audă de plecarea lor, apoi s-a întors și a plecat. Cine avea nevoie de familia Mână? Se pare că ei nu aveau nevoie de el.

Introducere

CE ANUME CAUȚI LA O BISERICĂ?

Așadar, ce cauți la o biserică? Poate că nu te-ai gândit la această întrebare în ultima vreme. Dar ia-ți o clipă acum pentru a te întreba cum arată biserica ideală. „Biserica ideală este un loc cu...”

Muzică frumoasă – muzică ce dovedește pregătire și practică. Nu vrei chitare și tobe. Vrei un cor și violoniști. Muzica frumoasă Îl slăvește pe Dumnezeu. Sau poate că vrei chitare și tobe, ceva contemporan și la modă. Asta ascultă oamenii la radio, așa că de ce să nu avem așa ceva și în biserică?

Poate că muzica nu este la fel de importantă pentru tine cum este predicarea. Poate că tu vrei o biserică în care predica să fie bună – cu sens, dar nu grele; biblice, dar nu plictisitoare; practice, dar nu pretențioase și legaliste. Desigur, ce fel de om este predicatorul joacă un rol în felul cum sună predica, și există tot felul de predicatori: savantul profund, care iubește doctrina și nu zâmbește niciodată, tipul amuzant cu un milion de povești, consilierul de familie care „trecut și el pe acolo”. Da, doar caricaturizez situația, dar cei mai mulți dintre noi avem ceva așteptări despre cum ar trebui să fie un păstor, nu-i așa?

Sau poate că tu cauți o biserică în care oamenii sunt în același loc în viață ca și tine. Te poți conecta cu ei. Ei înțeleg prin ce treci, pentru că ei înșiși trec prin același lucru. Tocmai au absolvit facultatea, ca tine. Ei au copii mici, ca și tine. Se apropie de pensionare ca tine. Ei știi cum este să faci cumpărături la magazine second-hand, cum faci tu, sau la unele de marcă, asemenea ție. Ei locuiesc în zona centrală a orașului, ca și tine, sau poate locuiesc la țară.

Pe de altă parte, poate că cel mai important lucru pentru tine în ce privește biserica este dacă există sau nu oportunități de a te implica – lucruri în care să slujești, în care să faci bine. Pune biserica un accent mare pe evanghelizare? Este implicată din plin în misiune? Face multe lucruri ca să-i ajute pe săraci? Îți oferă ocazii ție și fiului tău să vă întâlniți cu alți tați și fii? Cum rămâne cu oportunitățile de a ajuta în lucrarea cu copiii? Există programe care captează atenția copiilor sau adolescenților?

Eu mă aștept ca unii oameni să caute o biserică „vie pentru Duhul”. Duhul este Cel care ne călăuzește, așa că tu vrei o biserică în care oamenii sunt grabnici să-I asculte glasul, să vegheze rapid la lucrarea Lui, să creadă rapid în lucrurile remarcabile pe care El le poate face. Te-ai săturat să fii în preajma celor care sting Duhul și în preajma celor care iubesc tradițiile. Duhul face lucruri noi! El ne dă cântece noi!

Sau poate că doar cauți o biserică unde să te simți într-un anumit fel. Nu că ai fi spus vreodată acest lucru, dar dacă ești

obișnuit cu o biserică pe care o percepi ca pe un fel de mall, sau ca pe o capelă veche ori cafenea, este logic ca biserica ta ideală să fie percepută la fel. Este ceva de așteptat. Nu este adevărat că mulți dintre noi, când ne-am mutat departe de casa părinților noștri, nu ne-am simțit nostalgici ocazional după anumite priveliști, mirosuri sau sunete caracteristice pentru felul în care mama sau tata făceau lucrurile?

Multe dintre aceste lucruri pot fi bune sau cel puțin neutre. În realitate, vreau doar să începi să te gândești la ceea ce prețuiești cel mai mult la o biserică.

Ce cauți într-o biserică? Un loc primitor? Pasionat? Autentic? Mare? Intim? La modă? Interesant? Solid?

Ce ar trebui să fie o biserică?

O TEMĂ PENTRU TOȚI CREȘTINII

Înainte de vedea ce spune Biblia că ar trebui să fie bisericile, ceea ce vom face în primele câteva capitole, vreau să te gândești de ce ți-aș pune această întrebare, mai ales dacă nu ești păstor. La urma urmei, nu ar trebui ca o carte pe tema bisericilor sănătoase să fie scrisă pentru păstori și lideri ai bisericii?

Da, ea este pentru păstori, dar este și pentru fiecare creștin. Ține minte că acestora li se adresează autorii Noului Testament. Când bisericile din Galatia au început să asculte de învățătorii mincinoși, Pavel le-a scris și le-a spus: „Mă mir că

treceți așa de repede de la Cel ce v-a chemat prin harul lui Hristos, la o altă Evanghelie” (Gal. 1:6). Cine erau „voi” pe care Pavel i-a chemat să dea socoteală pentru învățătura falsă din bisericile lor? Nu numai păstorii, ci chiar adunările bisericii însele. Poate că tu te-ai aștepta ca Pavel să le fi scris liderilor bisericilor și să spună: „Nu mai predicați această erezie!” Dar el nu face asta, ci trage la răspundere întreaga biserică.

De asemenea, când biserica din orașul Corint a permis ca o relație adulteră să continue nestingherită în mijlocul lor, Pavel s-a adresat din nou direct bisericii (1 Cor. 5). El nu le-a spus păstorilor sau personalului angajat să se ocupe de problemă, ci i-a spus bisericii să rezolve acea problemă.

Și la fel este în cazul majorității epistolelor din Noul Testament. Eu am încredere că păstorii acelor biserici din primul secol ascultau și ei cuvintele adresate de Pavel, Petru, Iacov și Ioan către congregațiile lor. Și sunt convins că păstorii au inițiat și condus bisericile pe calea către a răspunde la orice învățături pe care apostolii le-au dat în epistolele lor. Totuși, urmând exemplul apostolilor și adresându-mă vouă, deopotrivă păstori și membri ai bisericii, cred că pun responsabilitatea acolo unde îi este locul. Tu și toți membrii bisericii tale, creștini fiind, sunteți finalmente responsabili înaintea lui Dumnezeu pentru ceea ce devine biserica voastră, nu doar păstorii și alți lideri – ci voi toți.

Păstorii tăi vor sta înaintea lui Dumnezeu și vor da socoteală pentru felul în care au condus congregația voastră (Evrei

13:17). Dar fiecare dintre noi, care este ucenic al Domnului Isus Hristos, va da socoteală dacă ne-am strâns sau nu cu regularitate împreună cu biserica, dacă am îndemnat biserica la dragoste și fapte bune, și dacă ne-am luptat pentru a păstra o învățătură corectă în biserică despre nădejdea Evangheliei (Evrei 10:23-25).

Drag prieten, dacă te numești creștin, dar crezi că o carte despre biserici sănătoase este o carte destinată doar liderilor bisericii sau poate pentru acei „tipi pasionați de teologie”, în timp ce tu ai prefera să citești cărți despre viața creștină, ar putea fi timpul să te oprești și să te gândești din nou la ce spune Biblia că este un creștin. Ne vom gândi mai mult la acest subiect în capitolul 1.

După aceea, vom analiza ce este biserica (capitolul 2), care este țelul final al lui Dumnezeu pentru biserici (capitolul 3) și de ce Biblia trebuie să ne călăuzească bisericile (capitolul 4).

Dacă ești deja de acord că Biblia ar trebui să ghideze bisericile noastre spre arătarea slavei lui Dumnezeu, se poate să vrei să treci direct la capitolul 5, unde încep să enumăr nouă semne ale unei biserici sănătoase. Fie ca Dumnezeu să folosească meditațiile noastre împreună ca să-Și pregătească mirea pentru ziua venirii Sale (Efes. 5:25-32).

**PARTEA ÎNTÂI.
CE ESTE O BISERICĂ
SĂNĂTOASĂ**

1

CREȘTINISMUL TĂU ȘI BISERICA TA

Uneori, lucrările creștine din campusul universitar din oraș îmi solicită să le vorbesc studenților de acolo. Și se știe că în mai multe ocazii mi-am început cuvântările în felul următor: „Dacă te consideri creștin, dar nu ești membru al bisericii pe care o frecvențezi în mod regulat, îmi fac griji că ai putea merge în Iad”.

Ai putea spune că asta le captează atenția.

Dar oare doar vreau să par șocant? Eu nu cred asta. Încerc să-i sperii să devină membri ai bisericii? Deloc. Spun oare că alăturarea la o biserică face pe cineva să fie creștin? Cu siguranță că nu! Aruncă pe fereastră orice carte (sau boxă) care spune așa ceva.

Deci, de ce să încep cu acest fel de avertisment? Pentru că vreau ca ei să înțeleagă ceva din urgența nevoii unei biserici locale sănătoase în viața creștinilor și să înceapă să împărtășească pasiunea pentru biserică, pasiune care Îl caracterizează atât pe Hristos, cât și pe urmașii Săi.

Mulți creștini de astăzi din Occident (și din alte părți?) tind să-și trateze creștinismul ca pe o relație personală cu Dumnezeu, și cam atât. În general, ei știu că această „relație personală” are unele implicații asupra felului în care ar trebui să trăiască. Dar eu sunt îngrijorat de faptul că mulți creștini nu își dau seama că această relație foarte importantă cu Dumnezeu face necesare o serie de relații personale secundare – relațiile pe care Hristos le stabilește între noi și trupul Său, biserica. Dumnezeu nu vrea ca acestea să fie relații pe care să le alegem după bunul nostru plac, stând printre mulți creștini undeva, într-un spațiu nedefinit. El vrea să ne pună în relație cu un trup [grup] real de oameni în carne și oase.

De ce îmi fac eu griji că, dacă te numești creștin, dar nu ești membru al bisericii locale pe care o frecvențezi, s-ar putea să mergi în Iad? Gândește-te împreună cu mine pentru o clipă la ce este un creștin.

CE ESTE UN CREȘTIN

Un creștin este cineva care, în primul rând, a fost iertat de păcatul lui și a fost împăcat cu Dumnezeu Tatăl prin Isus Hristos. Acest lucru se petrece atunci când un om se pocăiește de păcatele lui și își pune credința în viața perfectă, în moartea substitutivă și în învierea lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu.

Altfel spus, un creștin este cineva care s-a lepădat de meritele sale și de propriile resurse morale. El a recunoscut că,

sfidând legea lui Dumnezeu revelată clar, și-a dedicat viața pentru a se închina și a iubi alte lucruri decât pe Dumnezeu – lucruri precum cariera, familia, banii și ce se poate obține cu ei, păreri ale altor oameni, onoarea familiei și a comunității, favoarea așa-numiților dumnezei ai altor religii, duhurile acestei lumi, sau chiar lucrurile bune pe care le poate face. El a recunoscut, de asemenea, că acești „idoli” sunt stăpâni care aduc cu ei o condamnare dublă. Poftele lor nu sunt satisfăcute niciodată în această viață. Iar ei stârnesc mânia dreaptă a lui Dumnezeu peste viața viitoare, și aduc o moarte și o judecată pe care creștinul le-a gustat deja un pic (prin îndurarea lui Dumnezeu) în suferințele din această lume.

De aceea, un creștin știe că, dacă ar muri în seara aceasta și ar sta înaintea lui Dumnezeu, și dacă Dumnezeu ar spune: „De ce să te las să intri în prezența Mea?”, creștinul ar spune: „Nu ar trebui să mă lași să intru. Am păcătuit și am o datorie față de Tine pe care nu o pot plăti”. Dar nu el s-ar opri aici, ci ar continua și ar spune: „Totuși, datorită marii Tale făgăduințe și îndurări, eu depind de sângele lui Isus Hristos, pe care El l-a vărsat în locul meu, plătindu-mi datoria morală, împlinind cerințele Tale sfinte și drepte, și îndepărtând mânia Ta împotriva păcatului!”

Pe baza acestei pledoarii de a fi socotit neprihănit în Hristos, creștinul este unul care a descoperit începutul eliberării de robia păcatului. Acolo unde idolii și alți dumnezei nu ar putea fi satisfăcuți niciodată și unde stomacul lor nu este niciodată

plin, satisfacerea dreptății lui Dumnezeu prin lucrarea lui Hristos înseamnă că omul răscumpărat din condamnare prin lucrarea lui Hristos este acum liber! Creștinul este liber pentru prima oară, în stare să îi întoarcă spatele păcatului, nu să-l înlocuiască cu încă un păcat, ci cu dorința dată de Duhul Sfânt după Isus Hristos însuși și după domnia lui Hristos în viața lui. Acolo unde Adam a încercat să-L alunge pe Dumnezeu de pe tron și să se facă Dumnezeu, creștinul se bucură că Hristos stă pe tron. El se uită la viața lui Isus de supunere perfectă față de voia și cuvintele Tatălui, și caută să fie ca Mântuitorul său.

Așadar, un creștin este cineva care a fost împăcat în primul rând cu Dumnezeu în Hristos. Hristos a potolit mânia lui Dumnezeu, iar creștinul este declarat acum neprihănit înaintea lui Dumnezeu, chemat la o viață de neprihănire și trăiește în nădejdea că va apărea într-o zi înaintea măreției Sale în Ceruri.

Și totuși, asta nu este tot!

În al doilea rând, un creștin este cineva care, în virtutea împăcării sale cu Dumnezeu, a fost împăcat și cu poporul lui Dumnezeu. Îți aduci aminte de prima întâmplare din Biblie după căderea lui Adam și a Evei în păcat, și după alungarea lor din grădină? Ea este întâmplarea unei ființe omenești care ucide un alt om – în care Cain îl ucide pe Abel. Dacă actul de a încerca să-L alungăm pe Dumnezeu de pe tron este, prin natura sa, o încercare de a ne așeza noi pe acel tron, noi nu

vrem să lăsăm o altă ființă omenească să ni-l ia. În niciun caz. Actul lui Adam de a rupe părtășia cu Dumnezeu a dus la o rupere imediată a părtășiei între toate ființele omenești. Este ceva de genul care pe care.

Așadar, nu ar trebui să fie o surpriză că Isus a spus că toată Legea și Profeții atârnă de aceste două porunci: iubește-L pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima, cu tot sufletul și cu tot cugetul tău, și iubește-ți aproapele ca pe tine însuți (v. Matei 22:34-40). Cele două porunci merg împreună. Prima o produce pe a doua, iar a doua o dovedește pe prima.

Prin urmare, a fi împăcat cu Dumnezeu prin Hristos înseamnă să fii împăcat cu toți ceilalți care sunt împăcați cu Dumnezeu. După ce descrie, în prima jumătate a Epistolei către Efeseni, marea mântuire pe care Dumnezeu ne-a dat-o în Hristos Isus, Pavel se întoarce, în a doua jumătate a capitolului 2, la descrierea a ceea ce înseamnă acest lucru pentru relația dintre evrei și neamuri și, prin extensie, între toți cei care sunt în Hristos. El scrie:

Căci El este pacea noastră, care din doi a făcut unul, și a surpat zidul de la mijloc care-i despărțea, și, în trupul Lui, a înlăturat vrăjmășia dintre ei... ca să facă pe cei doi să fie în El însuși un singur om nou, făcând astfel pace; și a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într-un singur trup, prin cruce, prin care a nimicit vrăjmășia (Efes. 2:14-16).

Toți cei care Îi aparțin lui Dumnezeu acum sunt „împreună cetățeni” și „membri ai casei lui Dumnezeu” (2:19). Noi suntem „uniți” cu Hristos într-un singur „templu sfânt” (2:21) – și avem atât de multe analogii bogate din care să alegem!

O FAMILIE, O PĂRTĂȘIE ȘI UN TRUP

Poate că meditarea la asemănarea cu o familie ne va ajuta să înțelegem că a fi împăcați cu Dumnezeu înseamnă și să fim împăcați cu poporul Său. Dacă ești orfan, nu tu adopți părinții, ci ei te adoptă pe tine. Dacă părinții tăi adoptivi se numesc Smith, acum participi la cinele familiei Smith cu părinții și toți copiii. Împarți dormitorul cu frații Smith. Iar când profesorul de la școală strigă prezența și spune: „Smith?”, tu ridici mâna așa cum a făcut fratele tău mai mare înaintea ta și cum va face sora ta mai mică după tine. Și nu faci asta pentru că ai decis să joci rolul de „Smith”, ci pentru că cineva s-a dus la orfelinat și a spus: „De acum vei fi un membru al familiei Smith”. În acea zi, ai devenit copilul cuiva și fratele altora.

Doar că numele tău nu este Smith. El este cel de creștin, după Cel prin care ai fost adoptat, adică Hristos (Efes. 1:5). Acum faci parte din întreaga familie a lui Dumnezeu. „Căci Cel ce sfințește și cei ce sunt sfințiți, sunt dintr-unul [din aceeași familie, lit. ESV]” (Evrei 2:11).

Iar această familie nu este una disfuncțională, cu membri ai familiei înstrăinați unul de celălalt. Ea este o părtășie. Când Dumnezeu te-a „chemat la părtășia cu Fiul Său Isus Hristos,

Domnul nostru” (1 Cor. 1:9), El te-a chemat și la „părtășie” cu întreaga familie (1 Cor. 5:2).

Aceasta nu este o părtășie formală, de politețe. Este vorba despre un trup, legat împreună prin deciziile noastre individuale, dar și legat împreună prin mult mai mult decât decizii omenești – prin Persoana și lucrarea lui Hristos. Ar fi la fel de prostesc să spui, „nu fac parte din familie”, pe cât ar fi să-ți tai propria mână sau propriul nas. Așa cum Pavel le-a spus corintenilor, „ochiul nu-i poate zice mâinii: ,N-am trebuință de tine’; nici capul nu le poate zice picioarelor: ,N-am trebuință de voi” (1 Cor. 12:21).

Pe scurt, este imposibil să răspundem la întrebarea, „Ce este un creștin?”, fără a ajunge la o conversație despre biserică. Cel puțin acest lucru este zugrăvit ca imposibil în Biblie. Și nu doar atât, ci este greu să rămâi cu o singură metaforă despre biserică, fiindcă Noul Testament folosește atât de multe dintre ele: o familie și o părtășie, un trup și o mireasă, un popor și un templu, o mamă și copiii ei. Noul Testament nu concepe niciodată ideea că un creștin ar putea exista pe termen lung în afara părtășiei bisericii. În realitate, biserica nu este un loc. Ea este un popor – poporul lui Dumnezeu în Hristos.

ALĂTURAREA LA O BISERICĂ REALĂ

Când un om devine creștin, el nu se alătură unei biserici locale doar pentru că acesta este un obicei bun și util pentru

a crește în maturitate spirituală. El se alătură unei biserici locale pentru că ea este expresia a ceea ce Hristos l-a făcut – un membru al trupului lui Hristos. A fi unit cu Hristos înseamnă să fii unit cu fiecare creștin. Dar acestei uniri universale trebuie să i se dea o existență vie, care respiră, într-o biserică locală.

Uneori teologii vorbesc despre diferența dintre biserica universală (toți creștinii de pretutindeni care au existat de-a lungul istoriei) și biserica locală (acei oameni care se întâlnesc într-un loc anume pentru a asculta Cuvântul predicat și pentru a practica botezul și Cina Domnului). În afară de câteva referințe la biserica universală (cum ar fi Matei 16:18 și cea mai mare parte a Epistolei către Efeseni), cele mai multe referințe la biserică din Noul Testament vorbesc despre bisericile locale, ca atunci când Pavel scrie îi „bisericii lui Dumnezeu din Corint” sau „bisericilor din Galatia”.

Ceea ce urmează acum este un pic intens, dar important. Relația dintre apartenența noastră la biserica universală și apartenența noastră la biserica locală seamănă foarte mult cu relația dintre neprihănirea pe care Dumnezeu ne-o dă prin credință și practica reală a neprihănirii în viața noastră de zi cu zi. Când devenim creștini prin credință, Dumnezeu ne declară neprihăniți. Cu toate acestea, noi suntem chemați să fim neprihăniți într-un fel activ. Cineva care continuă să trăiască fericit în nelegiuire pune sub semnul întrebării dacă a avut

vreodată neprihănirea lui Hristos (v. Rom. 6:1-18; 8:5-14; Iacov 2:14-15). La fel este și în cazul celor care refuză să se dedice unei biserici locale. Dedicarea față de un trup local este rezultatul natural, confirmând ceea ce a făcut Hristos în noi. Dacă nu ai niciun interes să te dedici unui grup real de creștini, care cred în Evanghelie și care învață Biblia, ar trebui să te întrebi dacă îi aparții trupului lui Hristos! Ia aminte cu atenție la ce spune autorul cărții Evrei:

Să ținem fără șovăire la mărturisirea nădejzii noastre, căci credincios este Cel ce a făcut făgăduința. Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune. Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții, și cu atât mai mult cu cât vedeți că ziua se apropie. Căci dacă păcătuim cu voia, după ce am primit cunoștința adevărului, nu mai rămâne nicio jertfă pentru păcate, ci doar o așteptare înfricoșată a judecății, și văpaia unui foc care îi va mistui pe cei răzvrățiți (Evrei 10:23-27).

Dacă este autentică, starea noastră înaintea lui Dumnezeu se va regăsi în deciziile noastre zilnice, chiar dacă procesul este lent și plin de pași greșiți. Dumnezeu chiar Își schimbă poporul. Nu este aceasta o veste bună? Așa că, te rog, prietene, nu te mulțumi cu o idee vagă că ai neprihănirea lui Hristos dacă nu urmărești să duci o viață de neprihănire. De asemenea, te rog să nu te lași înșelat de o concepție vagă despre biserica universală, căreia crezi că îi aparții, dacă nu urmărești să duci acea viață împreună cu o biserică reală.

Cu excepția circumstanțelor foarte rare, un creștin adevărat își zidește viața împletind-o cu a altor credincioși prin părtășia concretă într-o biserică locală. El știe că nu a „ajuns” încă în punctul final. El este încă decăzut și are nevoie de darea de socoteală și de învățătura acelui trup local de oameni numit biserică. Și ei au nevoie de el.

Pe măsură ce ne strângem împreună pentru a ne închina lui Dumnezeu și pentru a manifesta unii față de alții dragostea și faptele bune, noi demonstrăm în viața reală, ca să zicem așa, faptul că Dumnezeu ne-a împăcat cu El și unii cu alții. Demonstrăm înaintea lumii că am fost schimbați, nu în primul rând pentru că memorăm versete biblice, pentru că ne rugăm înainte de masă, pentru că dăm ca zeciuială o parte din veniturile noastre și ascultăm la posturile de radio creștine, ci pentru că manifestăm tot mai mult dorința de a suporta, de a ierta și chiar de a iubi o grămadă de păcătoși.

Eu și tu nu putem demonstra dragoste, bucurie, pace, răbdare sau bunătate stând singuri pe o insulă. Nu, ci demonstrăm aceste lucruri atunci când oamenii pe care ne-am dedicat să îi iubim ne dau motive întemeiate să nu-i iubim, și totuși îi iubim în ciuda acestui lucru.

Înțelegi ce vreau să spun? Chiar acolo – chiar în mijlocul unui grup de păcătoși care s-au angajat să se iubească unii pe alții – acolo este ilustrată Evanghelia. Biserica oferă o ilustrare vizuală a Evangheliei atunci când noi ne iertăm unii pe alții așa cum ne-a iertat Hristos, când ne dedicăm unii față de alții

așa cum Hristos ni S-a dedicat, și când ne dăm viața unii pentru alții așa cum Hristos Și-a dat viața pentru noi.

Împreună putem ilustra Evanghelia lui Isus Hristos într-un fel în care pur și simplu nu putem face de unii singuri.

Eu aud adesea creștini vorbind despre diferitele lor daruri spirituale. Cu toate acestea, eu mă întreb cât de des se gândesc oamenii la faptul că Dumnezeu a dat atât de multe daruri tocmai pentru ca acele daruri să poată fi folosite ca răspuns la păcatul altor creștini din biserică. Păcatele mele îți dau șansa de a-ți folosi darurile.

Așa că strânge-te alături de un grup de bărbați și femei, tineri și bătrâni, albi și negri, asiatici și africani, bogați și săraci, needucați și educați, cu toate talentele, darurile și slujirile lor diverse. Doar asigură-te că toți știi că sunt bolnavi, păcătoși și mântuiți doar prin har. Ce daruri aveți? Ei bine, în ele există ingredientele pentru o biserică!

Dacă scopul tău este să-i iubești pe toți creștinii, îngăduie-mi să îți sugerez să lucrezi în acest sens dedicându-te mai întâi unui grup concret de creștini adevărați, cu toate slăbiciunile și nesăbuițele lor. Dedică-te față de ei la bine și la rău, timp de optzeci de ani. Apoi întoarce-te, și vom vorbi despre progresul tău în dragostea față de toți creștinii de pretutindeni.

DAREA DE SOCOTEAĂ

Așadar, cine este responsabil să se gândească la cum ar

trebui să arate strângerea oamenilor numită „biserica”? Oare păstorii și liderii bisericii? Cu siguranță că da. Dar este și responsabilitatea fiecărui creștin? Evident că da. A fi creștin înseamnă să ai grijă de viața și sănătatea trupului lui Hristos, adică biserica. Înseamnă să-ți pese de ceea ce este biserica și de ceea ce ar trebui să fie biserica pentru că, fiind creștin, faci parte din biserică.

Într-adevăr, nouă ne pasă de biserică pentru că ea este chiar trupul Mântuitorului nostru. Ai observat cuvintele pe care Isus le-a folosit față de Saul, prigonitorul creștinilor – care avea să fie numit în curând Pavel – când l-a confruntat în drumul lui spre Damasc? „Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești?” (F.A. 9:4). Isus Se identifică atât de îndeaproape cu biserica Sa, încât Se referă la ea ca la El însuși! Creștine, tu te identificezi cu cei cu care Mântuitorul tău Se identifică? Este inima ta părtașă pasiunii inimii Sale?

Nu cu mult timp în urmă un păstor mi-a trimis o scrisoare în care și-a exprimat dorința ca membrii bisericii lui să știe ce ar trebui să fie o biserică. Acest om smerit dorea o biserică, una care să-l ajute și față de care să dea socoteală în timp ce o conducea spre har și evlavie. Acest păstor înțelegea modelul Noului Testament pentru biserică. El a înțeles că Dumnezeu îl va chema într-o zi să dea socoteală pentru felul în care și-a păstorit congregația. Ca un păstor fidel, el dorea ca fiecare oaie din turma lui să știe că, într-o zi, și ele vor fi chemate una câte una să dea socoteală pentru felul în care s-

au iubit reciproc și pentru felul în care L-au iubit pe Domnul lor.

Dumnezeu va întreba fiecare membru al trupului: „Te-ai bucurat împreună cu ceilalți membri ai trupului când s-au bucurat ei? Ai plâns împreună cu cei care au plâns? Ai tratat părțile mai slabe ca fiind indispensabile și le-ai tratat pe cele pe care majoritatea le consideră mai puțin onorabile dându-le o cinste aparte? I-ai cinstit de două ori pe cei care te-au condus și te-au învățat?” (v. 1 Cor. 12:22-26 și 1 Tim. 5:17).

Creștine, ești pregătit pentru ziua în care Dumnezeu te va chema să dai socoteală pentru felul în care ai iubit și slujit familia bisericii, inclusiv liderii bisericii? Știi ce spune Dumnezeu că ar trebui să fie biserica?

Apoi, frate păstor, ți-ai pregătit turma pentru darea de socoteală, învățându-i pe membrii ei cum ar trebui să fie biserica? I-ai învățat că vor da socoteală dacă te ții alipit sau nu de Evanghelie?

2

CE ESTE ȘI CE NU ESTE O BISERICĂ

În partea introductivă ne-am întrebat ce să cauți la o biserică, și ce spune Biblia că ar trebui să fie biserica, dar nu am răspuns niciodată la aceste întrebări. Nu încape îndoială că acestea sunt întrebări dificile, iar creștinii de astăzi caută tot felul de lucruri diferite într-o biserică.

O CONVERSAȚIE DISCORDANTĂ

Îmi aduc aminte de o conversație avută în timpul studiilor mele universitare cu un prieten care slujea într-o lucrare creștină care nu era afiliată la nicio biserică. Noi doi mersesem la aceeași biserică timp de câțiva ani, dar, în vreme ce eu m-am alăturat bisericii ca membru, prietenul meu nu a făcut asta. De fapt, el venea doar la serviciul de duminică dimineața și se strecura cam pe la jumătatea lui, venind exact la timpul când începea predica.

Într-o zi, am decis să-l întreb de participarea lui cu jumătate de inimă. „Nu prea obțin nimic din restul serviciului”, a

răspuns el.

„Te-ai gândit vreodată să te alături bisericii ca membru?”, am întrebat eu.

El a părut cu adevărat surprins de întrebarea mea și a răspuns: „Să mă alătur bisericii? Sincer, nu știu de ce aș face asta. Știu pentru ce sunt aici, iar acei oameni m-ar încetini”.

Din câte mi-am dat seama, el nu a spus aceste cuvinte cu dispreț, ci cu zelul autentic al unui evanghelist talentat, care nu voia să piardă o oră din timpul Domnului. El se gândea la ceea ce căuta într-o biserică. Și, în general, el nu îi implicase pe ceilalți membri ai bisericii în slujirea lui, cel puțin nu pe cei din acea biserică. El voia doar un loc unde să poată auzi predici bune din Cuvântul lui Dumnezeu și de unde să-și capete doza de adevăr spiritual pentru săptămâna următoare.

Cu toate acestea, cuvintele lui au reverberat în mintea mea: „Oamenii ăia m-ar încetini”. Au fost o serie de lucruri pe care am vrut să i le spun, dar tot ce am spus a fost: „Te-ai gândit vreodată că, dacă ai strânge rândurile cu acei oameni, da, ei s-ar putea să te încetinească, dar poți ajuta tu la creșterea lor? Te-ai gândit că asta ar putea face parte din planul lui Dumnezeu pentru ei și pentru tine?”

Și eu am dorit o biserică unde să pot auzi predici bune în fiecare duminică, dar expresia „trupul lui Hristos” înseamnă mai mult de atât, nu-i așa?

UN POPOR, NU UN LOC

Așa cum am menționat în capitolul 1, biserica nu este un loc. Ea nu este o clădire. Nu este doar un loc unde se predică. Ea nu este un furnizor de servicii spirituale. Biserica este un popor – poporul noului legământ, poporul lui Dumnezeu răscumpărat cu sânge. Acesta este motivul pentru care Pavel a spus: „Hristos a iubit biserica și S-a dat pe Sine pentru ea” (Efes. 5:25). El nu S-a dat pe Sine pentru un loc, ci pentru un popor.

Iată de ce biserica pe care o păstoresc nu își începe adunările de duminică dimineața spunând: „Bine ați venit la Biserica Baptistă Capitol Hill”, ci „Bine ați venit la această adunare a Bisericii Baptiste Capitol Hill”. Noi suntem un popor care se strânge împreună. Da, acesta este un lucru mic, dar încercăm să ilustrăm o realitate măreață chiar și în cuvintele pe care le folosim pentru a întâmpina oamenii.

Amintirea faptului că biserica este un popor ar trebui să ne ajute să recunoaștem ce este important și ce nu este important. Știu că am nevoie de ajutor. De exemplu, eu am tendința de a lăsa ca lucruri precum stilul muzical să dicteze ceea ce simt despre o biserică. La urma urmei, stilul de muzică pe care îl folosește o biserică este unul dintre primele lucruri pe care le vom observa la orice biserică, așa că avem tendința de a răspunde la muzică la un nivel foarte emoțional. Muzica ne face să ne simțim într-un anumit fel. Totuși, ce ar spune despre dragostea mea pentru Hristos și pentru poporul lui Hristos

dacă aş decide să părăsesc o biserică doar din cauza stilului muzicii ei? Sau dacă, atunci când păstoresc o biserică, aş marginaliza majoritatea congregaţiei mele pentru că eu cred că stilul muzicii trebuie actualizat? Cel puţin am putea spune că am uitat că biserica este în esenţă un popor, nu un loc.

În acelaşi timp, Biblia ne învaţă că nouă, creştinilor, ar trebui să ne pese foarte mult de ceea ce se întâmplă într-o biserică – de ceea ce face ea. De fapt, a doua jumătate a acestei cărţi este dedicată unei astfel de discuţii.

Dar cum să echilibrăm aceste două lucruri – să ne pese de un popor, dar şi să ne pese de ceea ce el face? Dacă aceasta ar fi o carte despre creşterea familiilor creştine, am vorbi despre anumite lucruri: cum să luăm cina împreună, cum să citim Scriptura împreună, cum să râdem împreună, cum să ne rugăm unii pentru alţii, şi aşa mai departe. Cu toate acestea, pe parcursul discuţiei, eu sper că ne vom aminti cu toţii că părinţii fac greşeli şi că copiii vor fi copii. Familia nu este doar o instituţie, ci este un grup de oameni.

La fel este şi în cazul bisericii. Eşuează o anumită biserică să împlinească aşteptările tale în ceea ce face, ca atunci când ea urmează sau nu ceea ce Biblia spune despre conducerea bisericii (un subiect pe care îl voi aborda mai târziu)? Dacă da, adu-ţi aminte că biserica este un grup de oameni care cresc în har. Iubeşte-i. Sluţeşte-i. Fii răbdător cu ei. Apoi gândeşte-te la o familie. Ori de câte ori părinţii, fraţii sau copiii tăi nu re-

ușesc să-ți împlinească așteptările, îi dai brusc afară din familie? Eu sper că îi ierți și ai răbdare cu ei. S-ar putea chiar să te oprești și să te gândești dacă așteptările tale ar trebui ajustate! În același timp, ar trebui să ne întrebăm dacă știm să iubim și să perseverăm în relația cu membrii bisericii care au opinii diferite, care nu reușesc să împlinească așteptările noastre sau chiar care păcătuiesc împotriva noastră. (Oare nu avem, tu și eu, niciun păcat care să aibă nevoie să fie iertat?)

Desigur, undeva există o linie de demarcație. Există unele biserici la care s-ar putea să nu vrei să te alături, să le păstorești sau să rămâi unit cu ele. Voi reveni la această chestiune în partea care discută despre semnele esențiale ale unei biserici. Pentru moment, principiul de bază rămâne același: biserica este un popor. Și orice am căuta la o biserică, sau orice spunem că ar trebui să fie biserica, trebuie să fie lucruri ghidate de acel principiu biblic de bază.

UN POPOR, NU O STATISTICĂ

Îngăduie-mi să pun încă un obstacol în calea gândirii nepotrivite despre biserică, gândire răspândită în special printre păstori. Nu numai că biserica nu este un loc. Ea nu este o mână de date statistice.

Când eram la facultate, îmi amintesc că am dat peste o scrisoare de sfătuire scrisă de John Brown, un păstor în secolul al XIX-lea, și trimisă unuia dintre studenții săi care tocmai fusese ordonat într-o congregație mică. În acea scrisoare,

Brown spunea:

Știu deșertăciunea inimii tale și că te vei simți îngrozit că adunarea ta este foarte mică, prin comparație cu cea a fraților tăi din zonă, dar fii asigurat de cuvântul unui om bătrân, care îți spune că, atunci când vei merge să dai socoteală înaintea Domnului Hristos pentru ei, la scaunul Său de judecată, vei crede că ai avut suficienți membri.¹

În timp ce mă gândeam la adunarea pe care Dumnezeu mi-a dat-o în grijă, am simțit importanța acestei zile de judecată înaintea lui Dumnezeu. Am vrut ca biserica pe care am păstorit-o să devină mare? Să fie populară și să se vorbească mult despre ea? Să fie o biserică ce a arătat într-un fel impresionant?

Am fost motivat în vreun fel să „suport” sau să „tolerez” grupul de oameni din fața mea, să-mi folosesc timpul și să aștept oportunități de a transforma biserica în ceea ce credeam eu că ar trebui să fie? Nu că a avea dorințe pentru viitorul unei biserici este rău, dar oare dorințele mele m-au făcut să fiu indiferent, chiar deranjat de sfinții care mă înconjoară în prezent?

Sau aveam să țin minte ce era infinit mai valoros în joc pentru câteva zeci de suflete, majoritatea bătrâne, care stăteau deja în fața mea duminica dimineața într-o încăpere atât de

¹ James Hay and Henry Belfrage, *Memoir of the Rev. Alexander Waugh* (Edinburgh: William Oliphant & Son, 1839), 64-65.

mare încât puteau sta acolo opt sute de oameni? I-aș iubi și i-aș sluji pe acești câțiva, cu toate comitetele lor nebiblice, cu toate tradițiile demodate și cu toate preferințele muzicale care nu sunt ca ale mele, lucruri care ar sta în calea speranțelor mele (cred că legitime) pentru biserică? Și știi că nu doar păstorii cad în ispita atitudinii de „tolerare” a oamenilor din jurul lor, așteptându-și momentul până când biserica devine ceea ce ei își imaginează că poate fi.

Biserica este un popor, nu un loc sau o statistică. Ea este un trup, unit în Cel care este Capul. Ea este o familie, unită prin înfiere, prin Hristos.

Eu mă rog ca noi, păstorii, să recunoaștem din ce în ce mai mult responsabilitatea noastră minunată pentru turmele specifice peste care Dumnezeu ne-a făcut păstori ai Săi.

Dar mă rog și ca tu, creștinul obișnuit, fie că ești bătrân sau copil în credință, să-ți recunoști din ce în ce mai mult responsabilitatea de a iubi, sluji, încuraja și manifesta darea de socoteală față de restul familiei bisericii tale. Când vine vorba de frații tăi în carne și oase, eu am încredere că știi deja unde a greșit Cain când i-a spus cu dispreț Domnului: „Sunt eu păzitorul fratelui meu?” (Gen. 4:9). Dar cu atât mai mult, dacă nu ai făcut-o deja, sper că recunoști responsabilitatea ta mai mare față de frații și surorile familiei bisericii tale.

Mulțimea ședea în jurul Lui [Isus], când I-au spus:

„Iată că mama Ta și frații Tăi sunt afară și Te caută”.

El a răspuns: „Cine este mama Mea și frații Mei?”

Apoi, aruncându-Și privirile peste cei ce ședeau împrejurul Lui: „Iată”, a zis El, „mama Mea și frații Mei! Căci oricine face voia lui Dumnezeu, acela Îmi este frate, soră și mamă” (Marcu 3:32-35).

3

LA CE AR TREBUI SĂ ASPIRE ORICE BISERICĂ – SĂNĂTATEA

Dacă ești un părinte creștin, ce îți dorești pentru copiii tăi? Dacă ești un copil creștin, ce îți dorești pentru familia ta?

Probabil că dorești ca o serie de atribute să caracterizeze din ce în ce mai mult familia voastră: dragostea, bucuria, sfințenia, unitatea și reverența înaintea Domnului. Probabil că te poți gândi la o serie de lucruri, dar să încercăm să rezumăm toate aceste calități cu un cuvânt nu foarte interesant: *sănătos*. Tu îți dorești o familie sănătoasă – o familie care muncește, trăiește și iubește împreună, așa cum Dumnezeu a creat familia să facă.

Așa este și în cazul bisericilor noastre. Și eu spun că noi, creștinii, fie păstori sau membri obișnuiți ai bisericii, ar trebui să aspirăm să avem biserici sănătoase.

Poate că există un cuvânt mai bun decât *sănătos*, pentru a descrie ceea ce ar trebui să fie biserica. La urma urmei, vorbim despre oamenii răscumpărați prin sângele Fiului veșnic, Împăratul împăraților și Domnul domnilor. Este *sănătos* cel

mai bun lucru? Cu toate acestea, mie îmi place cuvântul *să-nătos*, fiindcă el transmite ideea unui corp care trăiește și crește așa cum ar trebui. El poate avea partea lui de probleme, pentru că nu este încă desăvârșit. Dar el este pe drumul într-acolo. El face ceea ce ar trebui să facă, deoarece Cuvântul lui Dumnezeu îl călăuzește.

Eu îi spun deseori congregației mele că, atunci când vine vorba de lupta cu păcatul din viața noastră, diferența dintre creștini și necreștini nu este că necreștinii păcătuiesc, în vreme ce creștinii nu mai fac asta. Diferența se găsește în ce tabere ne aflăm în această luptă. Creștinii sunt de partea lui Dumnezeu împotriva păcatului, în timp ce necreștinii iau partea păcatului și luptă împotriva lui Dumnezeu. Altfel spus, un creștin va păcătui, dar apoi se va întoarce la Dumnezeu și la Cuvântul Său, spunând: „Ajută-mă să lupt împotriva păcatului”. Prin contrast, chiar dacă și-ar recunoaște păcatul, un necreștin va răspunde astfel: „Eu vreau păcatul meu mai mult decât L-aș vrea pe Dumnezeu”.

O biserică sănătoasă nu este o biserică perfectă și lipsită de păcat. Ea nu a rezolvat toate problemele ei. O biserică sănătoasă este mai degrabă una care se străduiește continuu să stea de partea lui Dumnezeu în lupta împotriva dorințelor și înșelăciunilor nelegiuite ale lumii, ale firii noastre pământești și ale diavolului. Este o biserică ce caută continuu să se conformeze Cuvântului lui Dumnezeu.

Îngăduie-mi să îți dau o definiție mai precisă în acest sens,

după care ne vom uita la câteva pasaje din Scriptură care o susțin: *O biserică sănătoasă este o congregație care reflectă din ce în ce mai mult caracterul lui Dumnezeu așa cum caracterul Lui a fost revelat în Cuvântul Său.*

Așa că, dacă un păstor m-ar întreba ce fel de biserică l-aș încuraja să aspire să aibă, eu i-aș spune: „Una sănătoasă, una care reflectă din ce în ce mai mult caracterul lui Dumnezeu, așa cum a fost revelat în Cuvântul Său”.

Și la ce fel de biserică aș putea să te încurajez să te alături, unde să slujești și să lucrezi cu răbdare, ca un credincios obișnuit? La una sănătoasă, una care reflectă din ce în ce mai mult caracterul lui Dumnezeu, așa cum a fost revelat în Cuvântul Său.

Dacă ai citit cu atenție, poate că ai observat că eu am tot spus „aș putea”. Și am spus „aș putea” din două motive. În primul rând, nu vreau să sugerez că acesta este singurul mod în care putem descrie ce ar trebui să fie bisericile. Circumstanțele și scopurile diferite ar putea implica descrieri diferite. Un autor ar putea dori să răspundă față de legalismul sau libertinismul din biserici, și astfel să-și înceapă descrierea afirmând că „cel mai important lucru pe care îl pot face bisericile noastre este să fie centrate pe Cruce”. Și aș spune Amin la acest lucru. Sau un autor ar putea dori să răspundă la absența Scripturii din bisericile noastre, caz în care ar putea spune că este nevoie de biserici centrate pe Biblie. Și din nou, aș spune Amin.

În al doilea rând, nu vreau să presupun că cineva nu ar putea articula mai bine ideea la ce încerc să ajung. Acesta este pur și simplu cel mai bun lucru pe care îl pot face în prezent pentru a explica ceea ce cred că este scopul biblic central la care ar trebui să aspirăm în general în bisericile noastre – reflectarea caracterului lui Dumnezeu așa cum a fost revelat în Cuvântul Său.

Ce creștin nu ar vrea asta?

BINE ECHIPAȚI

Reflectarea caracterului lui Dumnezeu așa cum a fost revelat în Cuvântul Său înseamnă, în mod natural, să începem totul cu Scriptura, Cuvântul lui Dumnezeu. De ce ar trebui să ne întoarcem acolo, și nu la „orice funcționează”, pentru a stabili ce ar trebui să facă și să fie bisericile noastre? În a doua epistolă a lui Pavel către Timotei, păstorul bisericii din Efes, el i-a spus lui Timotei că Biblia îl va echipa pentru orice lucrare bună (2 Tim. 3:17). Cu alte cuvinte, nu există fapte bune pentru care Scriptura să nu-l echipeze pe Timotei – sau pe noi. Dacă există ceva ce bisericile noastre cred că ar trebui să facă sau să fie, care nu se găsește în Cuvântul lui Dumnezeu, atunci Pavel ar fi trebuit să se înșele, pentru că, în acest caz, nu s-ar putea spune că Scriptura ne echipează pentru „orice lucrare bună”.

Înseamnă asta că nu ar trebui să ne folosim creierul bun, pe care ni l-a dat Dumnezeu? Nu, ci ce vreau să spun este doar

că trebuie începem cu Scriptura și să vedem ce găsim în ea.

Vreau să analizăm pe scurt șase momente din narațiunea Bibliei, care ne vor ajuta să vedem că trebuie să ne dorim biserici care să reflecte din ce în ce mai mult caracterul lui Dumnezeu, așa cum a fost revelat în Cuvântul Său. Toți știm că Biblia ne relatează o istorie. Această istorie are nenumărate istorioare secundare, dar toate aceste elemente secundare participă la o istorie măreață. Scopul nostru de aici este să vedem dacă putem discerne ce vrea Dumnezeu pentru biserică din această istorie.

IMAGINEA ESTE TOTUL

1. Creația

În Geneza, Dumnezeu a creat plantele și animalele „fiecare după soiul lor” (Gen. 1:11-12). Fiecare măr este la fel ca orice alt măr și fiecare zebra este ca orice altă zebra. Despre creația ființei omenești, Scriptura spune: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră” (1:26). Omul nu este modelat după orice alt om. El este modelat după Dumnezeu. El Îl oglindește sau se aseamănă cu Dumnezeu într-un fel unic.

Având în vedere că am fost creați în mod unic după chipul lui Dumnezeu, oamenii trebuie să-L reflecte într-un fel unic pe Dumnezeu și slava lui Dumnezeu înaintea restului creației. Ca un fiu care se comportă ca tatăl său și calcă pe urmele meseriei

tatălui său (5:1-8; Luca 3:38), omul este menit să ilustreze caracterul lui Dumnezeu și stăpânirea Sa asupra creației: „... el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târâtoarele care se mișcă pe pământ” (Gen. 1:26).

2. Căderea

Dar omul a decis să nu reprezinte domnia lui Dumnezeu. El s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu și s-a apucat să reprezinte propria stăpânire. De aceea, Dumnezeu i-a dat omului ceea ce el a cerut și l-a alungat din prezența Sa. Vinovăția morală a omului însemna că nu se mai putea apropia de Dumnezeu de la sine.

Dar au păstrat oamenii chipul lui Dumnezeu prin căderea lor în păcat? Da, Geneza reafirmă faptul că omul este încă făcut după „chipul” lui Dumnezeu (v. 5:1; 9:6). Dar atât chipul, cât și oglindirea lui sunt acum distorsionate. Oglinda este curbată, ca să zicem așa, și astfel este ilustrată o imagine falsă, ca o oglindă de carnaval grotescă. Chiar și în starea noastră de păcat, noi ne imaginăm ceva despre Dumnezeu – un amestec de lucruri adevărate și lucruri false. Ca să folosesc limbajul teologilor, omul a devenit deopotrivă „vinovat” și „corupt”.

3. Israelul

În îndurarea Sa, Dumnezeu a avut un plan atât pentru a salva, cât și pentru a folosi un grup de oameni pentru a-Și

împlini scopurile inițiale pentru creație – arătarea slavei Sale. El i-a făgăduit unui om pe nume Avram că îi va binecuvânta pe el și pe urmașii săi. La rândul lor, ei aveau să fie o binecuvântare pentru toate popoarele (Gen. 12:1-3). El i-a numit un „neam sfânt” și o „împărăție de preoți” (Exod 19:5-7), însemnând că au fost puși deoparte pentru a oglindi caracterul și slava lui Dumnezeu înaintea popoarelor, prin ascultarea de Legea pe care El le-a dat-o (așa cum ar fi trebuit să facă Adam). „Arătați-i lumii cum sunt Eu”, i-a spus Dumnezeu Israelului. „Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt” (Lev. 11:44; cf. 19:2; 20:7).

El chiar a numit această națiune „fiul” Său, deoarece Se aștepta ca fiul să calce pe urmele tatălui lor (Exod 4:22-23). El a făgăduit că va locui împreună cu acest fiu în țara pe care le-o dădea, ca o scenă de pe care poporul acela să poată arăta slava lui Dumnezeu (1 Împ. 8:41-43).

Cu toate acestea, Dumnezeu l-a avertizat și pe acest fiu că, dacă nu va fi ascultător și nu va oglindi caracterul Lui sfânt, îl va alunga din țară. Ca să nu lungesc lucrurile, fiul nu s-a supus, iar Dumnezeu l-a alungat din prezența Lui și din țară.

4. *Hristos*

Una dintre principalele lecții ale istoriei Israelului din antichitate este că, lăsate de capul lor, ființele umane decăzute nu-L pot oglindi pe Dumnezeu – chiar dacă au toate avantajele Legii lui Dumnezeu, ale țării lui Dumnezeu și ale prezenței lui

Dumnezeu. Cât de smeriți ar trebui să fie fiecare dintre noi de istorie Israelului! Numai Dumnezeu Îl poate arăta pe Dumnezeu și numai Dumnezeu ne poate salva de păcat și moarte.

Așa că Dumnezeu L-a trimis pe singurul Său Fiu divin să Se nască „asemenea oamenilor” (Fil. 2:7). Acest Fiu iubit, în care Tatăl Și-a găsit toată plăcerea, S-a supus pe deplin domniei sau Împărăției lui Dumnezeu. El a făcut ceea ce Adam nu făcuse – să se împotrivească ispitei Satanei: „Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu”, i-a spus El ispititorului pe când postea în pustie (Matei 4:4).

Și El a făcut ceea ce Israel nu făcuse. El a trăit în întregime conform voii și Legii Tatălui: „Nu fac nimic de la Mine însumi, ci vorbesc după cum M-a învățat Tatăl Meu” (Ioan 8:28; v. și 6:38; 12:49).

Acest Fiu care l-a reflectat perfect pe Tatăl Său a putut să-i spună ucenicului său, Filip: „Oricine M-a văzut pe Mine, L-a văzut pe Tatăl” (Ioan 14:9).

Așa cum era Tatăl, așa era și Fiul.

Privind în urmă, scriitorii epistolelor Noului Testament aveau să se refere la El ca fiind „chipul Dumnezeului nevăzut” (Col. 1:15) și „ogindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui” (Evrei 1:3). Ca ultimul Adam și noul Israel, Isus Hristos a răscumpărat chipul lui Dumnezeu în om.

Totuși, Hristos nu numai că a manifestat sfințenia glorioasă a lui Dumnezeu prin ascultarea de Lege, ci El a ilustrat și

mila și dragostea glorioasă a lui Dumnezeu murind pe cruce pentru păcătoși, plătiind pedeapsa vinovăției pe care ei o meritau (Ioan 17:1-3). Această jertfă substitutivă este ceva spre care Vechiul Testament a indicat tot timpul. Gândește-te la animalele care au fost ucise pentru a acoperi goliciunea lui Adam și a Evei după ce ei au păcătuit. Gândește-te la felul cum Dumnezeu a dat un berbec pentru Avraam și Isaac, salvându-l astfel pe Isaac. Gândește-te la Iosif, fiul care a fost sacrificat și trimis departe de frații lui pentru ca, într-o zi, să poată mijloci pentru salvarea unui popor. Gândește-te la poporul Israel care ungea cu sânge de miel tocurile ușilor de la caselor lor, cruțându-i astfel pe fiii întâi născuți ai lui Israel. Gândește-te la familiile israelite care își aduceau jertfele pentru păcat în curtea Templului, punându-și mâinile pe capul unui animal și apoi tăindu-i gâtul, știind că „sângele vărsat de animal trebuia să fie sângele meu”. Gândește-te la marele preot, care intra în Locul Preasfânt odată pe an pentru a aduce o jertfă de ispășire pentru tot poporul. Gândește-te la făgăduința profetului Isaia: „El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănila Lui suntem tămăduiți” (Isaia 53:5).

Toate acestea, și multe altele, au îndreptat privirile spre Isus Hristos, care a mers la cruce ca Mielul de jertfă al lui Dumnezeu. Așa cum le-a spus ucenicilor Săi în odaia de sus, El S-a dus să ofere un „legământ nou în sângele [Său]” (Luca

22:20) pentru toți cei aveau să se pocăiască și să creadă.

5. Biserica

Noi, cei care eram morți în păcatele noastre, am fost înviați când am fost botezați în moartea și învierea lui Hristos. De aceea, Pavel spune: „Toți sunteți fii ai lui Dumnezeu, prin credința în Hristos Isus. Toți care ați fost botezați pentru Hristos, v-ați îmbrăcat cu Hristos” (Gal. 3:26-27). „Și pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: ‚Ava’, adică: ‚Tată!’” (Gal. 4:6).

Ce trebuie să facă acești mulți fii ai lui Dumnezeu? Trebuie să manifeste caracterul, asemănarea, chipul și slava Fiului și Tatălui din Ceruri!

Isus ne spune să fim „împăciuitori”, deoarece Tatăl a făcut pace între El și noi prin jertfa Fiului Său (Matei 5:9).

Isus ne spune să „îi iubim pe vrăjmașii” noștri, deoarece Tatăl nostru din Ceruri ne-a iubit pe noi, care am fost cândva dușmanii Lui (Matei 5:44; Rom. 5:8).

Isus ne spune să ne „iubim unii pe alții”, deoarece El Și-a dat viața pentru a ne iubi și pentru că dragostea dintre noi îi va arăta lumii cum este El (Ioan 13:34-35).

Isus S-a rugat ca noi să „fim una”, așa cum El și Tatăl sunt una (Ioan 17:20-23).

Isus ne spune să „fim desăvârșiți”, așa cum Tatăl nostru ceresc este desăvârșit (Matei 5:48).

Isus ne spune să fim „pescari de oameni” și făcători de ucenici din toate popoarele (v. Matei 4:19; 28:19). El ne trimite așa cum L-a trimis Tatăl pe El (Ioan 20:21).

Așa cum este Tatăl, așa este și Fiul, și așa sunt și fiii.

Curățați de păcatul lor prin lucrarea lui Hristos și făcuți făpturi noi, cu inimi născute din nou prin lucrarea Duhului, copiii Lui au început să recupereze chipul perfect al lui Dumnezeu. Hristos este pârga noastră, primul rod (1 Cor. 15:23). El a îndepărtat mahrama și a deschis o cale pentru ca biserica să vadă din nou chipul Tatălui (2 Cor. 3:14, 16). Noi vedem acum chipul Său prin credință, și „suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2 Cor. 3:18).

Vrei să vezi planul lui Dumnezeu pentru biserică rezumat în doar două versete? Iată ce spune Pavel:

Pentru ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi, prin Biserică, înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu, după planul veșnic, pe care l-a făcut în Hristos Isus, Domnul nostru (Efes. 3:10-11).

Cum arată biserica înțelepciunea felurită a lui Dumnezeu? Numai un Dumnezeu atotînțelept putea concepe o cale de a împăca dragostea și dreptatea Sa, mântuind astfel un popor păcătos care era înstrăinat de El și unii de alții. Și numai un Dumnezeu atotînțelept putea concepe o cale de a transforma inimile de piatră în inimi de carne, care să-L iubească

și să-L laude. Fie ca puterile cosmice din tot Universul să privească, și să se minuneze!

6. Slava

Noi Îl vom oglindi perfect pe Dumnezeu doar când Îl vom vedea în chip desăvârșit, în slavă: „Știm că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este” (1 Ioan 3:2). Sfinți ca El. Iubind ca El. Uniți ca El. Acest verset nu promite că vom fi dumnezei. El promite că sufletele noastre vor străluci puternic de caracterul și slava Sa, ca niște oglinzi perfecte îndreptate spre soare.

RECAPITULAREA ISTORIEI

Ai urmărit această istorie? Iată recapitularea ei: Dumnezeu a creat lumea și omul pentru a arăta slava a ceea ce este El. Adam și Eva, care ar fi trebuit să reflecte caracterul lui Dumnezeu, nu au făcut asta. Nici poporul Israel. Așa că Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său care să-I manifeste caracterul sfânt și iubitor, și să îndepărteze mânia lui Dumnezeu îndreptată împotriva păcatelor lumii. În Hristos, Dumnezeu a venit să-L arate pe Dumnezeu. Și, în Hristos, Dumnezeu a venit să mântuiască.

Acum, biserica, aceea căreia i s-a dat viața lui Hristos și puterea Duhului Sfânt, este chemată să reflecte caracterul și slava lui Dumnezeu înaintea întregului Univers, mărturisind în cuvinte și fapte despre marea Lui înțelepciune și despre

marea Lui lucrare de mântuire.

Prietene, ce cauți la biserică? Muzică bună? O atmosferă potrivită? O ordine tradițională a slujbei? Cum ar fi dacă ai căuta:

Un grup de răzvrățiți grațiați...

pe care Dumnezeu vrea să-l folosească pentru a-Și arăta slava...

înaintea întregii oștiri cerești...

pentru că ei spun adevărul despre El...

și arată tot mai mult ca El – sfinți, iubitori, uniți?

4

GHIDUL PRACTIC SUPREM – CUM SĂ ARĂTĂM SLAVA LUI DUMNEZEU

Mărturisesc că nu sunt foarte bun la lucruri practice prin casă – să construiesc rafturi de cărți, să conectez un sistem stereo, să-mi dau seama ce fac toate butoanele de pe telefonul meu. Nici măcar nu găsesc utile majoritatea ghidurilor practice. De multe ori trebuie să ajung la mila și ingeniozitatea membrilor familiei și a prietenilor.

Sunt recunoscător că lipsa mea de pricepere în unele dintre aceste lucruri practice nu este un impediment pentru a urma ghidul suprem – ceea ce spune Biblia despre felul în care biserica poate ilustra caracterul glorios al lui Dumnezeu. Principiul de bază de aici este destul de simplu: trebuie să ascultăm de Cuvântul lui Dumnezeu și trebuie să-l urmăm. Doar doi pași – ascultă și urmează.

Ascultând și urmând Cuvântul lui Dumnezeu, noi oglinдим și arătăm caracterul și slava lui Dumnezeu, la fel cum fac ambasadorii unui rege.

Sau ca un fiu. Imaginează-ți un fiu al cărui tată a călătorit într-o țară îndepărtată, după care i-a scris fiului său o serie de scrisori, instruindu-l cum să ducă mai departe numele familiei și cum să conducă afacerea familiei. Totuși, să zicem că fiul nu a citit niciodată scrisorile tatălui său. Cum ar putea acest fiu să învețe vreodată să-l reprezinte pe tată și să conducă afacerile tatălui? N-ar putea face asta. Tot astfel, nici biserica locală nu poate face asta dacă ignoră Cuvântul lui Dumnezeu.

DOUĂ FELURI DE OAMENI

De când Adam a fost alungat din grădină pentru că nu a ascultat de Cuvântul lui Dumnezeu, întreaga omenire a fost împărțită în două tabere: cei care ascultă de Cuvântul lui Dumnezeu și cei care nu ascultă. Noe a ascultat. Cei ce au zidit turnul Babel nu au ascultat. Avraam a ascultat. Faraon nu a ascultat. David a ascultat. Majoritatea fiilor săi nu au ascultat. Zacheu a ascultat. Pilat nu a ascultat. Pavel a ascultat. Super-apostolii nu au ascultat.

Și putem merge mai departe în istoria bisericii. Atanasie a ascultat. Arius nu. Martin Luther a ascultat. Biserica Romano-Catolică nu a ascultat. Machen a ascultat. Fosdick nu a ascultat.

Desigur că eu nu pretind că am o perspectivă divină, infailibilă, asupra acestui din urmă grup. Dar istoria biblică ne învață sigur că ceea ce face diferența între poporul lui Dumnezeu și impostori și necredincioși este că poporul lui Dumnezeu ascultă

Cuvântul lui Dumnezeu și ia aminte la el. Ceilalți nu fac asta. Aceasta este ceea ce Moise se străduiește atât de mult să transmită în cartea Deuteronom, la momentul când se afla a doua oară alături de poporul Israel, la granița țării făgăduinței. El începe aducându-le aminte că stătuse acolo cu patruzeci de ani în urmă, alături de părinții lor, și că părinții lor nu ascultasera. Așa că Dumnezeu i-a blestemat pe părinții lor să moară în pustie. Cele trei discursuri, care urmează pe parcursul a aproape 30 de capitole, pot fi rezumate destul de simplu în felul acesta: „Ascultați. Auziți. Scrieți. Amintiți-vă ce a spus Dumnezeu. El este Cel care v-a salvat din robia din Egipt, așa că ascultați-L!” În capitolul 30, Moise rezumă esența a tot ceea ce el a spus în această poruncă: „Alege viața” (v. 19).

Poporul lui Dumnezeu va găsi viața complet și exclusiv prin a asculta de Cuvântul lui Dumnezeu și prin a-l împlini. Da, este atât de simplu.

Iar mesajul lui Dumnezeu pentru biserica Noului Testament nu este deloc diferit. El ne-a mântuit din robia păcatului și a morții când am ascultat de Cuvântul Lui și am crezut (Rom. 10:17). Acum trebuie să ascultăm Cuvântul Său și să-l urmăm. Ascultând și urmând ceea ce El a spus, noi oglinдим tot mai mult din caracterul și slava Sa.

Cineva ar putea obiecta în felul acesta: „Asta sună de parcă ne-am concentra pe noi înșine. Nu este chemată biserica să se concentreze pe exterior – pe misiune? Pe evanghelizare?” Cu siguranță că ea este chemată să facă aceste lucrări.

Asta face parte din arătarea caracterului lui Dumnezeu. „Veniți după Mine”, a spus Isus, „și Eu vă voi face pescari de oameni” (Matei 4:19), sau, așa cum a spus Isus în altă parte, „Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi” (Ioan 20:21). Când facem lucrarea de misiune și evanghelizare, și lucrarea Împărăției în general, noi o facem conform Cuvântului lui Dumnezeu, în acest caz în conformitate cu învățătura din Matei 4:19, Ioan 20:21 și multe alte pasaje. Noi nu facem aceste lucruri pentru că le-a născocit vreun teolog și pentru că suntem cu toții de acord că ele ar fi o idee bună. Noi predicăm, evanghelizăm și facem lucrarea Împărăției pentru că Dumnezeu ne spune să facem aceste lucruri în Cuvântul Său.

La urma urmei, istoria nu este împărțită în principal între cei care evanghelizează și cei care nu evanghelizează. Nu asta este ceea ce definește în esență biserica. Lumea este împărțită între cei care ascultă de Dumnezeu și cei care nu ascultă.

Acesta este motivul pentru care Matei a relatat ceea ce Isus i-a spus Satanei cu privire la faptul că omul trăiește cu „orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu” (Matei 4:4), precum și ultimele cuvinte ale lui Isus către ucenicii Săi – să facă ucenici în toate popoarele, să-i boteze și să-i învețe „să păzească tot ce v-am poruncit” (Matei 28:20).

Iată de ce Marcu a relatat pilda lui Isus despre sămânța plantată în patru soluri diferite ca o pildă despre Cuvântul lui

Dumnezeu (Marcu 4). Unii îl vor accepta. Alții nu.

Acesta este motivul pentru care Luca s-a descris ca martor ocular și slujitor al Cuvântului (Luca 1:2) și pentru care face apel la făgăduința lui Isus, care spune: „Ferice... de cei ce ascultă Cuvântul lui Dumnezeu, și-L păzesc!” (Luca 11:28).

Acesta este motivul pentru care Ioan a redat ultimele cuvinte ale lui Isus către Petru ca fiind repetate de trei ori: „Paște oile Mele” (v. Ioan 21:15-17). Cu ce să le hrănească? Evident, hrana este Cuvântul lui Dumnezeu.

Acesta este motivul pentru care, atunci când se aduna biserica primară din Faptele Apostolilor, ei „stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii, și în rugăciuni” (F.A. 2:42). Și din același motiv le-a spus Pavel celor din Roma: „Credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos” (Rom. 10:17).

Acesta este motivul pentru care Pavel le-a spus corintenilor că „propovăduirea crucii” este „puterea lui Dumnezeu” pentru mântuire (1 Cor. 1:18), pentru că „Dumnezeu a găsit cu cale să îi mântuiască pe credincioși prin nebunia propovăduirii crucii” (1 Cor. 1:21). Și din același motiv i-a spus el ulterior aceleiași biserici că „noi nu stricăm Cuvântul lui Dumnezeu” [sau să-l răstălmăcim pentru profit, lit. ESV], ci „prin arătarea adevărului, el l-a vestit spre binele lor veșnic (2 Cor. 2:17; 4:2).

Acesta este motivul pentru care le-a spus el galatenilor că,

dacă „vă propovăduiește cineva o Evanghelie, deosebită de aceea pe care ați primit-o, să fie anatema!” (Gal. 1:9).

Acesta este motivul pentru care el le-a spus efesenilor că, „după ce ați auzit cuvântul adevărului (Evanghelia mântuirii voastre), ați crezut în El, și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit” (Efes. 1:13). El le-a mai spus că Dumnezeu „a dat pe unii apostoli; pe alții, proroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos” (Efes. 4:11-13).

Acesta este motivul pentru care el le-a spus filipenilor că, datorită lanțurilor sale, „cei mai mulți din frați, îmbărbătați de lanțurile mele, au și mai multă îndrăzneală să vestească fără teamă Cuvântul lui Dumnezeu” (Fil. 1:14).

Acesta este motivul pentru care el le-a spus colosenilor: „Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi în toată înțelepciunea” (Col. 3:16).

Acesta este motivul pentru care el le-a spus tesalonicenilor: „De aceea, Îi mulțumim fără încetare lui Dumnezeu că, atunci când ați primit Cuvântul lui Dumnezeu, auzit de la noi, l-ați primit nu ca pe cuvântul oamenilor, ci, așa cum și este în adevăr, ca pe Cuvântul lui Dumnezeu, care lucrează și în voi care credeți” (1 Tes. 2:13) și de ce, mai târziu, el i-a instruit:

„Fraților, rămâneți tari, și țineți învățăturile, pe care le-ați primit fie prin viu grai, fie prin epistola noastră” (2 Tes. 2:15).

Acesta este motivul pentru care el i-a spus ucenicului său Timotei că prezbiterii pe care i-a ales pentru biserică trebuie să fie „în stare să îi învețe” pe alții, în timp ce diaconii care slujeau în biserică să „să păstreze taina credinței într-un cuget curat” (1 Tim. 3:2, 9). Într-o epistolă ulterioară, el i-a spus lui Timotei că fișa postului său era centrată pe un lucru de bază:

Propovăduiește Cuvântul, stăruiește asupra lui la timp și ne la timp, muștră, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și învățătura. Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă; ci îi vor gândi urechile să audă lucruri plăcute, și își vor da învățători după poftele lor. Își vor întoarce urechea de la adevăr, și se vor îndrepta spre istorisiri închipuite (2 Tim. 4:2-4).

Acesta este motivul pentru care el s-a bucurat împreună cu Tit că Dumnezeu „Și-a descoperit Cuvântul la vremea Lui, prin propovăduirea care mi-a fost încredințată, după porunca lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru” (Tit 1:3).

Acesta este motivul pentru care Pavel l-a încurajat pe Filimon să fie activ în împărtășirea „credinței” sale – cuvântul „credință” referindu-se nu la o stare emoțională subiectivă, ci la un set definit de credințe (Flm. 6).

Acesta este motivul pentru care autorul cărții Evrei a avertizat: „Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător,

mai tăietor decât orice sabie cu două tășuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii” (Evrei 4:12).

Acesta este motivul pentru care Iacov le-a reamintit cititorilor săi că Dumnezeu, „de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului” și „fiți împlinatori ai Cuvântului, nu numai ascultători, înșelându-vă singuri” (Iacov 1:18, 22).

Acesta este motivul pentru care Petru le-a amintit sfinților lor împrăștiați în mai multe regiuni că „ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță, care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac” (1 Petru 1:23) și că „Cuvântul Domnului rămâne în veac” (1 Petru 1:25). Acesta este motivul pentru care el a spus într-o a doua epistolă: „Nicio prorocie din Scriptură nu se tâlcuiește singură. Căci nicio prorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt” (2 Petru 1:20-21).

Acesta este motivul pentru care Ioan a scris: „Dar cine păzește Cuvântul Lui, în el dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvârșită; prin aceasta știm că suntem în El. Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus” (1 Ioan 2:5-6); și pentru care a spus: „Și dragostea stă în viețuirea după poruncile Lui” (2 Ioan 6); și, „Nu am bucurie mai mare decât să aud despre copiii mei că umblă în adevăr” (3 Ioan 4).

Acesta este motivul pentru care Iuda a folosit aproape

întreaga sa epistolă avertizându-și cititorii împotriva învățătorilor mincinoși (Iuda 4-16) și promițând că Domnul va veni „ca să facă o judecată împotriva tuturor, și să îi încredințeze pe toți cei nelegiuiți de toate faptele nelegiuite, pe care le-au făcut în chip nelegiuit, și de toate cuvintele de ocară, pe care le-au rostit împotriva Lui acești păcătoși nelegiuiți” (Iuda 15).

Și acesta este motivul pentru care Ioan a lăudat biserica din Filadelfia în cartea Apocalipsa: „Știu că... ai puțină putere, și ai păzit Cuvântul Meu, și n-ai tăgăduit Numele Meu” (Apoc. 3:8).



Prietene, biserica își găsește viața ascultând de Cuvântul lui Dumnezeu. Ea își găsește scopul pe măsură ce trăiește în practică și ilustrează Cuvântul lui Dumnezeu. Menirea bisericii este să asculte și apoi să acționeze ca un ecou. Asta este menirea ei. Principala provocare cu care se confruntă bisericile de astăzi nu este să-și dea seama cum să fie „relevante”, „strategice”, „sensibile” sau chiar „deliberate”. Principala provocare este să-și dea seama cum să fie credincioase – cum să asculte, cum să aibă încredere și cum să se supună.

În acest sens, noi suntem la fel ca poporul Israel care se pregătea să intre în țara promisă. Dumnezeu ne spune: „Ascultă, Biserică, urmează-Mă!” Vestea bună este că, spre deosebire de poporul Israel, noi avem revelația deplină a lui

Dumnezeu în Isus Hristos. Și Îl avem pe Duhul Fiului Său, pecetea și făgăduința răscumpărării noastre.

SĂ CONTINUĂM SĂ ASCULTĂM

Toate acestea sunt motivele pentru care vrem să continuăm să ascultăm pe măsură ce ajungem la a doua jumătate a acestei cărți. Ce altceva are Dumnezeu să ne învețe în Cuvântul Său despre o biserică sănătoasă? Aceste nouă semne ale unei biserici sănătoase, către care ne vom îndrepta acum ca să le discutăm, nu sunt, sper, doar ideile mele. Ele sunt încercarea mea de a ne face pe toți să continuăm să ascultăm. Uite-te înapoi la cuprins, și vei vedea ce vreau să spun: predicarea expozitivă (sau biblică), doctrina evanghelică, o înțelegere biblică a convertirii și evanghelizării, o înțelegere biblică a apartenenței la biserică, disciplina biblică a bisericii și așa mai departe.

Chiar dacă nu ești de acord cu ceva din ceea ce eu voi spune în capitolele următoare, sper că motivul este că tu crezi că Biblia spune ceva diferit de ceea ce cred eu că spune. Cu alte cuvinte, sper că și tu vei face din ascultarea de Cuvântul Lui călăuza a ceea ce crezi că biserica locală ar trebui să fie și să facă.

SFATURI PRACTICE

Dacă te gândești să părăsești o biserică...

Înainte de a te hotărî să pleci

1. Roagă-te.
2. Spune-i păstorului tău actual despre ce gândești înainte de a te muta într-o altă biserică sau de a lua decizia de a te muta într-un alt oraș. Cere-i sfatul.
3. Cântărește-ți motivele. Dorești să pleci din cauza unui conflict personal păcătos sau a unei dezamăgiri? Dacă este din motive doctrinare, sunt aceste probleme doctrinare semnificative?
4. Fă tot ce îți stă în putere pentru a repara orice relații rupte.
5. Asigură-te că iei în considerare toate „dovezile harului” pe care le-ai văzut în viața bisericii – aspecte în care lucrarea lui Dumnezeu este evidentă. Dacă nu poți vedea nicio dovadă a harului lui Dumnezeu, se poate să fie nevoie să îți cercetezi propria inimă încă odată (Matei 7:3-5).
6. Fii smerit. Recunoaște că nu știi toate lucrurile și evaluează oamenii și circumstanțele cu dragoste (acordă-le prezumția de nevinovăție).

Dacă pleci

1. Nu dezbină biserica.

2. Ai cea mai mare grijă să nu semeni nemulțumire nici măcar printre cei mai apropiați prieteni. Adu-ți aminte să nu dorești ca vreun lucru să împiedice creșterea lor în har în acea biserică. Respinge orice dorință de a bârfi (uneori denumită „descărcare” sau „să spui cum te simți”).
3. Roagă-te și binecuvântează congregația și conducerea ei. Caută modalități de a face acest lucru într-un fel practic.
4. Dacă ai fost rănit, iartă, așa cum ai fost iertat și tu.

**PARTEA A DOUA.
SEMNE ESENȚIALE ALE UNEI
BISERICI SĂNĂTOASE**

INTRODUCERE

Am decis că vrem biserici sănătoase. Vrem congregații de oameni care să reflecte din ce în ce mai mult caracterul lui Dumnezeu, așa cum a fost revelat el în Cuvântul Său. Bisericile pot fi mari sau mici. Ele pot fi în mediul urban sau rural, pot să fie mai tradiționale sau mai contemporane. Ele pot să se întâlnească în case, în clădiri, școli sau în magazine. Doar că ele trebuie să îi arate lumii cum este Dumnezeul nostru sfânt și iubitor. Ele trebuie mărturisească în cuvânt și faptă despre slava minunată a lui Dumnezeu.

Întrebarea pe care trebuie să o analizăm acum este aceasta: Ce anume caracterizează o biserică sănătoasă?

Dacă am vorbi despre păstrarea unui corp fizic sănătos, conversația s-ar îndrepta în acest moment către o dietă echilibrată, către exerciții fizice, somn suficient și așa mai departe. Dar cum rămâne cu trupul bisericii?

De-a lungul părții de față și a celei de după ea, voi prezenta nouă semne ale unei biserici sănătoase. Aceste semne nu sunt tot ceea ce am putea spune despre o biserică, nici măcar ele nu sunt neapărat cele mai importante lucruri ce se pot spune despre o biserică. De exemplu, botezul și Cina sunt aspecte esențiale ale unei biserici biblice, așa cum vă vor spune

toți cei ce au studiat istoria bisericii. Cu toate acestea, eu nu discut aici direct despre aceste lucruri, și asta pentru că, la nivel practic, fiecare biserică intenționează cel puțin să le practice. Cele nouă atribute discutate aici sunt semne care pot distinge o biserică biblică sănătoasă de multe dintre surorile ei mai bolnave. Aceste nouă semne se găsesc prea rar în zilele noastre și, prin urmare, au nevoie specială de a fi aduse la cunoștința noastră și cultivate în bisericile noastre.

În această secțiune voi descrie ceea ce eu numesc două semne esențiale ale unei biserici sănătoase. Semnele esențiale sunt, în orice sens, vitale. Dacă ai elimina predicarea expozițivă și doctrina Evangheliei, ai vedea cum sănătatea bisericii se deteriorează rapid și radical. De fapt, așteaptă-te să piară în curând (chiar dacă ușile ei rămân deschise, tehnic vorbind).

Din păcate, istoria bisericii este plină de nenumărate exemple de păstori care, poate din motive întemeiate, au căutat să-și facă bisericile mai „relevante” sau „la modă” prin compromiterea unuia dintre aceste două semne. Într-un fel, ei au încercat să fie mai înțelepți decât Dumnezeu. Prietene, nu urma această cale.

Dacă un om mă sună și mă întreabă dacă ar trebui să accepte o lucrare pastorală într-o biserică ce nu vrea ca el să predice expozițiv, probabil că îl voi descuraja să accepte această slujire. Dacă un creștin mă sună și îmi spune că o evanghelie falsă este predicată constant de la amvonul bisericii sale, probabil că îl voi încuraja să ia în considerare schimbarea bisericii.

De ce aş spune asta atât de categoric? Din acelaşi motiv pentru care aş descuraja pe cineva să meargă la un restaurant care nu serveşte mâncare, ci serveşte doar poze cu mâncare. Cuvântul lui Dumnezeu, numai Cuvântul lui Dumnezeu dă viaţă!

5

PREDICAREA EXPOZITIVĂ

Dacă o biserică sănătoasă este o congregație care oglindește din ce în ce mai mult caracterul lui Dumnezeu, așa cum a fost revelat în Cuvântul Său, cel mai evident loc de unde să începem să construim o biserică sănătoasă este să-i chemăm pe creștini să asculte Cuvântul lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu este sursa întregii vieți și sănătăți. El este ceea ce hrănește, dezvoltă și păstrează înțelegerea Evangheliei de către o biserică.

CE ESTE PREDICAREA EXPOZITIVĂ

În esență, asta înseamnă că atât păstorii cât și congregațiile trebuie să fie dedicați predicării expoizitive. Predicarea expoizitivă este genul de predicare care, exprimat în termeni simpli, expune sau prezintă Cuvântul lui Dumnezeu. Ea ia un anumit pasaj din Scriptură, explică acel pasaj și apoi aplică sensul pasajului la viața congregației. Acesta este genul de predicare cel mai orientat către a ajunge la ceea ce Dumnezeu îi spune deopotrivă poporului Său și celor care nu sunt poporul Său. O dedicare față de predicarea expoizitivă este o dedicare de a asculta

Cuvântul lui Dumnezeu.

Există multe alte feluri de predicare. Predicarea tematică, de exemplu, strânge unul sau mai multe pasaje din Scriptură despre un anumit subiect, cum ar fi rugăciunea sau dărnicia. Predicarea biografică ia viața cuiva din Biblie și ilustrează viața acelei persoane ca o manifestare a harului lui Dumnezeu și ca un exemplu de nădejde și credincioșie. Aceste feluri de predicare pot fi folosite ocazional, dar dieta obișnuită a bisericii ar trebui să fie alcătuită din explicarea și aplicarea anumitor porțiuni din Cuvântul lui Dumnezeu.

Practica predicării expositive pleacă de la premisa credinței că ceea ce spune Dumnezeu este autoritar pentru poporul Său. Ea presupune că poporul Său ar trebui să audă acel adevăr și că are nevoie să îl audă, ca nu cumva congregațiile noastre să fie lipsite de ceea ce Dumnezeu vrea să folosească pentru a ne modela după chipul Său. Ea prezumă faptul că Dumnezeu vrea ca biserica să învețe din ambele Testamente, precum și din fiecare gen literar de Scriptură – legi, narațiuni istorice, pasaje de înțelepciune, profeții, Evanghelii și epistole. Eu cred că un predicator expositiv care se parcurge direct cărțile Bibliei și care trece cu regularitate prin cele două Testamente și prin genurile literare ale Scripturii este ca o mamă care le servește copiilor ei mâncare din fiecare grup de alimente, nu doar din cele două sau trei mâncăruri preferate.

Autoritatea unui predicator expositiv începe și se ter-

mină cu Scriptura. Așa cum profeții și apostolii Noului Testament au primit nu doar o însărcinare de a merge și de a vorbi, ci și de a transmite un anumit mesaj, tot așa și predicatorii creștini de astăzi au autoritatea de a vorbi din partea lui Dumnezeu atât timp cât ei transmit cuvintele Lui.

CE NU ESTE PREDICAREA EXPOZITIVĂ

Cineva poate mărturisi cu bucurie că el crede în autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu și că Biblia este inerantă [fără greșală, n.tr.]. Cu toate acestea, dacă acea persoană (intenționat sau nu) nu predică expozitiv în practică, el își neagă propria afirmație.

Uneori oamenii confundă predicarea expozitivă cu stilul unui anumit predicator expozitiv pe care l-au ascultat. Dar predicarea expozitivă nu este în esență o chestiune de stil. Așa cum au spus alții, predicarea expozitivă nu are de-a face atât de mult cu felul în care un predicator spune ceea ce spune, ci cu felul în care un predicator decide ce să spună. Oare Scriptura este ceea ce stabilește conținutul predicilor noastre, sau trebuie să fie altceva? Predicarea expozitivă nu este caracterizată de o anumită formă sau de un anumit stil. Stilurile vor fi diferite, însă predicarea este caracterizată de conținutul ei biblic.

Alteori oamenii confundă predicarea expozitivă cu citirea unui verset și apoi predicarea pe un subiect vag legat de acel verset. Cu toate acestea, când un predicator îndeamnă o

congregație folosind un subiect pe care el îl alege, folosind texte biblice doar pentru a susține punctul lui de vedere, el nu va predica niciodată mai mult decât ceea ce deja știe. Iar congregația va afla doar ceea ce predicatorul știe deja. Predicarea expozitivă implică mai mult de atât. Ea cere o atenție deosebită la contextul unui pasaj, deoarece își propune să facă din sensul textului biblic punctul de vedere al predicii. Când un predicator îndeamnă o congregație predicând un pasaj din Scriptură în contextul aceluiași pasaj – și ideea pasajului este ideea predicii sale – atât el cât și congregația vor ajunge să audă lucruri din partea lui Dumnezeu pe care predicatorul nu ar fi intenționat să le spună când s-a așezat pentru prima dată să studieze și să se pregătească pentru predică („Săptămâna viitoare, ne vom uita la Luca 1 și la orice are Dumnezeu să ne spună din Luca 1. Săptămâna următoare, ne vom uita la Luca 2 și la ceea ce are Dumnezeu să ne spună din Luca 2. Săptămâna următoare...”).

Acest lucru ar trebui să aibă sens dacă ne gândim la fiecare pas al vieții noastre creștine, de la chemarea noastră inițială la pocăință și până la cea mai recentă lucrare de convingere făcută de Duhul. Oare nu a avut loc fiecare pas al creșterii în har atunci când am auzit mesajul de la Dumnezeu în feluri în care nu l-am auzit anterior?

Lucrarea unui predicator trebuie să fie caracterizată de această formă foarte practică de supunere față de Cuvântul lui Dumnezeu. Totuși, să nu ne înșelăm: în cele din urmă,

este responsabilitatea congregației să se asigure că acest lucru este valabil în cazul predicatorilor ei. Isus spune că congregațiile au responsabilitatea finală pentru ceea ce se întâmplă într-o biserică, lucru pe care El îl afirmă în Matei 18, la fel cum face Pavel în Galateni 1. Prin urmare, o biserică nu trebuie să îi dea niciodată unei persoane rolul de cârmuire spirituală a trupului, dacă acea persoană nu manifestă o dedicare practică față de auzirea și învățarea din Cuvântul lui Dumnezeu. Când biserica face o astfel de greșală, acest gest îi împiedică creșterea, și astfel se creează condițiile ca biserica să nu se maturizeze niciodată dincolo de nivelul de maturitate al păstorului ei. Biserica se va conforma încetul cu încetul după chipul păstorului, nu după chipul lui Dumnezeu.

FELUL ÎN CARE DUMNEZEU A LUCRAT ÎNTOTDEAUNA

Poporul lui Dumnezeu a fost creat întotdeauna prin Cuvântul lui Dumnezeu. De la creația din Geneza 1 și până la chemarea lui Avram în Geneza 12, de la vedenia văii oaselor uscate din Ezechiel 37 până la venirea Cuvântului viu, Isus Hristos – Dumnezeu Și-a creat întotdeauna poporul prin Cuvântul Său. Așa cum Pavel le-a scris romanilor, „credința vine în urma auzirii, iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos” (Rom. 10:17). Sau, așa cum le-a scris el corintenilor, „căci întrucât lumea, cu înțelepciunea ei, n-a cunoscut pe Dumnezeu în înțelepciunea lui Dumnezeu, Dumnezeu a gă-

sit cu cale să îi mântuiască pe credincioși prin nebunia propo-văduirii crucii” (1 Cor. 1:21).

Predicarea expozitivă sănătoasă este adesea izvorul adevăratei creșteri într-o biserică. Martin Luther a descoperit că grija atentă la Cuvântul lui Dumnezeu a aprins o întregă mișcare de reformă. La rândul nostru, trebuie și noi să ne dedicăm pentru a ne asigura că bisericile noastre sunt reformată neîncetat prin Cuvântul lui Dumnezeu.

ÎNAPOI LA ESENȚA ÎNCHINĂRII

În decursul unui seminar de o zi despre mișcarea puritană pe care l-am predat la o biserică din Londra, am precizat la un moment dat că predicile puritanilor durau uneori chiar și două ore. Un participant a oftat și a întrebat: „Cât timp mai rămânea pentru închinare?” Era clar că el presupunea că auzirea Cuvântului lui Dumnezeu nu era parte din închinare. Eu am răspuns atunci că mulți protestanți englezi din secolele trecute credeau că cea mai importantă parte a închinării lor era să audă Cuvântul lui Dumnezeu în propria limbă (o libertate obținută prin sângele mai multor martiri) și să răspundă față de el în viața lor. Conta relativ mult mai puțin dacă le mai rămânea timp să cânte, deși cântarea nu era cu totul nesemnificativă.

La rândul lor, bisericile noastre trebuie să redescopere centralitatea Cuvântului în închinarea noastră. Muzica este un răspuns biblic față de Cuvântul lui Dumnezeu, dar muzica pe

care Dumnezeu ne-a dat-o nu a fost menită pentru a ne zidi bisericile. O biserică zidită pe muzică – de orice stil – este o biserică zidită pe nisipuri mișcătoare.

Așa că, drag creștin, roagă-te pentru păstorul tău – roagă-te ca el să se angajeze să studieze Scriptura cu rigurozitate, grijă și seriozitate. Roagă-te ca Dumnezeu să-l facă să înțeleagă Cuvântul, să-l aplice în propria viață și să-l aplice cu înțelepciune în viața bisericii (v. Luca 24:27; F.A. 6:4; Efes. 6:19-20). De asemenea, acordă-i păstorului tău timp în decursul săptămânii pentru a pregăti predici bune. Predicarea este componenta fundamentală a păstoririi. Apoi încurajează-l, spunându-i cum credincioșia pe care a arătat-o față de Cuvânt te-a crescut în harul lui Dumnezeu.

Dragă frate păstor, roagă-te pentru tine însuși! Roagă-te și pentru alte biserici din cartierul, orașul, țara ta, și pentru bisericile din întreaga lume care predică și învață Cuvântul lui Dumnezeu. În cele din urmă, roagă-te ca bisericile noastre să se dedice să audă Cuvântul lui Dumnezeu predicat expozitiv, astfel încât agenda fiecărei biserici să fie din ce în ce mai modelată de agenda lui Dumnezeu din Scriptură. Angajamentul față de predicarea expozitivă este un semn esențial al unei biserici sănătoase.

6

DOCTRINA EVANGHELIEI

Cândva, pe când predam un seminar de teologie la facultate, îmi amintesc că am făcut o afirmație despre Dumnezeu la un seminar doctoral. Bill, unul dintre studenți, a răspuns politicos, dar ferm, spunând că lui îi plăcea să se gândească la Dumnezeu într-un fel diferit. Timp de câteva minute, Bill a zugrăvit imaginea unei zeități prietenoase. El a spus că Îl considera pe Dumnezeu înțelept, dar nu ca și cum s-ar amesteca în viața omului; plin de compasiune, dar nu stăpânind; plin de resurse, dar neintervenind niciodată. După ce a continuat puțin în felul acesta, Bill a conchis astfel: „Așa îmi place să mă gândesc la Dumnezeu”.

Răspunsul meu a fost poate întrucâtva mai tăios decât ar fi trebuit să fie. „Mulțumesc, Bill”, am spus eu, „pentru că ne-ai prezentat atât de multe lucruri despre tine, dar noi suntem preocupați să știm cum este Dumnezeu cu adevărat, nu doar cum sunt dorințele noastre. De ce am presupune vreodată că, doar pentru că vrem ca un lucru să fie într-un anumit fel, așa ar și trebui să fie?”

Seminariștii a rămas tăcuți pentru o clipă. Studenții au

înțeles potențiala mea încălcare de politețe, dar mi-ar plăcea să cred că au luat în considerare punctul meu de vedere. Apoi am continuat cu discuția noastră despre natura și caracterul lui Dumnezeu așa cum sunt revelate în Biblie.

Când auzi cuvântul *Dumnezeu*, la ce te gândești? Nu te întreb cum îți place să te gândești la Dumnezeu. De exemplu, cum Îl împaci în mintea ta pe Dumnezeul cald și iubitor al Crăciunului cu Dumnezeul judecății finale? Pentru unii oameni, toată această discuție poate părea lipsită de sens. De ce să cheltuim energie pe ceea ce cred oamenii despre o ființă invizibilă?

Oamenii cred astăzi că adevărat este ceea ce doresc ei să fie adevărat. Ei remodelează credințele creștine însușite de biserică timp îndelungat cu privire la orice, de la natura lui Dumnezeu la moralitate, și totul pentru a face așa încât creștinismul să pară mai acceptabil pentru ascultătorul de astăzi. Astfel de eforturi pot să nu pară periculoase la început, dar creștinismul însuși riscă să fie afectat iremediabil de ele.

Potrivit Bibliei, cel mai important lucru legat de noi este ceea ce știm și credem despre Dumnezeu. Acest lucru determină felul în care ne raportăm la El și la alți oameni. Altfel spus, doctrina, în special doctrina Evangheliei, chiar contează. Prin urmare, trebuie să fim clari în bisericile noastre cu privire la cine este Dumnezeu și vestea bună pe care El le-o aduce păcătoșilor prin Isus. La urma urmei, vestea bună a lui Dumnezeu este cea mai bună veste pe care lumea a auzit-o

vreodată.

Deci, care este această veste bună? Vestea bună începe cu adevărul că Dumnezeu, care este iubitor și sfânt, ne-a făcut după chipul Său pentru a-L cunoaște. Cu toate acestea, noi am păcătuit și ne-am despărțit de El. În marea Sa dragoste, Dumnezeu S-a făcut om în Isus, a trăit o viață perfectă și a murit pe cruce, luând astfel pedeapsa pentru fiecare păcătos care se va întoarce la El cu credință. Isus a înviat din morți, S-a înălțat la Cer și Și-a prezentat lucrarea completă înaintea Tatălui Său ceresc, care a acceptat jertfa Lui, declarând astfel că mânia Sa împotriva întregului Său popor este stinsă. Dumnezeu Îl trimite acum pe Duhul Său ca să ne cheme, prin acest mesaj de pocăință și credință, să ne încredem numai în Hristos. Dacă ne pocăim de păcatele noastre și ne încredem numai în Hristos, suntem născuți din nou într-o viață nouă și veșnică cu Dumnezeu, una de care ne vom bucura cel mai mult când El va reveni și va face toate lucrurile noi. Împăcându-ne cu El, El ne împacă și cu poporul Său, Biserica universală. Aceasta este vestea bună.

Dar cum știm că aceste lucruri sunt adevărate? Răspunsul este că noi ne încredem în doctrina Evangheliei, așa cum ne este prezentată pe paginile Scripturii. Scopul acestui capitol este să prezint pe scurt ceea ce ne învață Biblia despre Dumnezeu și Evanghelie în cinci adevăruri: Dumnezeu este Creatorul, Dumnezeu este sfânt, Dumnezeu este credincios, Dumnezeu este iubitor și Dumnezeu este suveran.

DUMNEZEUL BIBLIEI ESTE CREATORUL

Biblia ne spune istoria lui Dumnezeu, care a creat lumea din nimic. El l-a creat pe primul om din țărână. De asemenea, El creează oameni noi din oameni vechi. Pur și simplu, Dumnezeu este un Dumnezeu creator. Noi Îl vedem în special în acest rol de Creator în Evanghelie, Acela care inițiază. De la făgăduința lui Dumnezeu că îi va da lui Avram o familie, prin care lumea avea să fie binecuvântată, până la faptul că El a luat Israelul ca popor al Său pe Muntele Sinai, noi învățăm din Vechiul Testament că Dumnezeu lucra la crearea unui popor pentru Sine (Gen. 12; Exod 19; 24). De fapt, Vechiul Testament ne pregătește pentru venirea Fiului lui Dumnezeu, Isus, prin care Dumnezeu împlinește cea mai mare lucrare a Sa.

Prin Isus, Dumnezeu îi dă o viață nouă poporului Său. El ne face să ne naștem din nou prin Duhul Său (Ioan 3) și ne înviază la o viață nouă (Rom. 6), care este vrednică de Împărăție (1 Tes. 2:12) și în care vom străluci ca stelele (Fil. 2:15). De asemenea, El vorbește despre noi ca împreună lucrători cu El (1 Cor. 3:9). Creștinii sunt obiectele lucrării speciale a lui Dumnezeu de creație nouă!

Și nu doar atât, ci Dumnezeu creează biserica. Când ne-a împăcat cu El, Dumnezeu ne-a împăcat și unii cu alții. Lucrarea lui Hristos a surpat zidul de despărțire dintre evrei și neamuri și, implicit, dintre toți cei născuți în Hristos. Hristos a creat un om nou din toți cei care au fost despărțiți de El și unii de alții (Efes. 2:11-22). Cândva noi nu eram un popor,

dar acum suntem un popor (1 Petru 2:10).

DUMNEZEUL BIBLIEI ESTE SFÂNT

Dacă vrem să înțelegem istoria Bibliei, trebuie să înțelegem și că acest Dumnezeu care creează este sfânt. El ne arată sfințenia Sa prin dragostea, neprihănirea și credincioșia Sa. De fapt, toate atributele Sale reflectă sfințenia Lui. El este fără defecte, perfect din punct de vedere moral și dedicat slavei Sale.

Cu toate acestea, însuși faptul că Dumnezeu este perfect de sfânt face ca întreaga narațiune a Bibliei să fie mai complicată – și mai surprinzătoare – pentru că noi nu suntem sfinți. Noi suntem păcătoși și merităm mânia Lui veșnică. Așa că trebuie făcut ceva cu privire la starea noastră jalnică pentru a ne împăca cu acest Dumnezeu sfânt.

Ce legătură are sfințenia lui Dumnezeu cu o biserică sănătoasă? În primul rând, mesajul sfințeniei lui Dumnezeu are implicații pentru ce este biserica. Îndreptățindu-ne și unindu-ne cu El, Dumnezeu declară că biserica este făcută sfântă. De aceea, bisericile locale ar trebui să aspire să fie sfinte, atât în ceea ce privește persoanele pe care le primesc ca membri (adică doar creștini), cât și în ceea ce privește felul în care se străduiesc să trăiască împreună, luptând pentru sfințenie. În al doilea rând, mesajul sfințeniei lui Dumnezeu are impact asupra predicării noastre. Noi nu predicăm că oamenii sunt în principiu buni, și deci că ar avea nevoie doar de încurajare sau de structuri

sociale mai bune. Noi predicăm că oamenii sunt păcătoși, vinovați înaintea lui Dumnezeu, despărțiți de Dumnezeu și vrăjmași unii față de alții. De aceea, noi îi chemăm pe oameni să răspundă față de această veste prin pocăință și credință în Hristos, spre iertarea păcatelor.

DUMNEZEUL BIBLIEI ESTE CREDINCIOS

Dumnezeu este, de asemenea, un Dumnezeu credincios. Unii ar putea crede că este surprinzător că cele patru Evanghelii se concentrează atât de mult pe moartea lui Hristos. Motivul este că, prin moartea lui Hristos, Dumnezeu Își împlinește literalmente toate făgăduințele date poporului Său.

Vechiul Testament este plin de detalii cu privire la acele făgăduințe – mai ales făgăduința Sa de a ispăși în final și pe deplin păcatele poporului Său. Persoana lui Isus, viața Lui în această lume, moartea Lui jertfitoare, învierea biruitoare și înălțarea Sa sunt toate dovezi profunde că Dumnezeu este credincios făgăduințelor Sale. Putem avea încredere în El. Acesta este adevărul pe care Petru l-a propovăduit în predica sa din ziua Cincizecimii, când a vorbit despre moartea și învierea lui Isus (F.A 2). Dumnezeu îi făgăduise robului său David că îi va întări scaunul de domnie pentru totdeauna (2 Sam. 7). Asta însemna că fiul lui David nu putea fi abandonat sau să cadă pradă putrezirii (Ps. 16:10). Petru a legat aceste făgăduințe davidice de Isus când a proclamat despre El că „Dumnezeu L-a înviat, dezlegându-i legăturile morții, pentru

că nu era cu putință să fie ținut de ea” (F.A. 2:24).

După cum poți vedea, Isus clarifică și împlinește tot ceea ce Dumnezeu spusese că va face pentru poporul Lui. Pavel rezumă acest lucru când scrie despre Isus: „În adevăr, făgăduințele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în El sunt „da”” (2 Cor. 1:20). Dumnezeu este pe deplin credincios, și El este astfel în Isus Hristos.

Așa că înțelegem că Dumnezeul nostru creator și sfânt este un Dumnezeu uimitor de credincios.

DUMNEZEUL BIBLIEI ESTE IUBITOR

Dumnezeu este și iubitor.

Mulți necreștini pot cita din memorie versetul „Dumnezeu este dragoste” (1 Ioan 4:8), dar în sine, acesta nu este un rezumat grozav al doctrinei evanghelice. Noi avem nevoie să știm cum este dragostea lui Dumnezeu. În Biblie, dragostea lui Dumnezeu își găsește cea mai mare expresie în dorința lui Isus de a muri pentru poporul legământului Său. Isaia a spus următoarele despre Isus înainte ca El să Se nască:

Totuși, El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu, și smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți. Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar

Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor (Isaia 53:4-6).

O, ce mare trebuie să fi fost dragostea lui Dumnezeu, dacă L-a străpuns pe Isus pentru ca păcătoșii să poată fi împăcați cu El! El a pus nelegiuirea poporului Său asupra lui Isus, pentru ca ei să poată fi eliberați. De aceea scrie Ioan că „dragostea stă nu în faptul că noi L-am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi, și L-a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre” (1 Ioan 4:10). Dacă vrem să înțelegem dragostea lui Dumnezeu, trebuie să ne uităm la Isus și la ceea ce a făcut El pe cruce pentru poporul Său.

DUMNEZEUL BIBLIEI ESTE SUVERAN

În final, Biblia ne învață că Dumnezeu este suveran. Asta înseamnă că Dumnezeu este capabil în sine să împlinească toate planurile Sale pentru întreaga creație. Aceasta este nădejdea oferită în cartea Apocalipsa. Planul suveran al lui Dumnezeu culminează cu un popor pus în relație corectă cu El însuși. Dumnezeu va crea din nou Cerul și Pământul, iar biserica militantă va deveni biserica triumfătoare¹ (v. Apoc. 21:1-4; 21:22-22:5). În cele din urmă, vom vedea poporul lui Dumnezeu făcut perfect sfânt, grădina Edenului restaurată și prezența lui Dumnezeu cu poporul Său reînstituită pentru totdeauna.

¹ Expresia *biserica militantă* face referire la partea bisericii aflată pe Pământ, care are încă de dus lupta spirituală, în timp ce *biserica triumfătoare* face referire la partea bisericii glorificată, aflată în Cer. – n.tr.

Aceasta este vestea măreață pe care creștinii o au de oferit. Aceasta este viziunea noastră asupra viitorului – nu pentru că ne-am gândit sau am dori noi să fie așa. Noi oferim această veste pentru că Dumnezeu suveran ne-a revelat-o.

Pentru ca o biserică să fie sănătoasă, trebuie ca ea să aibă o înțelegere biblică și o încredere experiențială în Dumnezeu suveran. La urma urmei, suveranitatea lui Dumnezeu este un aspect esențial al doctrinei evanghelice, iar doctrina evanghelică caracterizează o biserică sănătoasă.

Acesta este Dumnezeu Bibliei – Dumnezeu creator, sfânt, credincios, iubitor și suveran. El face făgăduințe și le împlinește. Și El ne cheamă să răspundem față de El încrezându-ne în El și crezând în Evanghelia Sa.

CONCLUZIE

Bill Sykes era un vânzător de fructe sărac și necredincios din Londra, în secolul al XIX-lea.² În timp ce zăcea acasă bolnav, aproape de moarte, un slujitor creștin a început să-l viziteze și să-i împărtășească Evanghelia. La început, Sykes a arătat puțin interes. Apoi lucrătorul i-a împărtășit Isaia 43:25: „Eu, Eu îți șterg fărădelegile, pentru Mine, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele tale”, și i-a explicat acest mare schimb. „Acum înțeleg”, a spus Sykes. „Înțeleg că Hristos a suferit pentru mine”.

² Această povestire este preluată din Iain Murray, *Archibald G. Brown* (Carlisle, PA: Banner of Truth, 2011), 75-76.

După alte câteva vizite, slujitorul l-a întâlnit pe fiul lui Bill, care stătea lângă patul tatălui său. Bill i-a spus lucrătorului creștin: „Dă-i acea bucățică”.

„Ce bucățică?”, a întrebat slujitorul.

„Acea bucățică din Biblie despre Hristos, unde scrie că El a luat locul meu și a purtat pedeapsa mea în locul meu. Asta este acea bucățică”.

Bill a fost un teolog mai bun decât mulți profesori de seminar din zilele noastre. Acel muribund a înțeles ideea esențială a Bibliei. El a înțeles Evanghelia. Vechile păcate erau iertate. El a început o nouă viață. O relație personală cu Dumnezeu lui, Creatorul lui, acum și pentru totdeauna! Aceasta este vestea pe care Dumnezeu o are pentru tine astăzi în Cuvântul Său.

Ce veste mai bună ai putea auzi?

SFATURI PRACTICE

Cum să găsești o biserică bună

1. Roagă-te.
2. Cere sfatul unui păstor evlavios (sau de la prezbiteri).
3. Păstrează prioritățile în ordine potrivită.
 - Evanghelia trebuie să fie afirmată cu adevărat, predicată clar și trăită cu credincioșie. O lipsă gravă în oricare dintre aceste expresii ale Evangheliei este foarte periculoasă.
 - Predicarea trebuie să fie credincioasă Scripturii, provocatoare la nivel personal și centrală în viața congregației. Vei crește spiritual doar acolo unde Scriptura este tratată ca având cea mai înaltă autoritate.
 - De asemenea, este foarte util să iei în considerare felul în care biserica aceea înțelege și administrează botezul, Cina Domnului, membralitatea în biserică, disciplina bisericii și cine are ultimul cuvânt în luarea deciziilor.
 - Pe scurt, citește capitolele 5-13 din această carte!
4. Pune-ți întrebări de tip diagnostic, cum ar fi:
 - Mi-aș dori să îmi găsesc un soț/soție care a fost

crescut(ă) în învățătura acestei biserici?

- Ce imagine a creștinismului vor vedea copiii mei în această biserică – ceva distinct sau ceva foarte asemănător cu lumea?
- Aș fi bucuros să invit necreștini la această biserică? Adică vor auzi ei Evanghelia clar și vor vedea vieți trăite în concordanță cu ea? Are biserica o inimă pentru primirea necreștinilor și pentru evanghelizarea lor?
- Este această biserică un loc bun în care pot sluji?

5. Ține cont de distanțele fizice. Apropierea fizică a bisericii de casa ta va încuraja sau va descuraja implicarea și slujirea ta frecventă și cu regularitate? Dacă te muți într-o zonă nouă, încearcă să găsești o biserică bună înainte de a cumpăra o casă.

PARTEA A TREIA.
SEMNE IMPORTANTE ALE UNEI
BISERICI SĂNĂTOASE

INTRODUCERE

În măsura în care toate cele nouă semne prezentate în această carte sunt biblice, ele sunt autoritare pentru bisericile lui Hristos. Totuși, deosebirea între semnele esențiale și cele importante ar trebui să ne aducă aminte că sfințirea – în viața bisericii și în viața personală – se petrece lent. Așa cum Dumnezeu ne cheamă la răbdare în creșterea copiilor noștri, tot așa El ne cheamă la răbdare în bisericile noastre.

Ceea ce eu consider semne importante sunt importante, cel puțin când sunt luate în considerare individual, dar absența lor nu necesită părăsirea unei biserici (deși poate fi înțelept să facem asta). Mai degrabă vreau să spun că bisericile cărora le lipsesc aceste semne importante pot fi locuri în care să te rogi, să manifesti răbdare și să dai un exemplu bun prin propria viață.

Dacă un păstor mă întreabă cât timp ar trebui să îndure o structură de conducere nebiblică, sau dacă un creștin mă întreabă cât timp ar trebui să treacă cu vederea eșecul unei biserici de a practica disciplina bisericii, sau dacă un diacon mă întreabă cât timp ar trebui să accepte ca listele de membri să fie foarte neclare, eu pot foarte bine să-l încurajez pe fiecare să aibă răbdare, să se roage, să dea un exemplu bun, să iubească și să aștepte. Creșterea are loc lent, iar biserica este un

popor – un popor pe care suntem chemați să-l iertăm, să-l încurajăm, să-l slujim, să-l provocăm ocazional și argumentat, și, mai presus de toate, să-l prețuim.

Așa cum nu există creștini perfecți în această viață, tot așa nu există biserici perfecte. Chiar și cele mai bune biserici sunt departe de situația ideală. Nici conducerea corectă, nici predicarea curajoasă, nici dărnicia jertfitoare, nici precizia doctrinară nu pot garanta că o biserică va fi înfloritoare. Cu toate acestea, orice biserică poate fi mai sănătoasă decât este în prezent. În această viață, noi nu avem niciodată biruință completă asupra păcatului. Dar, ca adevărați copii ai lui Dumnezeu, noi nu renunțăm la luptă, și nici bisericile nu trebuie să renunțe la luptă. Creștinii, în special păstorii și liderii bisericii, ar trebui să tânjească și să trudească pentru a avea biserici mai sănătoase.

7

O ÎNȚELEGERE BIBLICĂ A CONVERTIRII ȘI EVANGHELIZĂRII

La ce te gândești când auzi cuvântul *convertire*? Și, că veni vorba, ce părere ai despre ideea de schimbare personală? Mulți oameni de azi sunt sceptici cu privire la posibilitatea ca vreun om să se poată schimba sau chiar că ar trebui să se schimbe. Zarurile par aruncate, soarta parte pecetluită, personalitățile noastre stabilite. Cu excepția unei traume teribile, noi presupunem că nu ne putem schimba, la fel cum un leopard nu-și poate schimba petele.

Dar este corect acest lucru? Este schimbarea imposibilă? Este adevărat că, fără lucrarea Duhului lui Dumnezeu, noi nu ne putem schimba natura.

Prin Hristos, însă, Dumnezeu ne oferă cea mai mare schimbare care poate avea loc vreodată. El ne poate schimba de la moarte la viață și de la a fi departe de El la a fi împăcați cu El. Această schimbare se numește „convertire”.

Dar cum poate cineva să fie convertit în felul acesta? Ei bine, aceasta era întrebarea pe care Nicodim, un învățător

evreu, I-a pus-o lui Isus.

Isus a răspuns astfel: „Adevărat, adevărat îți spun, că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3:5). Cu alte cuvinte, convertirea sau nașterea din nou este deopotrivă necesară și depinde de Dumnezeu.

Când recunoaștem convertirea ca fiind lucrarea lui Dumnezeu în noi, nu lucrarea noastră asupra nouă înșine, acest lucru are implicații asupra felului în care îi evanghelizăm pe cei pierduți – asupra modului în care le spunem oamenilor cum pot fi convertiți. De fapt, o înțelegere biblică a convertirii este esențială pentru o practică biblică a evanghelizării, astfel că deopotrivă convertirea și evanghelizarea trebuie înțelese biblic pentru ca o biserică trebuie să fie sănătoasă.

Să discutăm un pic despre convertire și apoi despre evanghelizare. Chiar au oamenii nevoie să fie convertiți – să fie schimbați?

O ÎNȚELEGERE BIBLICĂ A CONVERTIRII

Un reporter l-a întrebat cândva pe baschetbalistul Sam Perkins: „Cum îți vei reveni după înfrângerea la 35 de puncte?”

Perkins a răspuns: „Trebuie doar să ne menținem consecvența”.

S-ar putea ca tu să îți spui: „Ce consecvență, Perkins? Ai

pierdut la 35 de puncte diferență!” Echipa nu avea nevoie de consecvență, ci să-și schimbe maniera de joc care o ducea la înfrângeri. Tot astfel, Biblia ne învață că trebuie să ne schimbăm. Fiecare om se naște mort spiritual și sub mânia lui Dumnezeu, dacă nu Îl are pe Hristos. Dacă ar fi să folosesc exprimarea lui Perkins, a ne menține consecvența ar însemna să rămânem morți spiritual.

Dacă acest lucru îți pare exagerat, gândește-te din nou la conversația de după lăsarea serii dintre Isus și Nicodim. Isus a spus despre starea naturală a omului că, „odată venită Lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele. Căci oricine face răul, urăște lumina, și nu vine la lumină, ca să nu i se vădească faptele” (Ioan 3:19-20). Isus nu are o abordare optimistă cu privire la starea noastră atunci când suntem lăsați să ne descurcăm cu puterile noastre. Nici Pavel nu a avut o astfel de abordare, căci le-a amintit creștinilor din Efeseni că, înaintea convertirii, ei fuseseră morți în păcatele și fărădelegile lor (Efes. 2:1). Și le-a spus ceva asemănător creștinilor romani: „Nu este niciun om neprihănit, nici unul măcar” (Rom. 3:10). Această realitate sobră a fost denumită adesea „depravare totală”, ceea ce înseamnă că fiecare parte a ființei noastre a fost afectată de răzvrătirea noastră față de Dumnezeu. Noi suntem complet marcați de păcat și incapabili să ascultăm de poruncile lui Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care Pavel a spus că, „prin faptele Legii, niciun om nu va fi

socotit neprihănit înaintea lui Dumnezeu” (Rom. 3:20). Pe scurt, Biblia ne învață că suntem îndatorați, înrobiți și chiar morți. Avem nevoie de o schimbare pe care numai Isus și Duhul Său o pot aduce.

Gândește-te la aceste adevăruri gemene: noi avem nevoie disperată de harul lui Dumnezeu, iar Dumnezeu nu îi datorează nimănui harul Său. Acesta este motivul pentru care el este denumit „har”, anume că este un dar pe care noi îl primim. Singurul lucru pe care Dumnezeu îl datorează păcătoșilor este dreptatea Sa. Cu toate acestea, Isus a împlinit cerințele dreptății lui Dumnezeu acționând ca un Substitut pentru toți cei care se întorc de la păcatul lor și se încred în El.

Întoarcerea și credința constituie esența convertirii. Duhul lui Dumnezeu face această lucrare în noi. El ne face în stare să recunoaștem urâtenia păcatului nostru și frumusețea lui Hristos, astfel încât să ne putem ruga așa cum a făcut David în rugăciunea lui după ce a comis adulter și crimă: „Împotriva Ta, numai împotriva Ta, am păcătuit și am făcut ce este rău înaintea Ta; așa că vei fi drept în hotărârea Ta, și fără vină în judecata Ta” (Ps. 51:4).

A ști cine suntem în starea noastră de separare de Dumnezeu este un lucru necesar pentru a ști de ce trebuie să fim convertiți. Fără această cunoaștere, noi subestimăm cât de disperată este starea noastră. De asemenea, noi eșuăm să recunoaștem harul uimitor pe care Dumnezeu îl oferă păcătoșilor

care se încred în Hristos. Vestea bună pe care Isus o aduce nu are de-a face cu „descoperirea” eului și a potențialului nostru, ci cu a ne întoarce de la cine suntem și a ne îndrepta spre cine este Hristos pentru noi.

Noi nu avem nevoie de o versiune mai bună a noastră, ci de o versiune nouă! În convertire, noi renunțăm la pretenția noastră de a fi judecătorii și stăpânii supremi ai propriilor vieți, și recunoaștem că acest rol Îi aparține numai lui Dumnezeu. Păcatele noastre din trecut trebuie iertate. Viețile noastre actuale trebuie reorientate. Destinul nostru viitor trebuie schimbat de la Iadul pe care l-am merita prin judecata dreaptă a lui Dumnezeu la Raiul iertării și acceptării harului lui Dumnezeu. Poate că orice altă religie de pe planetă predică mântuirea prin eforturi și merite proprii, dar nu și creștinismul. Creștinismul propovăduiește că trebuie să fim schimbați radical.

Dar ce se petrece după ce primim harul lui Dumnezeu și suntem convertiți? Suntem lăsați neajutorați în păcatul nostru? Nicidecum! Când Dumnezeu ne convertește, El ne schimbă inimile și mințile, și din noua noastră identitate în Hristos decurg noi acțiuni. Începând de la convertire, noi vedem că viețile noastre se conformează din ce în ce mai mult voii și căii lui Dumnezeu. Iar această schimbare este ceea ce ne ajută să știm că am fost cu adevărat convertiți. De fapt, Biblia ne învață că nu ar trebui să fim încrezători că suntem convertiți dacă nu există dovezi ale schimbării în dorințele și comportamentul nostru (Iacov 2:14).

Așadar, oamenii convertiți sunt oameni schimbați, ceea ce ne spune la ce fel de biserici ar trebui să ne așteptăm. Bisericile pline de oameni convertiți oferă dovezi că Isus schimbă oamenii cu adevărat și că Evanghelia Sa mântuiește cu adevărat. Acesta este motivul pentru care eu mă rog cu regularitate ca mărturia colectivă a bisericii mele să fie mai convingătoare înaintea necreștinilor decât mărturia noastră individuală.

Desigur, Duhul lui Dumnezeu trebuie să lucreze în fiecare dintre noi. Totuși, eu mă rog ca biserica noastră să îi uimească pe prietenii noștri necreștini prin felul în care ne iubim unii pe alții. Mă rog ca necreștinii să vadă unitatea noastră și grija noastră reciprocă, și să tragă concluzia că ceva uimitor s-a petrecut în viețile noastre, pentru a face posibil ceea ce ei văd în noi. Și deși niciunul dintre noi nu este perfect, eu mă rog ca tot mai mulți oameni să fie convertiți prin mărturia noastră împreună ca biserică.

Pentru a fi o biserică sănătoasă, avem nevoie de această înțelegere biblică a convertirii. Trebuie să știm care este nevoia noastră de a fi convertiți și că numai Dumnezeu ne convertește. Dar faptul că avem nevoie de Dumnezeu pentru a ne converti nu ar trebui să ne facă să credem că nu trebuie să-i evanghelizăm pe cei pierduți! Dimpotrivă. Așa că hai să ne îndreptăm atenția acum asupra felului în care o înțelegere biblică a convertirii ne informează în înțelegerea și practica evanghelizării.

O ÎNȚELEGERE BIBLICĂ A EVANGHELIZĂRII

Eu am un prieten care a crescut într-o țară musulmană cunoscută pentru păzirea cu zel a învățăturilor musulmane. În timp ce studia în afara țării sale natale, el a visat că Isus i s-a arătat și i-a spus să meargă să vorbească cu un păstor creștin de care nu auzise niciodată. El a fost speriat de vis și a ales să-l ignore. Dar el a continuat să aibă același vis. În cele din urmă, el a cedat și s-a dus să-l caute pe păstor, care i-a împărtășit Evanghelia, iar prietenul meu a fost convertit. Slavă lui Dumnezeu!

Eu am auzit multe alte mărturii ale unor oameni din lumea musulmană, mărturii asemănătoare cu a prietenului meu. Îngerii apar în vis, spunându-le oamenilor să meargă și să vorbească cu creștinii. Interesant este că Dumnezeu nu numai că trimite visul, dar îl trimite și pe cel ce l-a visat la un creștin, care îi împărtășește vestea bună despre Isus. Dar cine este evanghelistul în aceste mărturii – îngerul din vis, sau creștinul care împărtășește Evanghelia? Creștinul este cel care împărtășește Evanghelia. Și asta este evanghelizarea – împărtășirea veștii bune despre Isus față de alți oameni.

Conform învățăturii Bibliei, ar trebui să le spunem tuturor cine este Isus și ce a făcut El pe cruce pentru oamenii păcătoși. Ar trebui să ne pese, să îi implorăm și chiar să căutăm să-i convingem pe necredincioși de această veste (2 Cor. 5:11). Această pledoarie vine totuși cu unele limitări. Noi ar trebui să împărtășim Evanghelia prin „prezentarea clară a adevărului”,

ceea ce înseamnă renunțarea la „meșteșugirile rușinoase și ascunse” (2 Cor. 4:2, lit. ESV).

Altfel spus, evanghelizarea nu implică manipulare sau forțarea opiniei asupra altora. Ezechiel nu putea să pună oasele uscate împreună pentru a face un om (Ezec. 37), Nicodim nu și-a putut da singur nașterea din nou în Duhul (Ioan 3), astfel că nici noi nu putem face pe cineva să creadă și să fie mântuit. Rezultatul evanghelizării noastre este cu totul dincolo de puterea noastră. Cu toate acestea, noi suntem chemați să împărtășim Evanghelia și să ne rugăm ca oamenii să creadă în ea.

Dacă evanghelizarea înseamnă împărtășirea Evangheliei față de semenii noștri, rezultă că împărtășirea oricărui alt mesaj, altul decât Evanghelia, nu este evanghelizare adevărată. Împărtășirea unei mărturii personale, prezentarea unei apologii raționale a credinței sau faptele de caritate pot însoți și ajuta evanghelizarea, dar aceste lucruri nu sunt totuna cu evanghelizarea, dacă nu implică împărtășirea a cine este Isus și chemarea adresată oamenilor să se încreadă în El.

Evanghelizarea ne cere să o exprimăm în cuvinte. Ea înseamnă împărtășirea unei vești și chemarea adresată oamenilor să răspundă la acea veste. Înseamnă să fii credincios față de Dumnezeu explicând că, prin moartea și învierea Sa, Hristos a creat o cale prin care un Dumnezeu sfânt și un popor păcătos să fie împăcați. Știind că numai Dumnezeu poate converti

oamenii, noi suntem eliberați de ideea că mântuirea ar depinde de noi (v. Ioan 1:13). În schimb, noi propovăduim vestea bună liber și cinstit, încrezându-ne că Dumnezeu va face ceea ce numai El poate face pentru a mântui oamenii. La urma urmei, „mântuirea vine de la Domnul” (Iona 2:9).

CUM SĂ EVANGHELIZĂM

Piața este plină de strategii și tehnici de evanghelizare, care variază de la util la nefolositor și de la simplu la complicat. În loc să evaluez și să clasific aceste strategii, eu vreau să împărtășesc trei lucruri simple pe care încerc să le transmit întotdeauna cuiva despre ce ar însemna să-L urmeze pe Isus:

- A-L urma pe Isus este costisitor, așa că oamenii ar trebui să ia în considerare să facă acest lucru cu atenție (Luca 9:62).
- A-L urma pe Isus este un lucru urgent, așa că oamenii ar trebui să aleagă să-L urmeze imediat (Luca 12:20).
- A-L urma pe Isus este un lucru ce merită făcut, așa că oamenii ar trebui să vrea să facă asta (Ioan 10:10).

Am descoperit că aceste accente mă ajută să vorbesc clar și cu îndrăzneală despre ceea ce cere Isus și despre ceea ce Isus dă fără plată.

Gândește-te la conversația lui Petru cu Isus în jurul unui

mic dejun, după ce Isus a înviat din morți. Isus i-a spus lui Petru că avea să vină o zi în care Isus îi va cere să-și dea viața de dragul Lui. Isus a venit după această veste șocantă cu o poruncă: „Vino după Mine” (Ioan 21:19). Oare fângăduința sacrificiului l-a făcut pe Petru să se îndoiască dacă merită să-L urmeze pe Isus? Nu chiar. Petru a scris mai târziu:

Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou prin învierea lui Isus Hristos din morți, la o nădejde vie, și la o moștenire nestricăcioasă, și neîntinată, și care nu se poate veșteji, păstrată în Ceruri pentru voi. Voi sunteți păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi! În ea voi vă bucurați mult, măcar că acum, dacă trebuie, sunteți întristați pentru puțină vreme, prin felurite încercări (1 Petru 1:3-6).

Acesta este mesajul pe care trebuie să-l transmitem personal familiilor noastre și prietenilor noștri. Și acesta este mesajul pe care trebuie să-l transmitem și în bisericile noastre.

Așa că iată un alt semn important al unei biserici sănătoase – o înțelegere biblică a convertirii și evanghelizării. Sin-gura creștere adevărată a bisericii este creșterea care vine de la Dumnezeu și prin poporul Său.

8

O ÎNȚELEGERE BIBLICĂ A MEMBRALITĂȚII

Este biblică membralitatea în biserică? Într-un fel, nu. Dacă deschizi Noul Testament, nu vei găsi o poveste despre, să zicem, Priscila și Acuila, care s-au mutat în orașul Roma, au verificat o biserică, apoi alta și, în cele din urmă, au decis să se alăture unei a treia. Din câte putem spune, nimeni nu a mers la „cumpărături de biserici”, pentru că era o singură biserică în fiecare comunitate. În acest sens, nu vei găsi o listă a membrilor bisericii în Noul Testament.

Dar se pare bisericile din Noul Testament au avut liste de membri, cum ar fi listele de văduve susținute de biserică (1 Tim. 5). Mai important este că unele pasaje din Noul Testament sugerează că bisericile aveau o modalitate în care știau cine erau membrii lor. Ele știau cine era parte din adunările lor și cine nu.

De exemplu, într-o circumstanță, un bărbat din biserica din Corint trăia într-o „curvie de acelea, care nici chiar la păgâni nu se pomenesc” (1 Cor. 5:1). Pavel le-a scris corintenilor

și le-a spus să-l excludă pe acest om din adunarea lor. Oprește-te și gândește-te la asta: nu poți exclude oficial pe cineva dacă nu este mai întâi inclus în mod oficial în biserică.

Pavel pare să se refere la același om în epistola lui ulterioară către corinteni, referindu-se la „pedeapsa, care i-a fost dată de cei mai mulți” (2 Cor. 2:6). Oprește-te și gândește-te din nou. Poți avea o majoritate doar dacă există un grup definit de oameni, în acest caz fiind vorba despre o membralitate clară în biserică.

Lui Pavel îi păsa „cine era înăuntru” și „cine era în afară”. Lui îi păsa asta, pentru că Domnul Isus însuși le acordase bisericilor autoritatea de a trage o linie de demarcație – cât de bine pot ele din punct de vedere omenesc – în jurul lor, pentru a se deosebi de lume.

„Adevărat vă spun, că orice veți lega pe Pământ, va fi legat în Cer; și orice veți dezlega pe Pământ, va fi dezlegat în Cer” (Matei 18:18; v. și 16:19; Ioan 20:23).

Așa cum am spus, bisericile sănătoase sunt congregații care reflectă din ce în ce mai mult caracterul lui Dumnezeu. Prin urmare, noi vrem ca tot ce facem pe Pământ să se apropie, pe cât posibil, de ce este scris în Cer – acele nume înregistrate în cartea vieții Mielului (Fil. 4:3; Apoc. 21:27).

O biserică sănătoasă aspiră să primească și să respingă acei oameni care pretind că au credința, așa cum ne învață autorii Noului Testament. Altfel spus, ele aspiră să aibă o înțelegere

biblică a membralității.

APARTENENȚA BIBLICĂ ÎNSEAMNĂ ANGAJAMENT

Un templu are cărămizi. O turmă are oi. O viță de vie are ramuri. Iar un organism are membre. Într-un sens, apartenența la biserică începe atunci când Hristos ne mântuiește și ne face membre ai trupului Său. Cu toate acestea, lucrarea Lui trebuie să fie exprimată într-o biserică locală reală. În acest sens, membralitatea în biserică începe atunci când ne dedicăm unui trup anume. A fi creștin înseamnă a fi alăturat unei biserici.

Prin urmare, Scriptura ne învață să ne strângem cu regularitate, astfel încât să ne putem bucura cu regularitate de nădejdea noastră comună și să ne îndemnăm unii pe alții la dragoste și fapte bune (Evrei 10:23-25). Membralitatea în biserică nu este doar bifarea unei căsuțe cândva, în trecut. Nu este o emoție, un sentiment. Nu este o expresie a afecțiunii față de un loc familiar. Nu este o expresie a loialității sau a lipsei de loialitate față de părinți. Ea ar trebui să fie reflectarea unui angajament viu, altfel este lipsită de valoare. Într-adevăr, ea ar fi mai rău decât fără valoare, ci chiar periculoasă, după cum vom analiza imediat.

MEMBRALITATEA BIBLICĂ ÎNSEAMNĂ ASUMAREA RESPONSABILITĂȚII

Practica membralității în biserică în rândul creștinilor se

petrece atunci când creștinii se prind unii de alții în responsabilitate și dragoste. Identificându-ne cu o anumită biserică locală, noi le spunem păstorilor și celorlalți membri ai bisericii respective nu doar că ne dedicăm față de ei, ci și că ne dedicăm față de ei în strângerea împreună, în dărnicie, în rugăciune și în slujire. Le spunem acestora să aștepte anumite lucruri de la noi și să ne tragă la răspundere dacă nu le respectăm. A te alătura unei biserici este un act de a spune: „Eu sunt acum în responsabilitatea ta și tu ești în responsabilitatea mea”. (Da, acest lucru este contrar tendințelor din societate, și chiar contrar naturii noastre păcătoase.)

Membralitatea biblică înseamnă asumarea responsabilității. Ea rezultă din obligațiile noastre reciproce, așa cum sunt enunțate în toate pasajele de tipul „unii pe alții” din Scriptură – iubiți-vă unii pe alții, slujiți-vă unii altora, încurajați-vă unii pe alții. Toate aceste porunci ar trebui să fie surprinse în legământul unei biserici sănătoase (v. anexa).

Înțelegerea corectă a acestor ultime aspecte va ajuta la împlinirea lor corectă. Membrii bisericii vor ajunge să-și recunoască mai bine responsabilitățile reciproce cu cât prețuiesc mai mult Evanghelia, cu cât înțeleg mai bine că convertirea este lucrarea lui Dumnezeu și cu cât evanghelizează învățându-i pe „căutători” să socotească costul uceniciei. În astfel de situații, vor fi mai puțini creștini care să își privească bisericile cu un atașament de tipul „vii când vrei” și „ia ce poți”, ca și cum biserica ar fi o vitrină în care să-și arunce o privire

într-un mall sau o piață creștină. Ei le vor vedea mai mult ca pe un trup în care toate părțile au grijă una de cealaltă – casa în care ei trăiesc.

Din păcate, nu este ceva neobișnuit să vedem un decalaj mare între numărul de persoane aflate oficial pe listele de membri și numărul celor care iau parte cu regularitate la viața bisericilor. Imaginează-ți o biserică de trei mii de membri cu doar șase sute de membri care o frecventează cu regularitate. Mă tem că mulți păstori evanghelici de astăzi ar putea fi mai mândri de așa-zisa lor listă de membri decât să fie neliniștiți de numărul mare de membri care absentează. Potrivit unui studiu recent, o biserică tipică din Convenția Baptistă de Sud are 233 de membri, dar doar 70 de persoane participă la întâlnirile ei de duminică dimineața.

Oare crezi că dărnicia noastră este mai bună? Câte congregații au bugete egale – ca să nu mai vorbim mai mari – cu 10% din veniturile anuale combinate ale membrilor lor?

Limitările fizice pot împiedica participarea la viața bisericii locale, iar greutățile financiare pot împiedica dărnicia. Dar tot ar trebui să ne întrebăm dacă nu cumva bisericile fac idoli din cifre. Cifrele pot fi idolatrizate la fel de ușor ca statuetele, poate chiar mai ușor.

Cu toate acestea, eu am convingerea că Dumnezeu ne va evalua viețile și ne va cântări lucrarea mai degrabă decât să țină cont de cifrele noastre.

MEMBRALITATEA BIBLICĂ ÎNSEAMNĂ AFIRMAREA MÂNTUIRII

Ce este atât de periculos în cazul membrilor care nu participă și se eschivează de la responsabilitatea în biserica locală? Membrii neimplicați fac confuzii între membrii adevărați și necreștinii, cu privire la ce înseamnă să fii creștin. Iar membrii activi nu le fac niciun serviciu membrilor voit inactivi atunci când le permit să rămână membri ai bisericii, deoarece membralitatea este modalitatea de afirmare colectivă a mântuirii cuiva din partea bisericii. Ai înțeles ideea aceasta? Când biserica ta acceptă pe cineva ca membru, ea spune că acea persoană primește recunoașterea pretenției ei de a fi creștin, recunoaștere din partea bisericii.

Așadar, dacă o congregație nu a urmărit viața acelei persoane vreme de luni sau chiar ani de zile, cum poate depune ea mărturie că acea persoană aleargă cu credincioșie în cursa creștină? Dacă acea persoană lipsește din peisaj și nu s-a alăturat unei alte biserici care crede în Biblie, de unde știm dacă el sau ea a fost vreodată cu adevărat parte dintre noi, cei credincioși (v. 1 Ioan 2:19)? Noi nu știm neapărat că astfel de oameni neimplicați nu sunt creștini, dar pur și simplu nu putem afirma că ei sunt. Nu trebuie să-i spunem acelei persoane, „noi știm că te duci în Iad”, dar trebuie să îi spunem: „Nu ne mai putem exprima încrederea că mergi în Rai”. Când o persoană este absentă la nesfârșit, o susținere a pretenției de credință a acelei persoane de către biserică este, în cel mai bun

caz, naivă, și în cel mai rău caz ceva necinstit.

O biserică ce practică membralitatea biblică nu cere perfecțiune de la membrii ei, ci smerenie și onestitate. Ea nu îi cheamă la decizii simple, ci la ucenicie reală. Ea nu subestimează importanța propriilor experiențe personale cu Dumnezeu, dar nici nu prezumă prea mult în ce îi privește pe cei încă nededăvârșiți. Acesta este motivul pentru care Noul Testament prezintă un rol al afirmării colective a celor care sunt în legământ cu Dumnezeu și unii cu alții.

MEMBRALITATEA BIBLICĂ ARE IMPORTANȚĂ

Sper să văd statisticile privind membrii bisericilor devenind din ce în ce mai importante, astfel încât membrii cu numele să devină membri de fapt. Din când în când, asta presupune îndepărtarea unor nume de pe listele de membri ale bisericilor (deși nu și din inimile noastre). Cel mai adesea, acest lucru este menit să-i învețe pe noii membri ce dorește Dumnezeu pentru biserică și să le reamintească continuu membrilor actuali de dedicarea lor față de viața bisericii. În biserica din care eu fac parte, noi facem acest lucru în mai multe feluri, de la cursurile de membralitate până la citirea legământului bisericii cu voce tare de fiecare dată când luăm Cina Domnului.

Pe măsură ce biserica noastră a crescut în sănătate, numărul de persoane care vin la strângerile noastre publice în dimi-

neața de duminică a depășit din nou numărul celor aflați oficial pe listele noastre. Cu siguranță aceasta ar trebui să fie și dorința ta pentru biserica din care faci parte.

Nu iubim prietenii vechi, permițându-le să-și păstreze calitatea de membru în congregațiile noastre din motive sentimentale. Îi iubim încurajându-i să se alătore unei alte biserici, unde pot iubi și pot fi iubiți săptămânal, și poate chiar zilnic. Prin urmare, în legământul bisericii mele, noi ne angajăm astfel: „Când ne vom muta de aici, ne vom alătura cât de curând posibil unei alte biserici unde putem împlini spiritul acestui legământ și principiile Cuvântului lui Dumnezeu”. Acest angajament este parte dintr-o ucenicizare sănătoasă, în special în epoca noastră caracterizată de lucruri trecătoare.

Redescoperirea unei practici atente a membralității în biserică va avea multe beneficii. Ea va face mai clară mărturia bisericilor noastre față de necreștini. Va fi mai greu pentru oile mai slabe să se îndepărteze de turmă și să continue să se considere oi. Membralitatea biblică va ajuta la modelarea și concentrarea lucrării de ucenicizare de către creștinii mai maturi, și îi va ajuta pe liderii bisericii să știe exact pentru cine sunt responsabili. Iar Dumnezeu va fi proslăvit în toate acestea.

Roagă-te ca membralitatea în biserică să însemne mai mult decât înseamnă ea în prezent. În acest fel, putem ști mai bine pentru cine să ne rugăm și pe cine să încurajăm și să provocăm în credință. Apartenența la biserică înseamnă să fim

încorporați în trupul lui Hristos în modalități practice. Înseamnă să călătorim împreună ca străini și pelerini în această lume, în timp ce ne îndreptăm spre casa noastră cerească. Este evident că un alt semn al unei biserici sănătoase ține de o înțelegere biblică a membralității în biserică.

9

DISCIPLINA BIBLICĂ A BISERICII

Dintr-o înțelegere biblică a membralității în biserică decurge direct disciplina biblică a bisericii. Membralitatea traversează o graniță în jurul bisericii, separând biserica de lume. Disciplina ajută biserica, cea care trăiește în interiorul acelei linii de demarcație, să rămână fidelă chiar lucrurilor care sunt cauza trasării liniei. Ea îi dă sens calității de membru al bisericii și este un alt semn important al unei biserici sănătoase.

Dar ce este mai exact disciplina bisericii? În sensul cel mai restrâns, disciplina este actul de a exclude pe cineva care pretinde că este creștin din membralitatea în biserică și de la participarea la Cina Domnului din cauza săvârșirii unui păcat grav, de care nu vrea să se pocăiască – păcat la care refuză să renunțe.

OGLINDIREA CARACTERULUI LUI DUMNEZEU

Pentru a înțelege disciplina bisericii, ne poate fi de ajutor să repetăm ceea ce am spus în capitolul 3 despre scopurile lui

Dumnezeu în crearea Universului, a omului, a Israelului și a bisericii. Dumnezeu a creat Universul pentru a-Și arăta slava. Apoi El a creat omul cu același scop, în special creându-ne ca să purtăm chipul Lui (Gen. 1:27). Omul – Adam și Eva – nu au oglindit slava Lui, așa că i-a alungat din grădină.

Apoi Dumnezeu l-a chemat pe Israel ca să oglindească slava Lui, în special ilustrând sfințenia și caracterul Lui înaintea popoarelor, așa cum au fost revelate în Lege (v. Lev. 19:2; Prov. 24:1, 25). Pe această cale, Legea a fost temeiul pentru corectarea și chiar excluderea unor oameni din comunitatea legământului (ca în Num. 15:30-31). Apoi ea a fost temeiul pentru alungarea Israelului însuși din țară.

În cele din urmă, Dumnezeu a creat biserica, așa cum am spus, pentru ca ea să poată oglindi din ce în ce mai mult caracterul lui Dumnezeu, așa cum a fost revelat în Cuvântul Său. Așa cum vedem din narațiunea de ansamblu a Bibliei, disciplina bisericii este actul de a exclude pe cineva care discreditează neglijent Evanghelia și nu manifestă nicio dedicare de a face altfel. Disciplina ajută biserica să oglindească cu credincioșie caracterul glorios al lui Dumnezeu. Ea ajută biserica să rămână sfântă și este o încercare de a lustrui oglinda și de a îndepărta orice pete (v. 2 Cor. 6:14-7:1; 13:2; 1 Tim. 6:3-5; 2 Tim. 3:1-5). De ce să practicăm disciplina? Trebuie să facem asta așa încât caracterul sfânt și iubitor al lui Dumnezeu să poată apărea mai clar și să strălucească mai puternic.

CUM FUNCȚIONEAZĂ DISCIPLINA BISERICII?

Cum funcționează procesul de disciplină? Deoarece circumstanțele păcatului variază mult de la un caz la altul, rezultă că este nevoie de înțelepciune pastorală pentru a ști cum să tratăm fiecare situație în particular.

Acestea fiind spuse, cuvintele lui Isus din Matei 18 creionează limitele generale ale procesului de disciplină (Matei 18:15-17). Totul începe prin a ne adresa personal unui frate sau unei surori care a păcătuit. Dacă păcătosul se pocăiește, procesul de disciplinare se încheie. Dacă nu, atunci revii împreună cu un alt creștin. Dacă persoana respectivă tot nu se pocăiește, atunci, așa cum a spus Isus, „spune-l Bisericii; și, dacă nu vrea să asculte nici de Biserică, să fie pentru tine ca un păgân și ca un vameș” (Matei 18:17), adică să fie tratat ca un străin.

SĂ JUDECI TU?

Toată această idee poate părea dură pentru mulți oameni din zilele noastre. În plus, nu le-a interzis Isus ucenicilor Lui să-i judece pe alții? Într-un sens, sigur că El a spus asta: „Nu judecați, ca să nu fiți judecați” (Matei 7:1). Dar în aceeași Evanghelie, Isus a chemat bisericile să-și mustre – chiar și public – membrii când aceștia păcătuiesc (Matei 18:15-17; cf. Luca 17:3). Așadar, orice a vrut să spună Isus prin expresia „nu judecați”, El nu a vrut să excludă tot ceea ce ar putea fi numit „judecată” în zilele noastre.

Cu siguranță că Dumnezeu însuși este un Judecător. El l-a judecat pe Adam în grădina Eden. În Vechiul Testament, El a judecat atât popoare, cât și indivizi. În Noul Testament, El promite că chiar și creștinii vor fi judecați după faptele lor (v. 1 Cor. 3), și mai promite că în ziua de apoi Se va descoperi ca Judecător suprem al întregii omeniri (v. Apoc. 20).

Dumnezeu nu greșește niciodată în judecata Sa. El este întotdeauna neprihănit (v. Ios. 7; Mat. 23; Luca 2; F.A. 5; Rom. 9). Uneori, scopurile Sale în judecată sunt corective, răscumpărătoare și restauratoare, ca atunci când Își disciplinează copiii. Alteori scopurile Sale sunt răzbunătoare, retributive și finale, ca atunci când Își manifestă mânia asupra celor nelegiuți (v. Evrei 12). Oricum ar fi, judecata lui Dumnezeu este întotdeauna dreaptă.

Ceea ce poate fi surprinzător pentru mulți oameni de astăzi este că Dumnezeu Se folosește ocazional de oameni pentru a-Și pune în aplicare judecata. Statului i se dă responsabilitatea de a-și judeca cetățenii (v. Rom. 13), iar creștinilor li se spune să se judece pe ei înșiși (v. 1 Cor. 11:28; Evrei 4; 2 Petru 1:5). Congregațiilor li se spune să judece ocazional chiar și membrii bisericii – deși nu în felul final în care doar Dumnezeu judecă.

În Matei 18, 1 Corinteni 5 și 6 și în alte părți din Biblie, biserica este învățată să exercite judecata în interiorul bisericii. Această judecată are scopuri răscumpărătoare, nu răzbunătoare

(Rom. 12:19). Pavel i-a spus bisericii din Corint să-l dea pe bărbatul curvar din biserică „pe mâna Satanei, pentru nimicirea cărnii, ca duhul lui să fie mântuit” (1 Cor. 5:5). El îi spune același lucru lui Timotei cu privire la învățătorii mincinoși din Efes (1 Tim. 1:20).

ÎNCHIS SAU DESCHIS?

Nu ar trebui să fim surprinși că Dumnezeu ne cheamă să exercităm anumite forme de judecată sau disciplină. Dacă bisericile se așteaptă să aibă ceva de spus despre cum trăiesc creștinii, vor trebui să aibă abilitatea de a spune ceva și despre cum nu trăiesc creștinii. Cu toate acestea, pe mine mă îngrijorează faptul că modul în care multe biserici abordează ucenicizarea este ca și cum ai turna apă în găleți sparte, astfel că toată atenția este acordată la ceea ce este turnat în găleată, fără să se gândească cineva la modul în care este primită și păstrată acea apă. Un semn al acestei tendințe este declinul practicii disciplinei bisericești din ultimele câteva generații.

Un autor care a scris pe tema creșterii bisericii și-a rezumat strategia de creștere a bisericilor spunând: „Deschideți ușa din față și închideți ușa din spate”. Prin aceasta, el a vrut să spună că bisericile ar trebui să se facă mai accesibile față de cei din afară, preocupându-se în același timp de o mai bună urmărire a membrilor. Acestea sunt obiective bune. Cu toate acestea, eu suspectez că majoritatea păstorilor și a bisericilor de astăzi aspiră deja să facă acest lucru, dar într-un fel greșit.

Așa că îngăduie-mi să îți ofer ceea ce cred că este o strategie mai biblică: păziți cu atenție ușa din față și deschideți ușa din spate. Cu alte cuvinte, faceți primirea membrilor mai dificilă, pe de o parte, și faceți excluderea mai ușoară, pe de altă parte. Ține minte – calea către viață este îngustă, nu lată. Făcând acest lucru, cred eu, bisericile vor fi ajutate să-și restaureze deosebirea de lume cerută de Dumnezeu.

Astfel, unul dintre primii pași în practicarea disciplinei este cel de a avea mai multă grijă la primirea noilor membri. O biserică ar trebui să întrebe fiecare persoană care solicită calitatea de membru ce este Evanghelia și să îi ceară fiecăreia să dea dovezi că înțelege care este natura unei vieți care Îl onorează pe Hristos. Candidații la membralitate vor beneficia de pe urma faptului că vor ști ce așteaptă biserica de la ei și cât de importantă este dedicarea lor ca membri. Dacă bisericile sunt mai atente la recunoașterea și primirea de noi membri, vor avea ulterior mai puține ocazii să practice disciplina corectivă a bisericii.

DISCIPLINAREA RESPONSABILĂ

Disciplina bisericii poate fi făcută deficitar. Noul Testament ne învață să nu-i judecăm pe alții pentru motivații pe care le-am putea pune pe seama lor, dar pe care nu le cunoaștem (v. Matei 7:1), sau să ne judecăm unii pe alții în lucruri care nu sunt esențiale (v. Rom. 14-15). În aplicarea disciplinei, atitudinea noastră nu trebuie să fie răzbunătoare, ci plină

de dragoste, demonstrând „milă cu frică” (Iuda 23). Nu încapе îndoială că disciplina bisericii necesită multă înțelepciune și aplicații pastorale bine cântărite, dar trebuie să ne aducem aminte că întreaga viață creștină este dificilă și expusă la abuzuri, iar dificultățile noastre nu ar trebui folosite ca scuză pentru a lăsa ceva nepracticat.

Fiecare biserică locală are responsabilitatea de a judeca viața și învățătura liderilor și a membrilor ei, în special atunci când oricare dintre ei compromite mărturia bisericii despre Evanghelie (v. F.A. 17; 1 Cor. 5; 1 Tim. 3; Iacov 3:1; 2 Petru 3; 2 Ioan).

Disciplina biblică a bisericii este pur și simplu un gest de ascultare de Dumnezeu și o recunoaștere că avem nevoie de ajutor. Îți poți imagina o lume în care Dumnezeu nu i-ar folosi niciodată pe semenii noștri pentru a-Și pune în aplicare judecata, una în care părinții nu i-ar disciplina niciodată pe copii, în care statul nu i-ar pedepsi niciodată pe cei care încalcă legea, iar bisericile nu și-ar muștra membrii niciodată? Cu toții am ajunge la Ziua Judecății fără să fi simțit biciul judecății pământești și fără să fi fost astfel avertizați de judecata mai mare care va veni asupra noastră. Așa că Dumnezeu este milostiv dacă ne învață de pe acum, prin aceste pedepse temporare, de dreptatea irevocabilă care va veni cândva (v. Luca 12:4-5)!

Iată cinci motive pozitive pentru a practica disciplina corectivă a bisericii. Ea demonstrează dragoste pentru: (1) bi-

nele celui disciplinat; (2) alți creștini, care înțeleg astfel pericolul păcatului; (3) sănătatea bisericii ca întreg; (4) mărturia colectivă a bisericii și, prin urmare, pentru necreștinii din comunitate; și (5) slava lui Dumnezeu. Sfințenia noastră ar trebui să reflecte sfințenia lui Dumnezeu.

Ar trebui să însemne ceva pentru noi să fim membri ai bisericii, nu de dragul mândriei noastre, ci de dragul Numelui lui Dumnezeu. Disciplina biblică a bisericii este un alt semn important al unei biserici sănătoase.

10

UCENICIZAREA ȘI CREȘTEREA SPIRITUALĂ BIBLICĂ

Un alt semn important al unei biserici sănătoase constă dintr-o preocupare profundă pentru creșterea bisericii, așa cum este prescrisă în Biblie. Asta înseamnă membri în creștere, nu doar numeric.

Unii cred în zilele noastre că un om poate fi un „prunc creștin” pentru toată viața. Creșterea este tratată ca un element opțional, valabil doar pentru ucenicii zeloși. Dar creșterea este un semn al vieții. Dacă un copac este viu, el crește. Dacă un animal este viu, îl vei vedea crescând. A fi viu înseamnă să crești, iar a crește înseamnă a înaintezi și să avansezi, cel puțin până când moartea intervine.

Pavel a nădărduit că membrii bisericii din Corint aveau să crească în credința lor (2 Cor. 10:15) și că cei din Efes aveau să crească „în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos” (Efes. 4:15; cf. Col. 1:10; 2 Tes. 1:3). Petru și-a îndemnat cititorii astfel: „Ca niște prunci născuți de curând, să doriți laptele duhovnicesc și curat, pentru ca prin el să creșteți spre

mântuire” (1 Petru 2:2).

Este ceva ispititor pentru păstori și chiar pentru unii membri să reducă totul în bisericile lor la statistici gestionabile privitoare la prezență, număr de botezuri, dărnicie și număr de membri. Acest fel de creștere este tangibil. Cu toate acestea, astfel de statistici sunt departe de adevărata creștere pe care autorii Noului Testament o descriu și pe care Dumnezeu o dorește.

CREȘTEREA ÎN SFINȚENIE

De unde știm când creștinii cresc în har? La urma urmei, nu știm dacă ei cresc în har doar din faptul că îi vedem entuziasmați, că folosesc mult limbaj religios sau că au o cunoaștere mai mare a Scripturii. Doar faptul că ei manifestă o dragoste sporită pentru biserică sau încredere în propria credință nu este suficient. Nici măcar nu putem fi siguri că ei cresc pentru că par să manifeste un zel exterior pentru Dumnezeu. Toate acestea pot fi dovezi ale adevăratei creșteri creștine, dar, în același timp, unul dintre semnele de creștere cele mai importante și mai frecvent ignorate este creșterea în sfințenia înrădăcinată în lepădarea de sine creștină (v. Iacov 2:20-24; 2 Petru 1:5-11). Biserica ar trebui să fie caracterizată de o preocupare vitală față de acest tip de evlavie crescândă în viețile membrilor ei.

Neglijarea sfințeniei, ca și neglijarea disciplinei bisericii, are ca rezultat ucenici care cresc greu. În bisericile în care

comportamentul păcătos este lăsat netratat, ucenicii devin confuzi și neclari legat de cum ar trebui să arate viața care Îl onorează pe Hristos. Biserica devine ca o grădină în care buuriunile nu sunt smulse niciodată sau în care nu sunt plantate niciodată lucruri bune.

CUM ARATĂ ȘI CUM NU ARATĂ CREȘTEREA

Biserica are obligația de a fi mijlocul lui Dumnezeu pentru creșterea membrilor ei în har. Influențele mature și sfințitoare într-o comunitate de credincioși dedicați prin legământ pot fi instrumente în mâna lui Dumnezeu spre creșterea spirituală a poporului Său. Pe măsură ce poporul lui Dumnezeu este zidit și crește împreună în sfințenie și dragoste, cu lepădare de sine, ei ar trebui să-și îmbunătățească abilitatea de a administra disciplina și de a încuraja ucenicizarea.

Când te uiți la viața unei biserici, creșterea membrilor ei se poate manifesta într-o varietate de modalități. Iată câteva posibilități:

- Numărul tot mai mare de membri chemați în lucrarea de misiune: „M-am bucurat să le împărtășesc Evanghelia vecinilor mei din America de Sud. Mă întreb dacă nu cumva Dumnezeu mă cheamă la...”
- Membrii mai în vârstă au un simțământ proaspăt al responsabilității lor în evanghelizare și în ucenicizarea membrilor mai tineri: „De ce nu veniți la noi la masă?”

- Membrii mai tineri participă la înmormântările membrilor mai în vârstă din dragoste: „Ca bărbat necăsătorit la 20 de ani, m-am simțit atât de bine să fiu primit de domnul și doamna Young”.
- Rugăciuni sporite în biserică și mai multe rugăciuni centrate pe evanghelizare și pe oportunități de slujire: „Încep un studiu biblic evanghelistic la locul de muncă și sunt puțin emoționat. S-ar putea ruga biserica să...”
- Mai mulți membri împărtășesc Evanghelia față de cei din afară: „L-am întâlnit pe Alex la frizerie. Am descoperit că avem niște prieteni comuni și am aranjat să ne vedem la o cafea. Acum, după câteva luni, i-am împărtășit Evanghelia și el a început să vină la biserica noastră”.
- Mai puțină încredere în rândul membrilor în programele bisericii și mai multe activități spontane de slujire din partea lor: „Frate păstor, ce ați zice dacă eu și Sally am organiza o întâlnire de Crăciun cu un ceai pentru doamnele din biserică, un eveniment care să fie o oportunitate de evanghelizare?”
- Întâlniri informale între membrii bisericii, caracterizate de conversații spirituale, inclusiv cu o dorință de a mărturisi păcatele îndreptându-i în același timp pe participanți către Cruce: „Frate drag, chiar mă lupt cu...”

- Dărnicie sporită și jertfitoare: „Dragă, cum am putea să tăiem cincizeci de dolari din bugetul nostru lunar pentru a susține...?”
- Roade ale Duhului în creștere: „Prin imnurile de la biserică și gândindu-mă la cât de bun a fost Dumnezeu cu mine în slăbiciunea mea, vreau cu adevărat să fiu mai blând și eu cu soția mea”. Sau, „Dumnezeu mi-a stârnit cu adevărat conștiința să fiu mai atentă la glumele făcute de prietenii mei”.
- Membri care fac sacrificii în carieră pentru a putea sluji biserica: „Știați că Chris a refuzat o promovare de trei ori pentru a putea continua să se dedice slujirii ca prezbiter?”
- Soți care își conduc soțiile cu lepădare de sine: „Draga mea, care sunt câteva lucruri pe care le pot face pentru a te face să te simți mai iubită și mai înțeleasă?”
- Soții care se supun soților lor: „Dragul meu, care sunt unele lucruri pe care le pot face astăzi, care îți vor face viața mai ușoară?”
- Părinți care își ucenicizează copiii în credință: „În seara asta ne vom ruga pentru lucrătorii creștini din țara...”
- O dorință colectivă de a disciplina păcatul săvârșit în public și de care cei care l-au săvârșit nu vor să se pocăiască: „În luna mai a anului trecut, am exclus din

calitatea de membru ca act de disciplină un membru care refuza să meargă la biserică timp de un an, deși locuia în același loc și era activ la locul de muncă și în alte evenimente comunitare. El nu a vrut să ne spună de ce nu mai voia să participe ca membru, ci pur și simplu n-a mai mers la biserică”.

- O dragoste colectivă pentru un păcătos care nu se pocăiește, arătată în căutarea lui sau a ei înainte de a fi adoptată disciplina: „Te rog! Dacă primești acest mesaj, mi-ar plăcea să aud vești de la tine”.

Acestea sunt doar câteva exemple ale felului de creștere a bisericii pentru care creștinii ar trebui să se roage și să slujească. Vor crește numeric bisericile sănătoase? Adesea da, pentru că ele prezintă o mărturie atrăgătoare a Evangheliei. Dar nu ar trebui să presupunem că trebuie ca lucrurile să stea astfel. Uneori, Dumnezeu are alte planuri, cum ar fi să-Și cheme poporul la răbdare. Așa că trebuie să ne concentrăm pe credincioșie și pe adevărata creștere spirituală.

Dar care este cauza unei astfel de creșteri? Predicarea expozitivă a Bibliei. Teologia biblică sănătoasă. Centrarea pe Evanghelie. Și o înțelegere biblică a convertirii, evanghelizării, membralității, disciplinei și conducerii bisericii!

Dar dacă bisericile sunt locuri în care doar gândurile păstorului sunt ceea ce oamenii învață, unde Dumnezeu este pus la îndoială mai mult decât ca membrii să I se închine, unde

Evangelhia este diluată și evanghelizarea pervertită, unde membralitatea în biserică devine lipsită de sens și un cult lumesc al personalității este lăsat să crească în jurul păstorului, atunci cu greu ne putem aștepta să găsim acolo o comunitate a credinței care să fie coezivă sau ziditoare. O astfel de biserică nu-L va proslăvi pe Dumnezeu.

DUMNEZEU ESTE PROSLĂVIT PRIN CREȘTERE

Cine primește slava când avem de-a face cu o biserică alcătuită din membri care cresc în asemănarea cu Hristos? Dumnezeu primește slava, pentru că, așa cum a spus Pavel, „Dumnezeu a făcut să crească: așa că nici cel ce sădește, nici cel ce udă nu sunt nimic; ci Dumnezeu, care face să crească” (1 Cor. 3:6-7; cf. Col. 2:19).

De asemenea, Petru își încheie a doua epistolă către un grup de creștini din biserică primară în felul următor: „Creșteți în harul și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. A Lui să fie slava, acum și în ziua veșniciei! Amin” (2 Petru 3:18). Am putea crede că creșterea noastră spirituală ne-ar aduce slavă nouă. Dar Petru știa mai bine cum stau lucrurile: „Să aveți o purtare bună în mijlocul Neamurilor, pentru ca în cei ce vă vorbesc de rău ca pe niște făcători de rele, prin faptele voastre bune, pe care le văd, să Îl slăvească pe Dumnezeu în ziua cercetării” (1 Petru 2:12). Este clar că Petru și-a adus aminte de cuvintele lui Isus, care a spus: „Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să

vadă faptele voastre bune, și să vă slăvească pe voi”? Nu, nu asta a spus Isus, ci ca „să-L slăvească pe Tatăl vostru, care este în Ceruri” (Matei 5:16). Lucrarea de promovare a ucenicizării și creșterii creștine este un alt semn al unei biserici sănătoase.

11

CONDUCEREA BIBLICĂ A BISERICII

Ce fel de conducere are o biserică sănătoasă? Este ea o congregație care se străduiește să se asigure că Evanghelia este predicată cu credincioșie? Da (Gal. 1). Sunt diaconii modele de slujire în treburile bisericii? Da (F.A. 6). Are ea un păstor credincios în predicarea Cuvântului lui Dumnezeu? Da (2 Tim. 4). Dar Biblia prezintă încă un dar de conducere a bisericilor, pentru a le ajuta să devină sănătoase: slujba de prezbiter.

Cu siguranță că există multe lucruri utile pe care le-am putea spune despre conducerea biblică a bisericii, dar vreau să mă concentrez în primul rând pe această chestiune a prezbiterilor, deoarece mă tem că multe biserici nu știu ce le lipsește. Ca păstor, eu mă rog ca Hristos să pună în părtașiile noastre bărbați ale căror daruri spirituale și grijă pastorală indică faptul că Dumnezeu i-a chemat să fie prezbiteri. Fie ca El să pregătească mulți astfel de oameni!

Dacă Dumnezeu a înzestrat un anumit bărbat din congregație, care are un caracter exemplar, înțelepciune pastorală

și daruri de învățătură, și dacă, după ce se roagă, biserica recunoaște aceste lucruri, atunci el ar trebui să fie pus deoparte ca prezbiter.

CE ESTE UN PREZBITER?

În Faptele Apostolilor 6, tânăra biserică din Ierusalim a început să aibă o dispută cu privire la felul în care hrana le era distribuită văduvelor. De aceea, apostolii i-au cerut bisericii să aleagă câțiva bărbați care puteau supraveghea mai bine această distribuire a ajutoarelor. Apostolii au ales să delege această sarcină specială, pentru ca apoi ei să poată „stăruii necurmat în rugăciune și în propovăduirea Cuvântului” (F.A. 6:4).

Spus pe cât de concis se poate, aceasta pare a fi diviziunea muncii între prezbiteri și diaconi, pe care o vedem dezvoltată apoi în tot restul Noului Testament. Prezbiterii se dedică în special rugăciunii și slujbei Cuvântului în biserică, în timp ce diaconii ajută la susținerea lucrărilor fizice ale bisericii.

Ai început să înțelegi ce dar este acesta pentru biserică? În esență, Dumnezeu spune: „Voi lua câțiva bărbați dintre voi și îi voi pune deoparte să se roage pentru voi și să vă învețe despre Mine”.

BĂTRÂNI ȘI CONGREGAȚII

Toate bisericile au avut persoane desemnate să îndeplinească funcțiile de prezbiteri, chiar dacă ei sunt numiți în

felurite modalități, cum ar fi diacon sau director. Cele trei titluri din Noul Testament pentru această slujbă, care sunt folosite interschimbabil, sunt *episcopos* (supraveghetor sau episcop), *presbuteros* (prezbiter) și *poimain* (păstor sau pastor). Toți cei trei termeni sunt folosiți cu referire la aceiași slujitori, cum ar fi în Faptele Apostolilor 20:17 și 20:28.

Totuși, când evanghelicii aud cuvântul *prezbiter*, mulți dintre ei se gândesc imediat la ideea de „prezbiterian”. Cu toate acestea, primii congregaționaliști (adică un grup oficial de biserici) din secolul al XVI-lea au susținut că prezbiterii aveau o slujbă oficială în bisericile Noului Testament. Prezbiterii puteau fi găsiți și în bisericile baptiste din America din secolul al XVIII-lea și până în secolul al XIX-lea. De fapt, primul președinte al Convenției Baptiste de Sud, W. B. Johnson, a scris în 1846 un tratat, chemând bisericile baptiste să folosească în conducerea lor o pluralitate de prezbiteri, deoarece practica aceasta este biblică.

Bapțiștii și prezbiterienii nu sunt de acord în două aspecte cu privire la prezbiteri (și cred că chestiunile puse în joc aici sunt relevante și pentru cei care nu sunt bapțiști sau prezbiterieni). În primul rând și cel mai important, noi, bapțiștii, suntem congregaționaliști (cu referire la practică). Noi credem că Biblia ne învață că decizia finală asupra acestor chestiuni ține de congregație ca întreg, nu de prezbiterii bisericii sau de oricine din afara trupului bisericii. Când Isus i-a învățat pe ucenicii Săi despre confruntarea fraților care păcătuiesc, El a

spus că congregația era ultima curte de apel, nu prezbiterii, nici episcopul sau Papa, și nici sinodul sau convenția de biserică (Matei 18:17). Când apostolii au căutat câțiva bărbați care să acționeze ca diaconi, așa cum tocmai am discutat, ei i-au cerut congregației să ia această decizie.

Și vedem și în epistolele lui Pavel că tot congregația pare să-și asume responsabilitatea finală. În 1 Corinteni 5, Pavel nu dă vina pe păstor, pe prezbiteri sau pe diaconi pentru tolerarea păcatului unui membru, ci pe întreaga congregație. În 2 Corinteni 2, Pavel se referă la ceea ce au făcut majoritatea dintre membrii acelei congregații, când au disciplinat un membru care greșise. În Galateni 1, Pavel cheamă congregațiile însele să judece învățătura falsă pe care au auzit-o. În 2 Timotei 4, Pavel îi muștră nu doar pe învățătorii mincinoși, ci și pe cei care i-au plătit să îi învețe ceea ce le gâdila urechile. Prezbiterii conduc biserica, dar ei fac aceasta în limitele biblice și necesare recunoscute de congregație. În acest sens, prezbiterii și orice alt consiliu sau comitet dintr-o biserică baptistă acționează în ceea ce, în cele din urmă, constituie un rol consultativ pentru întreaga congregație.

În al doilea rând, bapțiștii și prezbiterienii nu au fost de acord cu privire la rolurile și responsabilitățile prezbiterilor, în mare parte din cauza înțelegerii diferite a următoarelor cuvinte scrise de Pavel către Timotei: „Prezbiterii care cârmuiesc bine, să fie învredniciți de îndoită cinste, mai ales cei ce se ostenesc cu propovăduirea și cu învățătura, pe care o dau altora” (1

Tim. 5:17). Prezbiterienii înțeleg că acest verset stabilește două categorii de prezbiteri – prezbiterii conducători și prezbiterii învățători. Baptiștii nu recunosc această împărțire formală, ci ei înțeleg versetul ca sugerând că anumiți bărbați dintr-un grup de prezbiteri vor fi pur și simplu dedicați mai deplin predicării și învățaturii, din punct de vedere pur practic. La urma urmei, Pavel îi spusese clar lui Timotei în epistolă că o cerință calificativă de bază a fiecărui prezbiter este să fie „în stare să îi învețe pe alții” (1 Tim. 3:2; v. și 1:9). Prin urmare, baptiștii au negat adesea că este potrivit ca anumiți prezbiteri să fie ordinați fără a fi în stare să dea învățătură din Scriptură.

PLURALITATEA PREZBITERILOR

Baptiștii și prezbiterienii au fost adesea de acord încă din secolul al XVIII-lea că ar trebui să existe o pluralitate (sau un număr multiplu) de prezbiteri în fiecare biserică locală. Noul Testament nu specifică nicăieri câți prezbiteri ar trebui să aibă o congregație, dar se referă în mod clar și consecvent la „prezbiterii” unei biserici locale, la plural (de ex. F.A. 14:23; 16:4; 20:17; 21:18; 1:5; Iacov 5:14).

În vremurile noastre, nu doar că tot mai multe biserici baptiste redescoperă acest lucru, ci există biserici din multe alte denominații, precum și biserici independente, care recunosc din ce în ce mai mult această idee biblică de bază.

O pluralitate de prezbiteri nu înseamnă că păstorul nu are un rol distinctiv. Există multe referințe ale Noul Testament la

predicare și predicatori, care nu li se aplică tuturor prezbitierilor dintr-o congregație. În Corint, de exemplu, Pavel s-a dedicat exclusiv predicării într-un fel în care prezbiterii laici din biserică nu puteau (F.A. 18:5; 1 Cor. 9:14; 1 Tim. 4:13; 5:17). De asemenea, predicatorii păreau să se mute într-o zonă cu scopul expres de a predica (Rom. 10:14-15), în timp ce prezbiterii păreau stabiliți în comunitate pe termen lung (1:5).

Ca voce obișnuită care proclamă Cuvântul lui Dumnezeu, un predicator credincios va descoperi probabil că o congregație și ceilalți prezbiteri îl tratează ca pe primul dintre egali și „mai ales” ca pe acela vrednic de îndoită cinste (1 Tim. 5:17). Totuși, predicatorul sau păstorul este, în esență, doar unul dintre prezbiteri, egal din punct de vedere oficial cu orice alt bărbat chemat de congregație să acționeze în această slujbă.

BENEFICIILE DE A AVEA PREZBITERI

Propria mea experiență ca păstor a confirmat utilitatea aplicării practicii Noului Testament de a împărți, ori de câte ori este posibil, responsabilitatea de a păstori o biserică locală alături de alți bărbați din congregație.

Deciziile care implică biserica, dar care nu necesită atenția tuturor membrilor, nu ar trebui să cadă doar în sarcina păstorului, ci a prezbitierilor ca echipă. Acest lucru este uneori dificil, dar are beneficii imense. El completează darurile păstorului, compensând unele dintre defectele sale și suplimentându-i judecata. El creează sprijin în congregație pentru decizii, ajutând

la unitate și lăsând liderii mai puțin expuși criticilor nedrepte. El face ca echipa de conducere să fie mai înrădăcinată în biserica locală și mai permanentă, și permite o continuitate mai matură în conducere. El încurajează biserica să-și asume mai multă responsabilitate pentru starea ei spirituală și să devină mai puțin dependentă de angajații ei.

Această practică a unei pluralități de prezbiteri este neobișnuită printre bisericile baptiste de astăzi, dar este o tendință în creștere în rândul baptiștilor și al multor alora, și din motive temeinice. Era nevoie de această conducere în bisericile Noului Testament, și ea rămâne necesară și acum.

CUM RĂMÂNE CU DIACONII?

Multe biserici din perioada modernă tind să-i confunde pe prezbiteri fie cu personalul bisericii, fie cu diaconii. Diaconii îndeplinesc o slujire în Noul Testament, una înrădăcinată în Faptele Apostolilor 6, așa cum am văzut. Deși orice deosebire absolută între cele două slujiri este dificil de făcut, diaconii sunt în general preocupați de detaliile practice ale vieții bisericii: administrarea, întreținerea clădirii, îngrijirea membrilor bisericii care au nevoi fizice etc. În multe biserici de astăzi, diaconii fie au preluat rolul de supraveghere spirituală, fie l-au lăsat în întregime în mâinile unui singur om, păstorul. Ar fi benefic ca bisericile să facă din nou deosebire între rolul prezbiterilor și cel al diaconilor. Oare nu au nevoie bisericile de ambele tipuri de slujitori?

PURTAREA POVERII ȘI A PRIVILEGIULUI SLUJBEI

Eu, ca păstor, fac o slujbă biblică de prezbiter, fiind principalul prezbiter predicator. Dar eu lucrez împreună cu un grup de prezbiteri pentru zidirea bisericii locale. Unii fac parte din personal, dar majoritatea nu. Noi ne întâlnim cu regularitate pentru a ne ruga, pentru a discuta și pentru a formula recomandări pentru diaconi sau pentru întreaga biserică. Este dificil de exprimat în cuvinte cât de mult m-au iubit acești bărbați atât pe mine, cât și pe întreaga noastră congregație, împărțind cu mine povara și privilegiul de a păstori, astfel că eu Îi mulțumesc mereu lui Dumnezeu pentru acești colegi de lucrare.

Este clar că ideea de prezbiter este una biblică și care are valoare practică. Dacă ar fi implementată în bisericile noastre, ar putea ajuta enorm păstoriei prin îndepărtarea greutății de pe umerii lor și chiar prin eliminarea tiraniilor mărunte din bisericile lor. Mai mult, cerințele de caracter enumerate de Pavel pentru prezbiteri, dincolo de abilitatea de a predica, sunt calități pe care fiecare creștin ar trebui se străduiască să le aibă (1 Tim. 3; Tit 1). Confirmarea publică a anumitor persoane ca fiind exemplare ajută la prezentarea unui model pentru alți creștini, în special pentru bărbații creștini. Într-adevăr, practica de a recunoaște bărbați evlavioși, cu discernământ și de încredere ca prezbiteri este un alt semn al unei biserici sănătoase.

12

O ÎNȚELEGERE BIBLICĂ ȘI O PRACTICĂ A RUGĂCIUNII

Am auzit odată un prieten referindu-se la rugăciune ca la un „atac al realității”. El a vrut să spună că, prin rugăciune, ne amintim de ceea ce este adevărat în cele din urmă. Gândește-te la ce au făcut creștinii din Faptele Apostolilor 4. Sinedriul îi hărțuia pe Petru și pe Ioan pentru credința lor, și totuși ei și-au amintit prin rugăciune că Dumnezeu este suveran peste toate autoritățile statului.

Așa cum au făcut acei credincioși, și noi avem nevoie de astfel de „atacuri ale realității”. Lumea în care trăim ne disprețuiește din ce în ce mai mult credința, iar noi rămânem păcătoși nevoiași care cer mai mult de la Dumnezeu și de la harul Său, în vreme ce nădăjduim la Cer. Rugăciunea ne aduce aminte că, în mijlocul tuturor acestor necazuri, adevărul lui Dumnezeu are ultimul cuvânt.

Asta ne aduce la tema noastră din acest capitol. În ce fel este caracterizată o biserică sănătoasă de o înțelegere și o practică biblică a rugăciunii? Aici nu ne vom concentra în principal pe rugăciune în viața creștinului la nivel personal, ci în

contextul bisericii strânse împreună.

CE ESTE RUGĂCIUNEA?

Am auzit mai multe definiții ale rugăciunii decât aş putea enumera aici, dar pentru scopurile din această cate, voi spune pur și simplu că rugăciunea înseamnă să vorbim cu Dumnezeu. Oamenii pot face acest lucru „vorbind” în cântare sau în scris. Putem face acest lucru cu gânduri nerostite, și s-ar putea chiar să ne fie greu să exprimăm unele lucruri în cuvinte (Rom. 8:26). Dar, de obicei, așa cum vedem din Biblie, rugăciunea este verbalizată, așa cum a făcut David în Psalmi sau Iona în burta peștelui. Dumnezeu prețuiește rugăciunile sfinților Săi, ele fiind ca o tămâie de o aromă dulce pentru El (Apoc. 5:8).

Pe de altă parte, rugăciunea nu este un soi de energie misterioasă a Universului. Rugăciunea nu este o forță impersonală, ca vântul, care să fie valorificată de oricine ridică pânza unei rugăciuni „pline de credință”. Rugăciunea nu este un bancomat cosmic, nici o formă de meditație sau doar să vorbești cu tine însuși. Rugăciunea înseamnă să vorbești cu Dumnezeu. Ea funcționează pentru că Dumnezeul Bibliei este real și ascultă rugăciunea cu adevărat.

Rugăciunea poate fi făcută oriunde, oricând și de către oricine. Acestea fiind spuse, deși Dumnezeu aude toate rugăciunile, există un sens în care El aude doar câteva rugăciuni. Ce vreau să spun cu asta? Dumnezeu aude toate rugăciunile pentru că El este pretutindeni și știe totul. El știe ce vom

spune înainte ca noi să putem spune acele lucruri.

Dar există un alt sens în care Dumnezeu aude doar câteva rugăciuni. Noi suntem păcătoși, iar Dumnezeu este sfânt. Pentru a-I aduce rugăciunile noastre într-un fel acceptabil, avem nevoie de un mijlocitor. Așa că Dumnezeu manifestă o dedicare specială de a auzi și de a răspunde la rugăciunile poporului Său prin lucrarea de mijlocire a lui Hristos. El Se bucură să răspundă la rugăciunile copiilor Săi, pe care i-a înfiat.

Te-ai gândit vreodată cât de uimitor este că Dumnezeul care ne-a făcut după chipul Său vrea să ne audă vorbind cu El? Prin formarea ideilor și a cuvintelor, și prin împărtășirea lor ducându-le înaintea lui Dumnezeu, noi Îl imităm și Îl oglinдим, pentru că El ne vorbește. A vorbi cu Dumnezeu este, de asemenea, felul în care ne angajăm într-o relație cu El. Dumnezeu ne vorbește prin Duhul Său în Cuvântul Său, iar noi Îl ascultăm și Îi răspundem în rugăciunile noastre. Această relație este departe de a fi o născocire religioasă. Dimpotrivă, relația noastră cu Creatorul nostru este cea mai autentică și mai profundă relație pe care o putem avea. Iar rugăciunea este o parte vitală a acestei relații.

CUM SĂ NE RUGĂM ÎMPREUNĂ CA BISERICĂ LOCALĂ

Așadar, dacă rugăciunea înseamnă să vorbim cu Dumnezeu, cum să ne rugăm împreună ca biserică? Când sunt persoane care vin pentru prima dată în congregația noastră din

Washington, DC, ele comentează adesea legat de cât timp petrecem noi rugându-ne împreună și stând în tăcere, în timp ce alții conduc rugăciunea. Totuși, acest lucru nu ar trebui să fie o surpriză. Membrii bisericilor au practicat rugăciunea în întâlnirile comune de la primii creștini și până astăzi. Acesta este modelul stabilit în Noul Testament (F.A. 1:14; 2:42). Noul Testament prezintă o mare varietate de descrieri cu privire la rugăciunile pe care creștinii le făceau – ele au fost făcute înăuntru sau afară, la diferite ore ale zilei și ale nopții, uneori însoțite de cântări, alteori de post, alteori în genunchi, alteori cu ochii sau mâinile ridicate sau punând mâinile pe cineva. Această mare varietate ilustrează porunca biblică de a ne ruga neîncetat, printr-o varietate de circumstanțe (1 Tes. 5:17). Și eu cred că putem aplica această varietate largă la practica rugăciunii comune în biserica locală.

Să luăm în considerare câteva principii utile pentru fiecare biserică.

1. Viața de rugăciune comună a unei biserici ar trebui să izvorască din viața de rugăciune individuală a membrilor ei. Toate aspectele de bază ale rugăciunii – lauda la adresa lui Dumnezeu pentru ceea ce este El, mulțumirea față de El pentru ceea ce a făcut, mărturisirea păcatelor noastre și cererile de ajutor – ar trebui să fie încorporate deopotrivă în viața personală de rugăciune, și în cea comună, din întâlnirile bisericii. La urma urmei, ne rugăm aceluiași Dumnezeu deopotrivă în public și în privat. Așa că bisericile ar trebui să-și învețe membrii

cum să se roage folosind rugăciunile colective exprimate în ziua Domnului. În același timp, aceste rugăciuni comune ar trebui să reflecte rugăciunile personale rostite de membri de-a lungul săptămânii.

2. Anumite cuvinte specifice pot fi deosebit de utile pentru a conduce bine o biserică în rugăciunea comună. Când conducem rugăciunea publică, ar trebui să ne amintim că nu ne rugăm doar ca indivizi, ci conducem un întreg grup în prezența lui Dumnezeu. Prin urmare, în mod obișnuit, ar trebui să ne modelăm rugăciunile spunând „noi” și „al nostru” mai degrabă decât „eu” și „al meu”. Acest lucru reflectă mai bine natura rugăciunii colective. Dar dacă „noi” este „mâna întinsă”, ca să zicem așa, a celui care conduce în rugăciune, congregația „se prinde verbal de mâna liderului” spunând „Amin” la încheierea rugăciunii. Când noi spunem „Amin”, exprimăm verbal că rugăciunea liderului a fost și rugăciunea noastră. Când toți membrii spun „Amin”, ei întăresc natura colectivă a rugăciunii publice.

3. Există diferite tipuri de rugăciuni publice care ne ajută ca biserică locală. Biserica unde eu slujesc a învățat că diferite tipuri de rugăciuni – lungi și scurte, planificate și spontane – ne ajută să ne rugăm mai bine. Rugăciunile mai lungi ne oferă ocazia atentă, susținută și respectuoasă să ne gândim la atribuțiile lui Dumnezeu, la bunătatea Lui față de noi, la păcatele sau nevoile noastre, și la lucrarea Evangheliei care are loc în alte locuri. Rugăciunile mai scurte, pe de altă parte, sunt mai

flexibile și ne permit să răspundem la ceva ce tocmai am auzit – cum ar fi o actualizare din lucrarea de misiune sau vestea despre o nouă plantare de biserică. În cele din urmă, trebuie spus că nu există un singur fel de a ne ruga, astfel că o varietate de moduri de rugăciune se dovedește deseori a fi cea mai utilă abordare.

4. Rugăciunea ar trebui să caracterizeze nu numai serviciile noastre publice, ci și întâlnirile prezbiterilor, întâlnirile personalului bisericii și interacțiunile dintre noi, ca membri. Nu ar trebui să fie ceva neobișnuit să auzi în biserică ta că membrii se roagă pentru tine sau se strâng în grupuri pentru a se ruga împreună. Diferitele noastre întâlniri ne oferă ocazii deosebite de a ne rezerva timp pentru rugăciune. Noi vrem ca rugăciunea să caracterizeze viața noastră împreună, în bisericile noastre. Asta înseamnă că ar trebui să ne rugăm cât de des putem atunci când ne strângem împreună.

CONCLUZIE

Ai înțeles puțin mai mult despre felul cum poate Dumnezeu să folosească timpul pe care îl petrecem rugându-ne împreună ca biserică?

De-a lungul anilor, mai mulți membri mi-au mulțumit pentru felul în care biserică noastră i-a învățat să se roage. Poate că acești membri își învățau copiii să se roage și își aminteau de exemplele bune de rugăciuni ale altor membri, care au fost rostite în timpul unei slujbe de rugăciune de duminică

seara. Sau poate că li s-a cerut să se roage la un eveniment public și și-au amintit cum păstorii conduceau rugăciunea bisericii de duminică dimineața. Sau poate că au trecut printr-o perioadă mai secetoasă din punct de vedere spiritual, și pur și simplu tânjeau după timpul devoțional ghidat pe care îl ofereau serviciile noastre de duminică dimineața. Eu mă bucur de astfel de mărturii.

O biserică cunoscută pentru viața ei de rugăciune nu se complăce în promovare de sine, ci în promovarea lui Dumnezeu. Noi ne dăm seama că, de fiecare dată când ne rugăm, ne anunțăm propria stare neadecvată. Când petrecem timp în rugăciune comună, noi dăm morții ideile legaliste sau moraliste greșite despre creștinism. Făcând cunoscută starea noastră nevoiașă, noi separăm Evanghelia de felul de învățătură falsă legată de „mărturisirea pozitivă”, care este atât răspândită în zilele noastre. Prin rugăciune, noi Îl înălțăm pe Dumnezeu, care ne-a căutat cu credincioșie și cu o dragoste uimitoare în Hristos. Astfel, noi arătăm că Dumnezeu este nădejdea noastră. Când rugăciunea noastră promovează dependența noastră de Dumnezeu și arată că El este de încredere, rugăciunile noastre se transformă în laude. Iar o astfel de rugăciune ar trebui să caracterizeze o biserică sănătoasă.

13

O ÎNȚELEGERE BIBLICĂ ȘI O PRACTICĂ A MISIUNII

Este întotdeauna mai bine să facem lucrurile cât mai mari și mai rapid, în loc să le facem mai mici și mai lent?

Era cândva o băutură delicioasă, care a venit cu efecte secundare pozitive deosebite. Când această băutură a fost introdusă într-o țară nouă, toată lumea a iubit-o. Băutura respectivă era bună, și era bună și pentru acei oameni. Unii consultanți de afaceri au descoperit această nouă băutură și au văzut potențialul de a face profit. „Nu vrei ca mai mulți oameni să guste din această băutură uimitoare și să beneficieze de pe urma ei?”, l-au întrebat ei pe proprietarul companiei.

„Desigur!”, a spus proprietarul companiei.

„Atunci lasă-ne să ne ocupăm de asta”, au răspuns ei.

În câteva săptămâni, băutura a ajuns la vânzare în orașe din întreaga țară. Zvonurile despre acea băutură au circulat chiar înainte de lansarea unei campanii publicitare naționale. Cu toate acestea, la scurt timp după lansarea băuturii, oamenii și-au exprimat nemulțumirea. Băutura nu era rea, dar cu

greu se putea spune că se apropia de ceea ce promisese să fie.

Proprietarul companiei a fost șocat de reacția negativă a oamenilor. Produsul lui nu eșuase niciodată până atunci. El a dat fuga la un magazin, a deschis una dintre băuturile sale și a luat o înghițitură. „Aceasta nu este băutura făcută de mine!”, a exclamat el. De fapt, promotorii au schimbat formula pentru a vinde mai ieftin, mai mult și mai rapid. Când proprietarul a insistat să preia controlul deplin al afacerii, a descoperit că era prea târziu. El nu i-a putut opri pe consultanți să producă și să comercializeze băutura mai ieftină. Mai rău era că devenise dificil să convingă oamenii să-i încerce băutura, pentru că ei credeau că o încercaseră, când de fapt tot ce testaseră fusese acel înlocuitor ieftin.

Aceasta este provocarea pentru orice misionar care dorește să aducă vestea bună a lui Isus Hristos în zone unde descoperă că existau înlocuitori diluați care au făcut deja mult rău. Chiar dacă poate bine intenționați, misionarii de dinainte au adus o versiune diluată a Evangheliei. Asemenea consultanților de afaceri, ei au crezut că pot face vestea lui Isus mai acceptabilă și mai ușor de răspândit.

De exemplu, bisericile „creștine” și misiunile „creștine” angajează mult prea des oameni necredincioși pentru a le spune celor pierduți cum să aibă o religie, mai degrabă decât să trimită oameni mântuiți care să le spună celor pierduți cum mântuiește Dumnezeu prin Isus Hristos.

Eu sunt convins că unul dintre semnele unei biserici sănătoase este înțelegerea și practica biblică a misiunii. Acestea sunt cele două lucruri pe care le vom analiza în acest capitol. Eu mă rog ca, în timp ce citești aceste rânduri, Dumnezeu să te ajute să înțelegi ce vrea El de la biserica locală în ce privește Marea Trinitate.

CE AR TREBUI SĂ CREADĂ BISERICILE DESPRE LUCRAREA DE MISIUNE?

Misiunea nu este un cuvânt pe care îl găsim în Biblie, dar este o idee biblică. Noi folosim acest termen pentru a ne referi la ideea de răspândire a Evangheliei și de plantare ori înființare de biserici dincolo de granițele noastre, în special când vorbim de granițe geografice și lingvistice. În vreme ce noi folosim termenul *evangelizare* cu referire la răspândirea Evangheliei față de oameni care uneori nu o cunosc, *misiunea* constă din evangelizare și plantare de biserici într-un loc și într-un popor care în mare parte nu a auzit niciodată Evanghelia. Scopul acestei misiuni este „de a transforma natura omului”.¹

Dar în ce fel vrem să fie transformată? Pentru a aduce mai mulți oameni într-o relație de pace cu Dumnezeu.

Acest mesaj de împăcare este firul narativ central al Bibliei. Biblia începe cu o priveliște cosmică, acoperind întreaga lume. Dumnezeu a creat o lume care era perfectă și, deși omul

¹ Rosaria Butterfield, *Openness Unbindered* (Pittsburgh, PA: Crown & Covenant, 2015), 18.

a căzut în păcat, Dumnezeu a făgăduit că o va răscumpăra. Planul lui Dumnezeu de răscumpărare începe cu un păgân pe nume Avram, care locuia într-o zonă pe care acum o numim Irak. Dumnezeu i-a spus lui Avram, al cărui nume a devenit Avraam, că toate familiile Pământului vor fi binecuvântate prin familia lui. Această făgăduință a stabilit traiectoria pentru restul Vechiului Testament, unde vedem că Dumnezeu avea să binecuvânteze Israelul, națiunea descendentă din Avraam, ca un precursor și un mijloc de a binecuvânta întreaga lume.

Dar cum avea Dumnezeu să binecuvânteze lumea prin Israel? Trimițând un Mesia evreu, prin care mântuirea lui Dumnezeu avea să fie dusă „până la marginile Pământului” (Isaia 49:6). Acel Mesia este Isus Hristos, Mântuitorul răstignit și înviat al lumii. După ce a obținut biruința prin moartea și învierea Sa, Isus i-a învățat astfel pe ucenicii Lui:

Toată puterea Mi-a fost dată în Cer și pe Pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin (Matei 28:18-20).

Isus le-a poruncit ucenicilor Lui să facă ucenici din toate popoarele. Acest lucru nu este ușor și nici nu se face rapid. Dar Isus a făgăduit că va fi cu ei, atât timp cât va fi nevoie, chiar până la sfârșitul veacului.

Când Isus a dat pentru prima dată porunca și făgăduința, ucenicii au început să împărtășească vestea bună oricui voia să asculte. Rezultatul a fost că în întreaga lume au fost plantate biserici. Cu toate acestea, încă mai sunt mulți oameni care trăiesc în țări care au acces redus sau deloc la această veste bună. Acesta este motivul pentru care bisericile rămân în misiunea de a răspândi Evanghelia atât cât Dumnezeu le va da oportunitatea.

CE AR TREBUI SĂ FACĂ BISERICILE ÎN LUCRAREA DE MISIUNE?

Cum ar trebui să participe bisericile la această misiune? Hai să discutăm șapte modalități în care biserica ta locală poate urma o practică biblică a misiunii:

1. *Învățați despre Cuvântul lui Dumnezeu și despre lumea lui Dumnezeu.* Principalul mod în care o biserică devine una care trimite misionari este prin predicarea Cuvântului lui Dumnezeu. Predicarea noastră ar trebui să arate importanța morții și a învierii lui Hristos. De asemenea, ar trebui să spunem clar că lucrarea lui Hristos este îndreptată către întreaga lume, nu doar către orașul, statul sau țara noastră (Apoc. 5:9). Noi ar trebui să prezentăm Evanghelia în fiecare duminică, pentru ca necreștinii să creadă și creștinii să fie zidiți.

2. *Rugați-vă pentru răspândirea Evangheliei în alte locuri.* Evanghelia ar trebui să fie centrală nu numai în predicarea, ci și în rugăciunile noastre. De la rugăciunile personale la

cele comune de duminică dimineața, noi vrem să-I cerem lui Dumnezeu înțelepciune pentru a afla cum vrea El să ne folosească în lucrarea Sa de misiune.

3. Plănuțiți să faceți biserica voastră din ce în ce mai folosită pentru răspândirea Evangheliei. Ce ar fi nevoie pentru ca Evanghelia să se răspândească în zona voastră? O idee ar fi ca biserica voastră să se asocieze cu alte biserici care predică Evanghelia, astfel încât Evanghelia să poată fi propovăduită într-un areal în care biserica ta nu poate ajunge de una singură. Gândiți-vă la comunitățile internaționale, la zonele din orașul sau statul vostru unde nu există deja biserici bune sau la campusuri universitare. Cum ar putea parteneriatul cu alte biserici să ajute la înaintarea Evangheliei în aceste regiuni? Un alt mod în care Evanghelia ar putea fi răspândită în zona voastră ar fi să încurajați membrii să-și folosească timpul și resursele pentru a ajunge la necreștini și pentru a-și sluji comunitatea.

4. Susțineți-i pe cei care merg în misiune de dragul Numelui lui Hristos și care nu pot sau nu ar trebui să se întrețină singuri. Așa cum filipenii l-au sprijinit pe Pavel pentru ca el să poată sluji printre corinteni, este privilegiul, datoria și onoarea noastră să-i sprijinim pe cei care slujesc în misiune în vremurile noastre. Prin rugăciune și discernământ, și prin generozitate și cu bucurie, bisericile ar trebui să cheme, să trimită și să sprijine financiar misionari care duc Evanghelia acolo unde ea încă nu a ajuns.

5. Trimiteți păstori și alți slujitori pentru a ajuta la înființarea bisericilor în locuri de departe, care au nevoie de Evanghelie. Modelul biblic pentru evanghelizarea lumii constă din a trimite predicatori și din a planta biserici. Lucrările de misiune centrate pe plantarea de biserici pot părea dureros de ineficiente, dar acesta este felul în care ajungem la acea mare mulțime care se va strânge în cele din urmă în jurul scaunului de domnie al Mielului din Apocalipsa 7. De aceea, bisericile ar trebui să provoace membrii la această lucrare, să instruiască păstorii, să-i trimită pe cei chemați la lucrarea de misiune și să-i sprijine în lucrarea lor.

6. Aveți grijă de cei pe care îi trimiteți. Nu putem avea grijă de lucrătorii pe care îi sprijinim dacă nu știm cum se descurcă. Pavel știa acest lucru când s-a întors în fiecare oraș în care predicase Evanghelia pentru a „vedea ce mai fac” (F.A. 15:36). Este important ca biserica voastră să rămână în contact cu slujitorii misionari pe care îi sprijiniți. Știind cum se descurcă, biserica voastră va evalua cum să-i slujească cel mai bine în nevoile lor.

7. Așteptați să vedeți o mărturie credincioasă și ajutați-i pe cei trimiși să fie perseverenți pe termen lung. Noi vrem ca slujitorii noștri misionari să fie credincioși Evangheliei. O modalitate în care îi ajutăm să rămână credincioși constă din a refuza să-i presăm să producă rezultate numerice. În contexte de misiune, deseori roadele vin doar după mulți ani de trudă. De aceea, parteneriatul dintre biserica voastră și lucrătorii misionari pe care îi

trimiteteți ar trebui să fie construit pe răbdare și pe un angajament pe termen lung față de predicarea credincioasă a Evangheliei.

CONCLUZIE

Într-un fel, lucrarea de misiune este aspectul către care conduc toate semnele unei biserici sănătoase. Eu am întrebat cândva un lucrător misionar dintr-o țară ostilă față de Evanghelie cum l-am putea sprijini mai bine, iar el mi-a răspuns: „Continuați să slujiți pentru a vă face biserica sănătoasă și pentru a face mai multe biserici ca ea, pentru că, dacă nu faceți asta, nu va mai rămâne nimeni care să trimită mai mulți misionari ca noi!” În esență, așa Îl iubim noi pe Dumnezeu și îi iubim pe alții, nu-i așa? Prin biserici sănătoase care răspândesc Evanghelia și plantează mai multe biserici printre popoare.

Așa că apartenența cu sens la o biserică locală sănătoasă este primul pas către o înțelegere și o practică biblică a lucrării de misiune.

Încheiere

CÂND TEORIA SE ÎNTÂLNEȘTE CU PRACTICA

„Am vrut să plec de multe ori din această biserică... după toate discuțiile despre lupta cu păcatul și slujirea altora; cu oameni față de care trebuie să dau socoteală – oameni care sunt ei înșiși păcătoși”. Un prezbiter din biserica mea a spus recent toate acestea.

El a continuat astfel: „Dar îmi dau seama că tocmai asta este ideea, pentru că încă sunt păcătos și vreau să o termin cu păcatul. Am nevoie de dare de socoteală, de modele de viață, de grijă, dragoste și atenție. Firea mea pământească urăște aceste lucruri! Dar dincolo de orice, probabil că aş fi divorțat de soția mea, apoi de a doua, apoi de a treia, și nu aş fi locuit niciodată cu copiii mei dacă n-ar fi fost biserica. Așa că Dumnezeu Își arată harul și grija față de mine prin biserica Sa”.

Bisericile sănătoase, bisericile care reflectă din ce în ce mai mult caracterul lui Dumnezeu așa cum a fost revelat în Cuvântul Său, nu sunt întotdeauna cele mai plăcute locuri în care să te afli. Predicile ar putea fi lungi. Așteptările ar putea fi mari. Discuția despre păcat poate părea exagerată pentru mulți. Părtașia ar putea chiar să fie percepută, cel puțin une-

ori, ca și cum ar invada în viața ta. Dar cheia este această expresie – *din ce în ce mai mult*. Dacă reflectăm din ce în ce mai mult caracterul lui Dumnezeu, atunci este de la sine înțeles că anumite aspecte ale vieții noastre, luate individual și colectiv, nu reflectă caracterul Său – căci există pete de pe oglindă care trebuie șterse, curbe din sticlă care trebuie aplatizate. Iar asta necesită muncă.

În bunătatea Lui, Dumnezeu ne-a chemat să trăim viața creștină împreună, deoarece dragostea și grija noastră reciprocă reflectă dragostea și grija lui Dumnezeu. Relațiile implică angajament în lume, și cu siguranță că nu implică mai puțin în biserică. Dumnezeu nu a vrut niciodată ca noi să creștem undeva, singuri pe o insulă, ci unii împreună cu alții și unii prin alții.

Așadar, poate o biserică sănătoasă să cunoască bucuria? O, da, ea are parte de bucurie adevărată! Ea cunoaște bucuria schimbării reale. Ea cunoaște bucuria cătușelor rupte. Ea cunoaște bucuria părtășiei cu sens și a adevăratei unități, nu unitatea de dragul unității, ci unitatea în jurul unei mântuiri și închinări comune. Ea cunoaște bucuria iubirii ca a lui Hristos, o bucurie dăruită și primită. Și, cel mai minunat lucru, ea cunoaște bucuria de a oglindi „slava Domnului” și de a fi „schimbată în același chip al Lui, din slavă în slavă” (2 Cor. 3:18).

În a treia poruncă din Decalog (Exod 20:7; Deut. 5:11),

Dumnezeu a avertizat poporul Lui să nu-I ia Numele în deșert. El nu a vrut să interzică pur și simplu limbajul profan, ci a vrut și să ne avertizeze să nu luăm Numele Său asupra noastră în zadar, astfel încât viețile noastre să vorbească într-un fel fals despre El. Această poruncă este dată pentru noi, ca biserică.

Multe biserici de astăzi sunt bolnave. Noi confundăm câștigul egoist cu creșterea spirituală. Confundăm simpla emoție cu închinarea adevărată. Prețuim mai degrabă acceptarea din partea lumii decât aprobarea din partea lui Dumnezeu, o aprobare care este dată în general unei vieți care atrage împotrivire din partea lumii. Indiferent de profilul lor statistic, prea multe biserici de astăzi par să nu fie preocupate de semnele biblice care ar trebui să caracterizeze o biserică vie și în creștere.

Sănătatea bisericii ar trebui să-i preocupe pe toți creștinii, în special pe cei care sunt chemați să fie lideri în biserică. Bisericile noastre trebuie să-L arate pe Dumnezeu și Evanghelia Sa glorioasă înaintea creației Sale. Trebuie să-I dăm slavă prin viețile noastre trăite împreună. Această chemare de a-L oglindi este responsabilitatea noastră minunată și privilegiul nostru extraordinar.

Așa că hai să ne întoarcem de unde am început. Ce cauți la o biserică? Cauți una care să reflecte valorile tale și pe cele ale comunității tale, sau una care să reflecte caracterul glorios

și supranatural al lui Dumnezeu? Care dintre aceste două opțiuni va prezenta mai bine acea lumină de pe munte, care să strălucească peste o lume pierdută în întuneric?

PENTRU MAI MULTE INFORMAȚII...

Pentru o discuție mai detaliată despre fiecare dintre cele nouă semne, îți recomand mea *Nine Marks of a Healthy Church* (Crossway, 2020). Pentru o analiză mai practică despre zidirea unei biserici sănătoase, îți recomand cartea *How to Build a Healthy Church: A Practical Guide for Deliberate Leadership*, scrisă de mine și de Paul Alexander. Pentru mai multe discuții despre structura unei biserici, mai specific despre membralitate, prezbiteri, diaconi și ideea de congregaționalism, îți recomand *Understanding Church Leadership* (9Marks, 2016).¹ În final, te poți bucura de oricare dintre articolele, predicile audio, cărțile și tutorialele despre viața comună a bisericii disponibile în format electronic pe pagina de internet www.9marks.org.

O NOTĂ CĂTRE MEMBRII BISERICILOR

Dacă ai fost încurajat de ceva din conținutul acestei cărți, ai grijă la felul în care propui schimbarea către păstorii tăi.

¹ *Nine Marks of a Healthy Church* și *How to Build a Healthy Church: A Practical Guide for Deliberate Leadership* sunt disponibile în limba română la Editura Făclia. Resurse detaliate despre fiecare dintre aceste semne ale unei biserici sănătoase sunt disponibile gratuit în format electronic la Editura MAGNA GRATIA, inclusiv seria *Zidind Biserici Sănătoase* și seria *Întrebări despre Biserică* (www.magnagratia.org). – n.tr.

Roagă-te, slujește, încurajează, dă un exemplu bun în propria viață, și ai răbdare. O biserică sănătoasă înseamnă mai puțin un loc care arată într-un anumit fel și mai mult un popor care iubește corect. Iar dragostea este în general cel mai bine arătată atunci când este oferită în circumstanțe care nu ne plac. Gândește-te, drag creștin, la felul cum am fost iubiți în Hristos!

O NOTĂ PENTRU PĂSTORI

Dacă ai fost încurajat de orice ai citit în această carte, ai grijă la felul în care introduci schimbarea în biserica ta. Fii răbdător, iubește oamenii și propovăduiește Cuvântul.

Anexă

UN MODEL DE LEGĂMÂNT AL UNEI BISERICI SĂNĂTOASE

Pentru că, așa cum credem, am fost aduși prin harul divin să ne pocăim și să credem în Domnul Isus Hristos și să ne predăm Lui, și după ce am fost botezați pe baza mărturisirii noastre de credință, în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt, ne angajăm acum, bazându-ne pe ajutorul Său milostiv, să ne înnoim cu solemnitate și bucurie legământul unii cu alții.

Vom lucra și ne vom ruga pentru unitatea Duhului în legătura păcii.

Vom umbla împreună în iubire frățească, așa cum se cuvine membrilor unei biserici creștine, manifestând o grijă afectuoasă și veghere unii față de alții și sfătuindu-ne și îndemnându-ne unii pe alții, după cum cere situația.

Nu vom uita de strângerea noastră împreună și nici nu vom neglija să ne rugăm pentru noi înșine și unii pentru alții.

Ne vom strădui să-i creștem pe cei care se află în orice moment în grija noastră, în învățătura și musturarea Domnului, și, printr-un exemplu curat și iubitor de viață, să căutăm mântuirea membrilor familiilor noastre și a prietenilor noștri.

Ne vom bucura unii de alții de fericirea fiecăruia și ne vom strădui cu blândețe și compasiune să ne purtăm reciproc poverile și întristările.

Vom căuta, cu ajutorul lui Dumnezeu, să trăim cu grijă în lume, lepădând nelegiuirea și poftele lumești, și aducându-ne aminte că, așa cum am fost îngropați de bunăvoie prin botez și înviați din mormântul simbolic, tot așa știm acum că avem o obligație specială de a duce o viață nouă și sfântă.

Vom lucra împreună pentru slujirea evanghelică continuă și credincioasă în această biserică, susținându-i închinarea, rânduielile, disciplina și doctrinele. Vom contribui cu bucurie și cu regularitate la susținerea lucrării, la cheltuielile bisericii, la alinarea nevoilor săracilor și la răspândirea Evangheliei în toate popoarele.

Când ne vom muta din acest loc, ne vom alătura cât de curând este posibil la o altă biserică, unde să putem împlini spiritul acestui legământ și principiile Cuvântului lui Dumnezeu.

Fie ca harul Domnului Isus Hristos, dragostea lui Dumnezeu și părtășia Duhului Sfânt să fie cu noi cu toți. Amin.

MULȚUMIRI SPECIALE

Deși mai multe persoane m-au ajutat să înțeleg și să experimentez ce este o biserică sănătoasă, două au adus o contribuție deosebită la această carte.

Matt Schmucker mi-a sugerat mai întâi să transform o serie de articole din buletinul informativ al bisericii în broșura originală, pe care această carte o înlocuiește. El a fost o încurajare constantă pentru mine, îndemnându-mă să fac gândurile din această carte disponibile pe scară mai largă. Fără el, nu sunt sigur că această carte ar fi apărut vreodată.

Jonathan Leeman a avut o contribuție atât de mare la această carte, încât ne-am întrebat dacă nu ar fi mai bine să notăm pe copertă că este scrisă de „Mark Dever și Jonathan Leeman”. În final, proporția din material care era scrisă de mine, identificarea mea cu broșura anterioară 9Marks și felul în care este scris („eu” referindu-se la mine, cu ilustrații din viața mea) m-au decis să las ca numele meu să fie trecut în dreptul autorului. Cu toate acestea, Jonathan a fost cel care a compus pilda cu Dl. Nas și familia Mâini, lista lungă de expresii din Noul Testament despre folosirea Cuvântului lui Dumnezeu și alte părți din prima jumătate a cărții. El a făcut o treabă superbă reorganizând și editând vechea broșură în

acest format nou, extins și, sperăm, mai util. Jonathan este un frate talentat, de la care capăt din nou un mare ajutor. Și tu capeți de la el mai mult decât îți dai seama.



9Semne

Zidind biserici sănătoase

ESTE SĂNĂTOASĂ BISERICA TA?

9Marks există pentru echiparea liderilor bisericii cu o viziune biblică și cu resurse practice pentru ilustrarea gloriei lui Dumnezeu înaintea popoarelor, prin biserici sănătoase.

În acest scop, vrem să ajutăm bisericile să crească în practicarea a nouă semne ale sănătății, semne care sunt adesea ignorate:

1. Predicarea expozitivă
2. Învățătura Evangheliei
3. O înțelegere biblică a convertirii și evanghelizării
4. Membrăritatea biblică în biserică
5. Disciplina biblică a bisericii
6. O preocupare biblică pentru ucenicizare și creștere spirituală
7. Conducerea biblică a bisericii
8. O înțelegere biblică a practicii rugăciunii
9. O înțelegere biblică a practicii misiunii.

La 9Marks, noi scriem articole, cărți, recenzii și o revistă online. Organizăm conferințe, înregistrăm și difuzăm interviuri și producem alte resurse pentru echiparea bisericilor ca să illustreze slava lui Dumnezeu.

Vizitează pagina noastră de internet unde poți găsi resurse în peste 40 de limbi de pe glob și abonează-te la revista noastră distribuită gratuit online. Lista complete a tuturor paginilor noastre de internet în alte limbi este următoarea: 9marks.org/international.

ro.9marks.org



MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație creștină non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altor credincioși, astfel:

1. Recomandă mai departe această carte!
2. Scrie o recenzie pe pagina noastră de internet de unde ai descărcat această carte.
3. Vizitează pagina noastră de internet la *magnagratia.org* și află mai multe despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 300 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini.
4. Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA vizitând profilele noastre de social media și abonându-te la noutăți pe email, așa încât să fii anunțat când publicăm resurse noi.
5. Roagă-te pentru noi.
6. Donează și ajută-ne să mergem mai departe cu această lucrare. Donațiile se pot face online pe pagina noastră de internet.

Pentru orice alte informații, scrie-ne la *contact@magnagratia.org*.

magnagratia.org

CE ESTE O BISERICĂ IDEALĂ, ȘI CUM POȚI SĂ O RECUNOȘTI?

Această carte te va ajuta să recunoști caracteristicile-cheie ale unei biserici sănătoase - predicarea expozitivă, teologia biblică și o înțelegere corectă a Evangheliei - chemându-te să dezvolti aceste caracteristici în biserica ta locală.

Urmând exemplul autorilor Noului Testament și adresându-se tuturor membrilor bisericii, păstori și simpli credincioși, Mark Dever îi cheamă pe toți credincioșii să își facă partea în susținerea bisericii locale. *Ce este o biserică sănătoasă?* oferă adevăruri permanente și principii practice pentru a ne ajuta pe fiecare dintre noi să ne împlinim rolurile date de Dumnezeu în trupul lui Hristos.

Fiecare păstor și fiecare creștin ar trebui să fie preocupat să știe cum arată o biserică sănătoasă și cum să facă din propria biserică una pe cât de sănătoasă este posibil. Această carte clară și călduroasă scrisă de Mark Dever te va ajuta în acest sens.

KEVIN DEYOUNG, păstor senior, Christ Covenant Church, Matthews, Carolina de Nord; profesor asociat de teologie sistematică, Reformed Theological Seminary, Charlotte

Sunt veșnic recunoscătoare pentru această carte și pentru autorul ei. Citește această carte cu totul practică și crește în dragoste față de biserica locală.

KERI FOLMAR, autoare; gazda emisiunii *PriscillaTalk*

Fiecare biserică ar trebui să aspire să fie sănătoasă, așa cum este definit de Cuvântul lui Dumnezeu, și fiecare creștin ar trebui să caute să cultive sănătatea bisericii sale locale. Această carte este o resursă extrem de utilă pentru echiparea credincioșilor spre zidirea de biserici care ilustrează caracterul și slava lui Dumnezeu.

EUGENE LOW, păstor principal cu învățătura, Grace Baptist Church, Singapore

MARK DEVER (PhD, Cambridge University) este păstorul senior al Capitol Hill Baptist Church din Washington, DC, și președintele 9Marks (9Marks.org). Dever este autorul mai multor cărți și vorbitor cunoscut la conferințe creștine în America. El locuiește în Washington, DC, împreună cu Connie, soția sa, și ei doi au trei copii adulți.

*Această carte este parte din seria *9Semne: Zidind Biserici Sănătoase*.



9Semne
www.9marks.org



Editura MAGNA GRATIA
www.magnagratia.org